

ANAT BETZER SELECTED PRESS 2018

ANAT BETZER
SELECTED PRESS 2018

צילום רפרודוקציה: אניה קרופיאקוב

יונים מוכתמות בשחור. "הכתמים הם הפרעות"

על המלבנים הממוסגרים שהיא ציירה על עבודותיה מופיעים טקסטים קצרצרים: army of me, למשל, או put the poison in your musters wine. "המשפטים המופיעים בעבודות התחילו כהפרעה אירונית. הם לקוחים מתוך שירי פופ שאני שומעת ברדיו בסטודיו; לפעמים הם מתקבעים אצלי בתודעה ומתחברים לציור. יש לי סכסוך עם הטקסטים האלה". על אחד הציורים מופיעים המילים "stupid girl" — "השיר של להקת Garbage", כדבריה. הלהיט הזה — "את מעמידה פנים רק כדי להיות נערצת / ילדה מטומטמת / בזבת את כל מה שהיה לך / אני לא מאמינה שזייפת את זה" — מביא לתערוכה אנרגיה של נערה מרדנית תמידית, חריפה ומודעת לעצמה, שבקיתונות של שנאה והאשמה עצמית שרה בהנאה, מתגאה בכישרון המתפרץ שלה.

קבלו ניוזלטר יומי המסכם את חדשות היום ישירות למייל שלכם. [לחצו להרשמה](#)

24/10/2018 Avi Bar

ד"ר יוסי יסורון | "מקום הנחמד" הערוכת יחיד חדשה לאמנית ענת בצר

"מקום הנחמד" תערוכת יחיד חדשה לאמנית ענת בצר

© 24/10/2018 Avi Bar ספרות, כנסים, תרבות, מוזיקה, תרבות | ממוי להנחות על "מקום הנחמד" הערוכת יחיד חדשה לאמנית ענת בצר

פינצטה מציגה:
"מקום הנחמד" תערוכת יחיד חדשה לאמנית ענת

בצר!
8.11 – 1.12
אוצרות: פינצטה
פתיחה חגיגית: 8 בנובמבר, בשעה 20:00
בית 'גראויטי', רחוב התעשייה 3, תל אביב

'מקום הנחמד' (בלטינית, LOCUS AMOENUS) היא פינה ששימרה את השלווה, התום והיופי של העולם שקדם לחטא הקדמון. פגישת האוהבים ב"מקום הנחמד" היא סצנה החוזרת אל ההתנועות ההיולית בין אדם לחוה ומשחזרת אותה. זהו מקום המגלם את השאיפה להתקיים בהווה שמימית, במצב שבו נעדר העימות בין הנאות הגוף למצפון.

צילום: יו"צ

צילום: יו"צ

סדרה זו נותנת ביטוי מובהק למתח בין אמנות ודקורציה בו עוסקים רבים מציוריה של ענת בצר. כמו בעבודותיה הקודמות, גם בסדרה זו מותך הציר כטריטוריה ביקורתית אל מחזות של קישוט ופיתוי, של יופי מוקצן, מעודן או אלגנטי. האירוניה והפיתוי נמצאים בה ללא תנועה, ללא חטא, ללא גינוי, במין "קרב תרנגולים" שאף טיפת דם אינה ניתנת בו ואף נוצה אינה נתלשת. רק הספק מנקר את המראות השלולים של טבע מטריד. מהיכן תבוא התנועה? מן הגירוש? מן היופי? מן הפיתוי? מתי הטבע מתנער?

את התערוכה ילווה הטקסט – "גן שחור" על עבודותיה של ענת בצר – מאת הסופר ומבקר הספרות אורין מוריס.

ביום שבת, 10 בנובמבר, בשעה 12:00 יתקיים שיח תערוכה עם ד"ר דורון לוריא בנושא "האם יש גן עדן? – דימוי גן העדן באמנות".

ביום שבת, 17 בנובמבר, בשעה 12:00, ירצה בתערוכה אורין מוריס (כותב ומבקר ספרות) על "גן שחור" בעקבות טקסט שכתב לתערוכה.

לאחר מכן יתקיים שיח עם שחר סריג (אוצר ואמן) והאמנית, תחת הכותרת "לב שבור והתבגרות כפיה".

1.12 – 8.11

בית 'גראויטי', רחוב התעשייה 3, תל אביב.

שעות פתיחה א-ה': 10:00 – 20:00, ו-ש' – 10:00-14:00

למפגש אישי עם אוצרות התערוכה יש לתאם הגעה מראש:

פינצטה – 050-5658194 או 054-4255579

צילום: יו"צ

במוקד הסדרה עבודה גדולה הבנויה מעשרות ציורי תרנגולים הערוכים בסצנות סטאטיות של יחידים, זוגות ולעתים שלשות. הדמיון הסגנוני ואחידות הפורמט בו מצוירת הסדרה מרכיבים מערך שהוא אוסף של פרטים יחידניים הנתונים למבט ממוקד ובה בעת גם להק של תרנגולים השוקק בתנוחות, העמדות ונופים שונים.

המבע המפעים אך גם המטריד של בצר בסדרת עבודות זו הוא תוצר של עיבוד ציורי למקור ציורי. פעולת הציור של ציורי שמן אלה על בד יוצרת אפקט חושני וחומרי, שהוא בי-זמנית גם קר ותכליתי כאיפורמציה לקסיקלית. זהו ציור שלא ברור אם הוא הד לתפיסת הטבע החי והקפאתו לרגע ציורי (הכלאה של 'ציור' ו'זמן'), או שמא הוא ציור אינציקלופדיסטי המתעניין בטקסונומיה של זני עופות, מיני תרנגולים וצורות שונות של טבע מבוית. ואולי – גאולה באמצעות גירוש: מהאנציקלופדיה אל הנשגב-האמנות.

יעל ולצר פורסם: 11.11.18, 14:59

חוגגים במקום הנחמד

האמנית ענת בצר השיקה את תערוכת היחיד שלה: "מקום הנחמד". אבל זה לא הכל. כשהגיע למקום רוני בראון - מבעלי הליקון - כדי לצפות בתערוכה שאצרה רעייתו - יעל בראון - הוא הופתע במסיבת הפתעה, שערכו חבריו הקרובים במקום לכבוד יום הולדתו ה-68. חגגו איתו במקום הנחמד: אנשי עסקים רבים בהם רותי הרציקוביץ, אילן וורד גרינבוים, הדסה פתאל ומאיר אוזן, מודי פרידמן, משה ראובני, עדינה ואיציק אלשיך, רוני דיסנצ'יק, עורכי דין ואמנים רבים.

רוני בראון ויעל בצר (צילום: אביב חופי)

מאיר אוזן, הדסה פתאל ורוני בראון (צילום: אביב חופי)

מעריב - המדרוך

11/2018

לפני החטא הקדמון

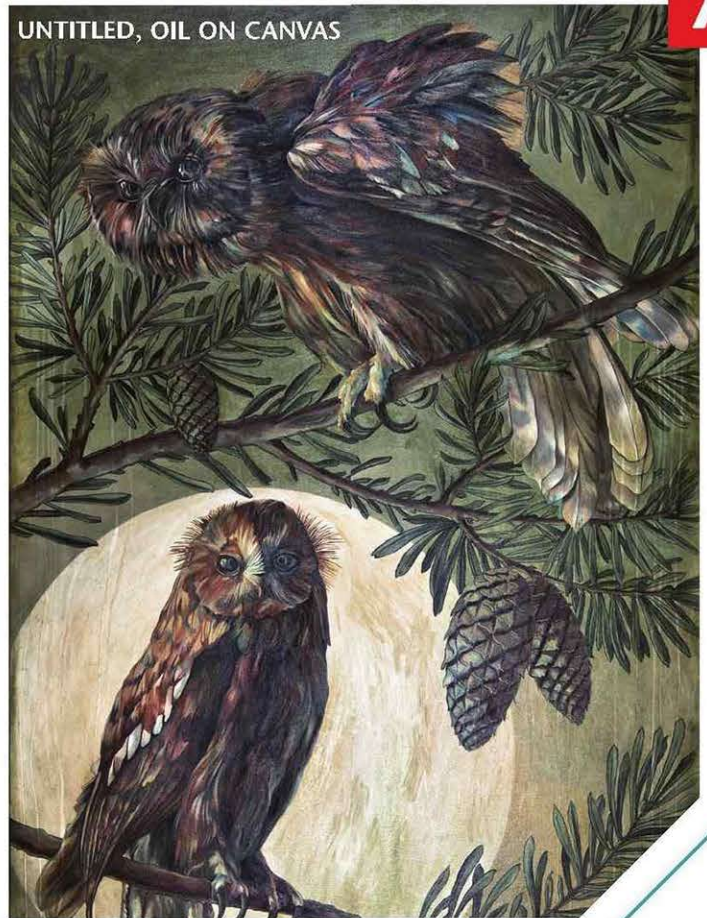
אמנות

ענת בצר מציגה תערוכת יחיד
'מקום הנחמד'

'מקום הנחמד' (בלטינית, Locus Amoenus) היא פינה ששימרה את השלווה, התום והיופי של העולם שקדם לחטא הקדמון. פגישת האוהבים ב"מקום הנחמד" היא סצנה החודרת אל ההתווערות ההיולית בין אדם לחיה ומשחזרת אותה. זהו מקום המגלם את השאיפה להתקיים בהוויה שמיימית, במצב שבו נעדר העימות בין הנאות הגוף למצפון. עם **'מקום הנחמד'** יוצאת האמנית ענת בצר אל מחוזות חדשים, אחרי שציוריה עסקו בעבר ב"מקום הגדול" – הטבע והנוף כפי שהם נבנים ומשתקפים מתוך התרבות אל הפנטזיה, וב"מקום הקטן" – פנים הבית, החדר, המיטה, עתה היא ממקדת את מבטה אל המקום ממנו הגענו ואליו אנו חרדים וכמהים לשוב. הציורים הגדולים כוללים דימויים אינטנסיביים של צמחים, עצים, פרחים, בעלי חיים וציפורים, ובולטת בהם היעדרותה של דמות אדם. נעילה 1.12.

בית גראויטי, התעשייה 3 תל אביב

UNTITLED, OIL ON CANVAS

7

הארץ

תרבות אמנות תערוכות מציגות

מקום הנחמד

צילום: יחצ

תערוכת יחיד חדשה לאמנית ענת בצר. מקום הנחמד

ז'אנר: אמנות, ציור קטלוג: יחיד תאריך עלייה: 08.11.2018 תאריך סיום: 01.12.2018 מציגה ב: בית גראויטי

תערוכת יחיד חדשה לאמנית ענת בצר, "מקום הנחמד" (בלטינית LOCUS AMOENUS), מקום המגלם את השאיפה להתקיים בהווה שמיימית, במצב שבו נעדר העימות בין הנאות הגוף למצפון. עם "מקום הנחמד" האמנית ענת בצר יוצאת אל מחוזות חדשים. במוקד הסדרה עבודה גדולה הבנויה מעשרות ציורי תרנגולים הערוכים בסצנות סטאטיות של יחידים, זוגות ולעתים שלשות. הדמיון הסגנוני ואחידות הפורמט בו מצוירת הסדרה מרכיבים מערך שהוא אוסף של פרטים יחידניים הנתונים למבט ממוקד ובה בעת גם להק של תרנגולים השוקק בתנוחות, העמדות ונופים שונים.

8 עמוד 9 טו 11 - 22/11/2018

«Эдемский сад» Анат Бецер

В Тель-Авиве, в галерее в «Бейт Гравити», открылась персональная выставка художницы Анат Бецер «Locus Amoenus» («Маком ха-нехмад», «Чудесное место»)

● Светлана Краснова

Словосочетание «Locus Amoenus» можно также трактовать как «Большой волшебный сад» или вечноцветущий «Сад любви», то есть место, где сохранились покой, невинность и красота окружающего мира, все то, что предшествовало первородному греху и символизирует единение человека и природы. Иначе говоря, этот уголок «земного рая» в рыцарских куртуазных романах средневековья олицетворял место счастливой встречи рыцарей и прекрасных дам.

Именно так и видит Анат Бецер «Сад любви», именно так и воплощает его в своей живописи, изображая Эдем в оригинальной изобразительной манере как место действия, где и произошла «доисторическая» встреча Адама и Евы, где происходило их искушение змием.

Эдемский сад художницы, раскинувшийся в том самом «Чудесном месте» и «реконструированный» на основе танахического сюжета, отражается на больших масштабных полотнах, где яркими, насыщенными красками, подчеркнута крупными мазками изображены растения, деревья, цветы, животные, птицы. В этой коллекции работ особое внимание уделено пернатым, диким

и домашним, совам, курам, петухам, индейкам, при этом на полотнах Анат Бецер нарочито отсутствует человек. Точнее, есть изображения отдельных частей фигуры человека: туловище, руки, но образа человека в целом нет.

При этом представители флоры и фауны в ее картинах прорисованы очень тщательно, словно иллюстрации из ботанических альбомов или атласов растений и животных. Интересно также, что ее работы не имеют названия, всем полотнам предпослана подпись «Untitled».

Анат Бецер (53 года), мать двоих сыновей, художник и педагог, выросла в Рамат-Гане. Она выпускница школы искусств «Ха-Мидраша», ученица художника Рафи Лави, лауреат премии «Юный художник» в 1994 году. После завершения уче-

бы в Израиле продолжила свое образование в Лондоне, где прожила несколько лет. Затем сама начала преподавать в школе искусств «Ха-Мидраша», где проработала в течение 15 лет, до 2011 года.

В 2008 году, уже будучи состоявшимся мастером, Анат была награждена премией министра образования. Последние семь лет художница уже не занимается педагогической и лекторской деятельностью, так как зарабатывает на жизнь своим творчеством. Ее работы находятся в различных серьезных собраниях в Израиле и за рубежом.

Выставка Анат Бецер проходит в Тель-Авиве в «Бейт Гравити» («Gravity House», ул. Ха-Таасия, 3) и продлится до 1 декабря.

На снимках: художница и ее работы

Фото: пресс-служба

לאשה 21 19.11.2018

לצפיה

בזמן החופשי | צפינו, קראנו וחזרנו עם שורה תחתונה

פיתוח שבוע תרבותי

תערוכה. "מקום הנחמד", סם התערוכה של הציירת ענת בצר, ידוע בספרות כגן עדן מושלם ושמימי, המעורר אישקט בשל תחושת אסון מתקרב. בציורי השמן הגדולים של בצר ניצבים הצמחים, בעלי החיים ובעלי הכנף ללא ניע במלוא תפארתם, אך טמונה בהם אנרגיה שעלולה להתפרץ. התערוכה, באוצרות "פינצטה", מוצגת בבית גראויטי, רחוב התעשייה 3 תל-אביב, עד 1 בדצמבר.

שחר סריג | הראייה | 18/11/2018

"אני מנסה לעשות את הציורים שמכעט אסור לעשות"

"להבדיל מהעבר, שבו הייתי יוצאת מתוך הרעיון, היום התנסה נובע מתוך העבודות. זה מהלך קשה של מחיקת התודעה, אולי אפילו של איבוד שליטה, וזה מורד לדבר על איבוד שליטה וזוהק אל הנוחמ"ר בציורים המבכטים הדי-סליטה". שחר סריג מסבירה על ענת בעז בעקבות התערוכה "מקום מולד" בבית גראוויטי, תל-אביב

ענת בעז, "ללא נותרת"

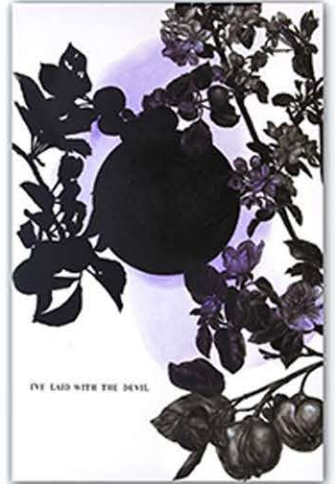
"מ"קום הנחמ"ר, או "גן העדן", כפי שהוא מוכר יותר במקורותינו, מטון לתואר סמבולי, נכנס וחולש, אבל נטול אפיינים ספציפיים. עד ארבע, צמד הלימים הללו ירבו כמנצח חיפוש אנתרופומורפית שורה ארוכה של פוסטמודרניזם וביקורת ציורים לפני

ההיסטוריה המיקרא שמטנו נגוד עם התענוכה. בספר "בראשית" גן העדן מופיע בקצהו הולל האזורים נרחבים, את אלה ניתן לאתר בספר "אדם וחוה", שלא זכה להיכלל בתנ"ך ונותר בין יתר הספרים "ההיצעיים". בספר "אדם וחוה" מתיאר מפורט רב יותר סיפור הגירוש מגן עדן ומחו המיני על חוה. הסיפור התנ"כי נותן מקום לפרשנות סובייקטיבית הרבה בנוגע לאתו אוור ראשיתו, המסיחה את התרבות בצמורה להתרשמות קבץ. גן העדן הוא מקום המתואר באפקטות שלילת נודים היסוד של התרבות האנושית, ובזה מסינים כמו בוסה, קרין, ג'יית בתים, רוסה של התרבות מינית, עמדה לצורך קיום וכדומה כאלה.

ההתייחסות בחיסוריה ובתולדות האנוש לעצמה המיקראית רבות מספור ומוללות, בין זהו, את ציור "ארבע הנבשות" של רובנס, "צור שער גן העדן של הרוזנוס בוס הארנים, כאשר כל תיאור מפתח מיינסות אחת הנכנסת על מידות שקילות של השערת התרבות והשנונית ועל כושר המצאה הפעה אל האבוד, אל הלא-מודמיי, גן העדן אינו בורה אומושית. גן העדן הוא מה שאנו טיור לארנו ולמיסר התרתי.

בחירת שם התענוכה עומדת ביום שיר לעבודותיה הרחשות של ענת בעז. רובן ציורים מונמיים של מציים המבכטים רקע, ומסגרת מכתובה כותרת או סורה משה. כמסת ראשון העבודות נקראות כסג של "מיקסיסים", שהנחה המיכית בו פאסיסטי שיריים, מרבת השריים נכתבו או בצבע על-ידי זמרות סוהו חלק מלל פה סהמיטי את ה"ריוט ניל" ונתן כזה מרבת יורר למיסיאות התעשה סנסלטה על-ידי גברים, נשים וציורים כמו בירוק, מ"ג האריו, טיילי כנסן (מלוקת נאריבל), אלאניס מוויסט ועוד מציאות את נבולות המינים משריית כנסן ותננים וסיטנו אספרות אחת של נשיות, כזו שאנה מאצטט ספראויסיים מנדרים קרימים.

העבודות של בעז מתוך "מקום הנחמ"ר גן חלק סמולך מתחשך כמעבר מציב האמנות מושינית מסגורה כמרכיב השית המסיני, להתבקעות כמילאת הציור, העבודות מתייחסות להקסיים מוסיים, ובו כנסן נעצות במסורת של ציור ארוסי אמריקאי, כמורה זו נעשה הפנית תורה אל הרוזנוס וה"דיפראמטי" תסבות נגד מהמסכת של האמנית לאמנות מושינית ולהפוך הציורה האמאין עמיים רבות את הוטה, האמנות של בעז מסגרת דורך מרשית כאוד שיריות סמלול שונה.

ענת בעז, "ללא נותרת"

העבודות העובדות מיסיטות מדיה מיסיטות את התענוכות הקודמות של בעז, כמרכיב התענוכה "Run Better Run" (נלירה נולו מ, 2010) עמוד דמייו ציידים, התענוכה בתנה נוספים של פוסט נברי והרואיות מקרות מכס ביקורתיות, שרואה את האפסיה והמיסד המפסיכיאטרי כמופעי נבשות, קי גם אנה מתנתקת את עצמה מקולות המכח והמסיכה שיש במפסיכיה הללו. העבודות העובדות של בעז מיסיכות כמובנים מיסם את בעבודות הנה המיסיטולות שהנצט כעיסט טעלי (2009/10), נלירה נולו מ, ואת הוסיים והפריים "Forget Me Not" (נלירה נולו מ, 2013).

אפסית להבחין בדיקה הולכת וגולה בין מהלכים עושה בצר עם או כנגד מסורות שונות המאזנות לבין חסן הנוחמ"ר, הציור של בעז מתגלה כאנטימי יותר ויותר, התענוכה העובדות מראה ציידים הוסיים מתחת לכסות הרמידי, ציידים והליקים בעלי יופי ומכירות נוליים.

ההיסה מתרחשת בביתו של בעז, שהוא גם הסודיו שלו, בית קרקע מרוב ברוזם תל-אביב, שהיא הורה הוטה ביותר לזית כפרי שאספר אולי להגיע אליו בלב סביבה עירונית, יש בו תצר, נינה מורחות, עז מרי וטביל בניטה, קומת נלירה קנטה אפילו עליה לנג, הבית עצמו מלא בציורים ענקיים, מכל חדר כמעט, כזה מהם מסודרים על כופי אחסן ייעודיים ואחרים סעועים על קירות, ווסיים את המעבר לשרייתם ולקולחתם, האחרון כשהם מצב סמלול, עדיין על גנו, הסמוליות של הציורים שונה כמעט כצורה מושיטה מכס המכעט הסמוליות. הציורים הוסיים או נראים כמו קרובי סמפחה של ציור שופריו סמחיה ה-18 - ציורים קטני מסרם של מי פרי, המתארים כנסנת מספרות ונעודו לאכלס חדרים כנינים, לאחר שהיני סמלל בהפיסה הארביכילית של התקופה, הנמוד לקניטיות של האנולה, ציורה של בעז מההדרים גם את ציור המרויים של מרסין נוסח-הדי וקלמנט ריבוס, אצל בעז האור, הנוסיים, המיטול המסיכות הציורית מתרחשים כולם כאוד מפות ומפניס מיינסע על-ידי כעק או על-ידי מרחים ועומות הענקיים במסימיות מיסיטוליות, ציור כעק, או ציור כפרי, הן כותרות כעקת כמובן הוה, בושיטיה ומרויים המופיעים כעבודותיה של בעז הם החלק המרבת ביותר והמפוזר ביותר בכל הנוגע לטעק.

העבודות העובדות של שונה מאלו שישעית בעבר, כלומר, יש תרבות שונה של שילוב בין סקסט וזימי ועבודות שונות אן סקסט ככלל, יש גם סורה של ציור תרנגולים, השונה בנחול ובצורת הישול כמכונות אחרות בתענוכה, ללא כל מבכעים על מרחק גל הולך מהמכונות הקונסמוליות בתענוכות קודמות.

"אני הושיכה כסכל אמנות, גם האמנות הקונסמולית ובה קשותה, יש השתרת תשיית סמבולוגיטית, אבל אני, באניטה שאמנות מושינית היא שפת אלה סולה, למדתי ככסר המון טניס לרוב, או להחביא, או לל תלת לרשם באמת מיסים, כזו כוה של עשייה התחיל לטענים אורז, הפך לעניינה, וזה קצת השלמה מה של שדה האמנות השריאלית באופן ככללי."

זה עדיין חלק ניכר מושיטה, אם הייתי צורך לשרטט קוים נוסם ונללים "ציור ישראלי", ככזו לרבות שרייתו אומי שהיא ציור ננסע על מסורות של אופסי-הושים וקובע להפיסה של אשה-מנורה, שהיא צורך לריות אל מחוץ למשנים של יופי, שיכל מידה כמסמלת של מרובותיות, שהנחה בו קרירה ארזית או קשיה סמבכיעה על העור או ריקנות.

"יש שתי באופן שבו האמנות המוקדמת מתייחסת ליופי או לריות שונות של נימה, אבל כן, עדיין ניתן להבחין בציוריו במובילטייה של התנס, אלה וניקים נוסחמיים, הפנינים הרקואדיים כסיס, פעל לאורה "מור שוה", אני מילה להודיע על עצמי שהייתי סוכה בדיאלקט הוה, יש לי היכולת וסוג השנונית המארד מסימה האת, אבל הרעשתי שאני הושיטה מה, ואת, כשאת מבינה שיש מהמזה, זה מיסע כוה - קורי קורוסט ארזית, קרובי עם פורמליים והכפלי אמנות ריאה.

"העניו להבנה הוה בתענוכה כמוראית הוצלה (שלוש, שתיים, אחת, 2003, ארצה: דורת ברימא) ככזו הייתי מוכרת, הויה לי הפסה של, אולי אפילו איה הרה לצד הנבשות רבות וביקורות שונות, שהייה בתענוכה חודשים רבים, תוך כדי ההקמה האחרונה, והכנטי שאני לא מילה לעשות את זה יותר, שהוה שם אל המסייל, לי, היה כרוז שאם אני מסיכה בדרך הוה אפילו, אני מוסיטת.

"הייתי בלונדון כעניס על מרשית ה- (Young British Artists) YBA, ויהו את מיצון שהתאפין בתחיתה של אמנותיו כוליו מנבולות, של עבודה כותך חלל, של סאנו וכו, ככלל את הויה לציור באופן מאזי אחריו שונה ה-90 ותחילת שונה ה-2000, וזוהק ככסולסו התחילו לעמיט אמיסיטיוס."

"בעקבות התענוכה שלי במוראית הוצלה, ולמרות שהוה מיסד הוה נראה מנובל וזה, איכסו וזוהק מיל המוקס הוה הנשתי שוה ימול לריות רעע מאוד מסימיות עמודי, נליתי שוה הרבה משרתת אוחי באמת 15 שנים עברו, אני עדיין שם מתוך עניין מאוד עמוק, יש מה אנתרפי נוליים, גם סנינית וגם קונסמוליות, ואני ודועת סעוד לא העניו לקצה, שיש לי עוד לאן להותק את זה."

ואם המשחק הוים, אם אני מיכן נותן, הוא לא להכניע את הפילטר הנשי, שוה גם לא בדיוק ברמה של הפסה, את לא מציירת שונות מרחיק או מוסיטים עצמיים, שוה גם לא ציור נוף אמפריטוויסיים מעדיים על מקרות הנשוח.

"וזוהק התענוכה היחיד התרמטה שלי נעשה מיסע נטושא הדיוקן העצמי, זו הויה הפעם הראשונה שירייתו את עצמי, זה הוה אחר, וזה מיצה את עצמי בתעמים, העמיטריטיצה של הוטה המצוירת (אני) קצת ככלה אוחי, כמורה הוה כעניינית אוחי המסימיות העמקה של קורצויה, ארד להפוך קורצויה לעמלת מסימיות, הסיפור מנגלה לאורך הדרך, וכאן אולי זה קשור לנבשות ולניסיון, אפסית להניח שוה תת-הברה סנפתחת ככזו מניסה, להבדיל מהענה, שבו הייתי יוצאת מתוך הרעיון, הוים הקונספט נובע מתוך העבודות, זה מהלך קשה של מחיקת התודעה, אולי אפילו של איבוד שליטה, וזה מורד לדבר על איבוד שליטה וזוהק אל מול ציורים המבכטים הוסי-סליטה, כמורה של התרנגולים או קרה באופן הבה כושה.

ענת בעז, "ללא נותרת"

שזה אכסיהו לאמנות קונסמוליות, וגם כמורה רבה לאופן לימוד שמונה עם רפי לכיא, שוהה מורה שלך.

"רפי עוד המסיק לריות את ההתחלה של השנינה כעבודות שלי, וזוהו העריך את התענוכה, אבל היה זו מועקה, להניח לעצמי, אני נוצרה לציור התנגול, כסכל ציור לוקח כושה, זה קצת מסימיות, הולכתי על זה, סתם, כי התחשק לי, כי יש לי את ההיות הוה הנחלש שאני מוכרות חודש טלם על ציור של התנגול, ואז ככאנני את עצמי מציירת התנגול, ועוד התנגול, הוה התנגול... ולקח לי זמן להבין מה בדיוקן עניין אוחי מתוך זה, אמרתי לעצמי, אני עושה ככאן התנגול בצבע, הוהטוט שאני לא קולוריסטית מספיק טובה, והציורים התחילו כנסיון נענה בצבעוניות, כשישעה באוור מיסיטיות שהתקשו צורך לטפל בה, רק אחרי שירייתי שעה התרנגולים הנבתי שנונתה ככזו הויה כה כסימיות תרשית, קונסמוליות ומולשית, בדיים שהיו שם, גם אם לא מודע או כחלק מתוכנית עלי."

שוה מסיך באכסיהו מקום אולי את הוסיקס שלך כנבשות, כמו בציור היידיים, למרות שהתחיתה היא אחרת, קודם כל זה הויה קצת לאוסר הויה שיש לאישים בבית, כמו אשים אופסיים סמלולו מוצרעים או כרוזים או כל זהו אחרת, ווים מוסיים גם ציורים וקורטיבים כמריים מהמאה ה-18-19, אבל זה לא נראה כמו קיסס, כממה סיטות, גם כי זה עשה סוב כמדי (סנינית) וגם כי יש בציורים שוהו קודר, יש את התנסקס הרחב אל מול נוף העבודות שלך.

"העבודה האחת עשויה להיראות על מינה כאלו חודרה תעשה רופא, אני נווד מאתנצה בציור מהמסן הוה על המיסיים המנינים, על הציור מתוך הציור, נסנכצז למעשה כנולו, כשימיסימיות הקודות הוה שאתה מדבר עליה נביות כמובן מתוך הרבייה, מתוך ההצטברות, מתוך האוכסיהו."

וגם הרמיטיות שפיתח את מתישה קרובה יותר לאמסרס מאשר למודרניזם?

"יקווחת ההתייחסות שלי התמספו כסיס, התעניינתי למידי, בעמה, כשייחודי נוסעת לניו-יורק, הייתי הולכת דבר ראשון למוזסה וזוהה את כל 'ארזים הרוזלים' שלי ואת ה'רוזים' שלי, ומתרגמת נווד, זה היה כמול להניע לבית-המקום של האמנות, כשייחודי הולכת נניד... למסולוליסט, או ללוכה, הרשתי כאלו אני מתאוס מושיט איה ככא-רצב בתמונה ישנה כסמולול, ככנינים מושיים, את ודועת שמתקיים כנינים איה קיסר מספחתי וגניי כומושל, אבל מה לך וילול ממואם הוהל התרפס, אני מרבתת עם ווסייר ומכוננס וניה ווסייר ככאני כמיוזינים, וככאני הולכת למוסה או זה נראה לי מתאוס ככו 'הוליים הוסיכיים האלה והתקוללים שלהם'."

ענת בעז, "ללא נותרת"

נראה לי שריליים הוסיכיים האלו ככזו רי, מרס, רובם לפחות, התחשה הוה נוספת וכללה את כל האמנות של המאה ה-20?

"כרוזי שלא, ככאני אראה את מנוראין למיטל, אני המידי אתעלף, שוה דבר כזה סוכה שאני עושה הוים אל ימול הוה להתרמס כלי מיסימס, וזשנת האני ווודוול, אבל התמוניות של המאסיים והאפסיטיקה - מסימיות המסולול ועד המכסרות - מפרו קולות ההתייחסות מושינית זמן טנינים, הוים, בציורים שלי, אני מהקשקת הרבה יותר מהחלוטת ציורית סנפצאל ככל דבר, ככענות הבה נסמרות של הציור, כרוזי לי שאם אחר לא יכין את זה בדיוק, או יבחר, או וודעה וכו, זה לא כסינת, אני עומדת אחיית."

מל הנצח?

"נצח סנצח [זוהקת], זה ככלל לא קשוד לכאן וככניסו בהרבה, ומתוך אוחי הינין אני כשיחוקת עם כמכריכה, אני גם רואה שהוה לעמיים כפסיל, או ממואין, או בציור מורה שיש לה נוסח מרסם ככניני, אבל ככנייית אני רואה כעניין אוחי משהו אחר למידי מושינות הציור, הוה ככלל לא כסינה אם אני צווקת את לא."

הנוסיים שלך מאוד חוסינסיים, הויה של השריים הוה סידר, וכן גם עשיית הקסיים התרבותיים הנויים לקורצויה, אפסית להניח שוה תת-הברה סנפתחת ככזו מניסה, להבדיל מהענה, שבו הייתי יוצאת מתוך הרעיון, הוים הקונספט נובע מתוך העבודות, זה מהלך קשה של מחיקת התודעה, אולי אפילו של איבוד שליטה, וזה מורד לדבר על איבוד שליטה וזוהק אל מול ציורים המבכטים הוסי-סליטה, כמורה של התרנגולים או קרה באופן הבה כושה.

אבל בכל זאת יש מערך קסיטיקה אכסיהונית שונה של פיתר.

"הפיתר מה אל מתחבא, הוא אפסית כאוד מרכיב כעבודות, כעיסע כאקס היסודיות."

הישרדות?

"אכסיהו כוסיים, כולס כיידיים מרמייס כל הוים, ובתוך הקפועיה הוה אני מסימקת לרוע להיראות ולהיסיק, תוך מזה אני אשה, ואני אשה ככיל כסיים, והעבודות מרבות גם על זה, ויחס בין יופי לפיתר זה דבר שמסיק אוחי, מסידי אוחי, ככצווח אוחי ועוד הרבה דברים, אני מרמייט בו."

אך זה מניש להתבונן?

"לא סוב [זוהקת], יש לי ככאני ניליה קסיים, הנוף מניס אחרת ונראה אחרת, המידי הייתי אשה נאה אשה נוסיקת, אלה שתי עבודות שאני אומרת ככנות שהברזי אוחי, לא שהייתי מלכת יופי, וזה לא היה כעולס ככנינו הויה שלי, אבל זה היה חלק ככני, שליטתי על זה גם מויה, כל מניסות המסימיות של לוחות אשה ויסיט אפסיטיבית כעולס, או הולכת ואבארת את החלק הוה, ואני צייטה ללמוד לוחות ככעדיי, אולי זה גם ילונה בתקלה, אני לא ודועת, אני לא מרטישה לאנרי סס."

ענת בצור, "ללא נחמה"

או החוויה של להחבר מתחברת לסוג הזה של אובדן?

"כן, זה לאחד מן המינים של כלי עבודה, שהוא גם חלק מהתהליך העצמי שלך. רוצה או לא רוצה, כמו כל דבר אחר - מסתמכות. בת יחידה, כל המינים האלו הם חלק ממני. בעל 18 או מדרגה מסתמכות לנהל את הראייה של העולם. מינים שהם כוח שצריך לנהל. ריבואי והתמחות לדבר הזה הרבה מאוד זמן. עבר בחינת המיקום הזה, מינון המינה פוזיבנצ'יאלי או לואליטי, כדי שיתחבטו שאני חסרת, כדי לא להיות מוגדרת על ידי אדם שאני נראית. עם הזמן עשיתי גם זה קצת שלום."

אך היתרון או החיסר בעבודת מתחבר לזה מבחינתך?

"זה מערכת חיים סובבה עם סוג כזה של אסתטיקה. אני עדיין כן כבדתי וחסדתי, ריש כי בד שחזרתי וישר לטוב של קליקים והפיקת חזיון העבודה. אולי מיסם מעצבים המסכים סבבוים. ימיל להיות כשכלל האבא אני כבר לא איתני שאני צריכה אותם."

סקסטים זהו חלק מעבודתך קודמת, וחסר זהו חוס מקור בן העיסוק שלך במלאכת העבודה לכן אנונת קונספואלית. יש בעבודת האלו מולך מעין, הצדו כמעלה עולנית, אינדיבידואליות, שייצגת משה שזומה לרימים עולמית עולמית לואת התמסות או תולמית או חלק מהמעצמה שיוקית, אבל כ'אנונת נבונה'."

"המסכם הוא ברוך חסר זהו המשיכה. אני מתמסרת לזה ומנסה סקסטים שיש בהם משה טראג'די כמעט, ומדיר נורא רש. אבל גם מאוד חצוני. זה ברוך הביסר הזה של האנונת המנספואלית, אני עושה את זה מיני הדברים - אני חושפת כשהו וקוברת משהו. השנה מעלה ומנסה, כמו שניכח באליק, מכתבת העיר, זה קודם כל גוף, זה גם הגוף העדידי, שיש לו מסמכות עמיקה בכל הצדדים האלו. גם הצדדי הוא גוף, חסר, אני אני מנסה לעשות את הצדדים שבעצם אסור לעשות. אני רוצה לקוות, כלומר את הזמרה שלי, שאני אחזר לא ויכל ללול בצדו שלי מכתבת חזרמלת ומכתבת האמנצ'יז שלי. אי-אפשר לפסור את העבודה האלה קבשים."

אבל או יש סתם לולל את הרכיב רוצה שירוצו עליו קודם, כי אי-אפשר לעשות שימוש במתמסרת של השרים המנסטים ורומי המרוח כל שירה אחר רכיב ארוני.

"שימשה המנספואלית זהה לי מיה. גם כשצייחתי נשים למשל, המבולתי על מיידיה, גם אם סגור על ארדונה. אי-אפשר הרי להכיל סוג כזה של מוסר הרום, או יש איוה מן ארדוני, אבל אני מנסה לרשם אותו, אני לא אוהבת אותו, אבל גם לא יכולה בעלעדי. תורדתי למשל בצדו 'It's All Gonna Be Magnificent' זהו רגע ויחיות קיצוני עטורי. לקח לי המון זמן להחליט שאני צריכה ורדים ורודים. העובדה שאמנה צריכה ורדים ורודים - זה נורא מסובך, אם אתה היות צריכה רבר כזה, או היות נבר עמסודו ומעב'."

אני לא בסוף...

"אולי אתה לא דוגמה [צחקת]. אבל אכן ישעשה דבר כזה, מהוך העמדה הרגשית העמיקה שספטה צ'אצני. יכול להיות מאוד מעניין, או כמובן שריתתי חרבת להנניס את השרי ארדוני קצת, אבל... אולי זו עקומ. זו מניה כמובן הרבה יותר עמוקה, אמננה שיה שנוב הרבה שנים על ידי נבריים, יש סך המנסה עמיקה של כשר יוה, מרפטיקה והלך חסיב נבריים, ואני כאמוד מכירה את השפה הזו היטב. מניתי את כל המדרה האת כמו כל של כרטיסי ברבה שיש עליהם סקסטי, אבל אני חושבת שהסלם האב שלי יורה נסו כמובן מסרים, עם די על הלב, אני מנישה שהם טיפה כביים, הם לפעמים נורא מ אות. הם מנישים לי אהה משהו. לפעמים אני חושבת שהם צריכים להיות המותרת של הם לא חייבים להיות כהון הצדדי, אבל אני עוד נורא מחללשת."

יש את הצדו 'My Heart', שהוא שונה.

"כן, הוא אחר והודדי שחכותבו בו לא לקוח מיסום סקס, והוא היה קשה מבחינת הצדו והשק לי המון צרות."

גם הכיבוט בו מאוד מובלע, והוא לא נראה ארדוני אמילו.

"הוא הודדי שאני למפרי שלמה עם הסקס שלי, הוא לא היה יכול להיות מהוך כמותרת - הנה לך דיוקן עצמי."

ענת בצור, "ללא נחמה"

את הלכת, לפחות למראה על, על הך האוד עדין שהן כנות נרשה לארדונה. את חושבת שיכולה להתחיל את הקריירה האמנותית שלך מצדו ראלסטי שיעוק כמבנים האלה?

"הן העדיין או הגבול הרק שהוא אוד הסגנה כשן קייטוט ליוסי, בין דקורציה לאמנות, בין כנות ארדונה. בין שליטה לשחרור וכו' - הוא המיקום המרכזי באמנה. היותי צריכה לעשות את כל הסיבוב כדי שאוכל להתמסר למה שאני עושה בשנים האחרונות. היותי יוקמה להתבקצע כמבנים אחרים, לצבור תופה ומסמכות, זה למשל יתרון קטנים בבגרות."

הצדדים מוכיחים את השרים שאמנצ'רים בהם.

"למה אתה מתכוונת?"

"הם קצת חוסים אולי לשרים. בשנות ה-90 נבנו סטנדרטיזציות לדינסטריס, ומא יש במדקיה של חוב המרות המותרות מהן בין משהו אחר שסוף או הרודי נבולות מכתבת ההסקסים, מכניס והפקה מרקיילים, לכן שימוש כמבנים מוכרים של מדקת מוס, שגם אישורה את המולמוליות שלהן."

"ככל מה שנוגע להספונות, מניתי הזמן שונים, כי המקורות שלי הם גם מאוד עכשוויים וגם נורא ירטינים. כמו ספורי כמניקה עוקים שארדו ידנית, אני כונה את המנספואציות מסקרות. המקורות עכשם לא חסויים, אני לא עושה מה איוה הוואר. אני לא מתיידיתי עם המקור - אני משתמשת בו, אני משתמשת בסך השרים שיש בעולם."

דברנו קודם על העקדה שאת נמצאת בה היום, זו אולי אהלה משונה, אבל האם את מנישה שהאקלים הרומנטי העוקים של אמנות מנישה נעשו פחות מלישים בשנים האחרונות?

"זה היום קרומה שמרנות אומה כהן הגבול למישהו יופי שמתוך לארה קטן מאוד מוטרם ובסה כלמי מנישה שיה מרשייחתי, אני ניסיתי לענות כמקומות האלה, זה התקבל רע מאוד, והצדעיות עדיין נדולה. בכל מקרה, הודיו שלי, או המרפיק שלי, מנסה לעצמו כריסוריה שבה המוליש הוא נגרות. אמנות, צבעוד לשליטי, מידר תוריד ראלקטיקה, גם באמנות וגם כמסמכות. המנסות לוחות מוליטיים כיום למצב, כיום לתנועה זו או אחרת, הם מנישים וחלישים, וכן, האיש הוא המליטי, אין מה לעשות."

"ההתקמלות שלי משרה זהו היא על עדינות, העמדה האוד אינטימית לאורך כל כך הרבה זמן, והשיאים כמובן קטורים לוחיה הרשיטה שלי כיום לגרות, גם נשות והקמנות שחורתי באופן אישי בשנים האחרונות, וגם משה שקורה בישראל כמרתה הצדודי, האקלים המוליטי, הכיבוט והוועוד."

אך כחית את השם לתועודת?

"היותה לי מחסכה כשלב כמרת לקרוא לתועודת 'בעדינות' - יש שנוגע בסל אוד דיוקטיות שלא כמאת גן בעיני. המנסה הנה של מן עדין 'סקוס המחדל', מעניין אותו כמכה הקשרים, גם מהוך המיקום הרומנטי והמנסיה הרומנטית הארדונה. כחוקיק ארז חזות כשלב התאמכות ויצאמי לטוליים למשל. גם אנושים שרשים שלמים לא הצלחתי להבאר אותם לפימיקי, זה מה שהם מנישים לעשות כשלב התאמכות. מאזנים גם אם את לא הוכיבת כעני, את כמנסלת לצאת ולואת שקריות וחצבים. יש את הרבה מה שמנסתי לך אן להוליד אותו, מתאוס יש איוה מן רצון להיות באקס-סריוריה רק עם הארוב או הארונה, יש גם את כל השימוש העמקטי במנסה הנה, משוקים באמניעות חבילות טיפה ונופשים, מן עדין הוא מנסה מאוד משרדי."

זה הסקס שעוד לא הורטט, המיקס שכן רבל אנושית עוד לא רוצה בו, וכמובן הוא הוא סקפל כחכות את חבילות שלו. ברזע שיש אנושים, כל שכן חיירים, ברזע שמנישים לשם - זה כבר הרום, זה גם מתקשר אולי למשנה הנורא 'נתול', כלומר משהו שצריך לכבוש ולמסך, וזה ברזע הוא כבר לא קיים.

"אני מאשימה ודועת שיש הרבה מהו 'נתול', לא כמובן הפדי, כי אם כמובן החודיות, מכלולות הקסורה לראמנות. כשנועדים כמקום הזה זה מאוד מרעם, עם השנים ועם הזמן אלו מקומות שמתרחקים ראלנו, אין כבר כמעט רגע ראשוני, יש אנושים שאפשר כבר להאר אותם כמקובים מרוב שימוש, יש גם אמנות כו. אני העמקשת להישרא כרייה, רעננה עד כמה שאפשר, בחיים ובאמנות. שחזרתי על הבית שהוא גם המסודי הזה כמו מן עדין, יש לזה מחדר מאוד נבנה. הברודות עמיקה והסקס הוא קשה, היותי בת יחידה התורמים שלי עברו כל הזמן והיותי לבד ואם הם התגושטו, ובמספר שנים דאגתי שיה לא יקרה אצלי, מהר מאוד הגיעו מסמכות ולרדים והבית חסר היה מלא באנושים. מן העדין כמסודי קיעוד כיוונים, אני חושבת שהם המחלה שבה חליתי לפני כמה שנים הרגשתי קרובה אליו, לא חייתי חולה מופנית, אבל פלדיסטרתי ועם האמקרות סאלי אני לא יוצאת מזה, הסם גם מקפל כחכות אומנסות את האמקרות של המיקס המני."

נדונת?

"כן, נדונתם. לפעמים אתה יכול לפגוע אתה עצמך כן עדין ובנדונתם בעת ובמנעה אחת. המיוחס הוא נושא מופלירי יותר, מוכר יותר, כולא איוס, והתמסות חסר יותר מעניינים, בכל מקרה, בעתים המלאך נבריא לא נוטף לאף אחר להכנס לנו עדין, המניאק."

ענת בצור, "ללא נחמה"

וכל נשכח את לוח הרוב המותרות ששומרת על צד החיים, ברזע שבו מעצבים לען עדין האל נגמר, נראה לי שיש גם מה חרדה ממנישה עם מה שאמרים כביכול הכי לרצות, חיים מהוך הנודעה ולמותרות, איוה מנסה שלי מהוך למנגלות והוף והתרבות וכל השאר. קשה לרשין שימוך או רוצע נצחיים שלא ננענים כמנות.

"אני מנישה מנישה עם לוח הרוב המותרות מאשר לרעננה ולחיתקע ככה הקלע וכל הררמה הנה, בדרך חזרה לשלוה הבראשיות שהיא אולי כעני האדם, לכן כשאני מדברת או צריכה טבע, אני כעצם מדברת על האדם, גם אם זה טבע כלאמניו שיעועה והיעועד ומימוליקרי ובלה בלה בלה, וזמן מזה נתקעתי עם השאלה, עם די ארום עשה סקס לפני שהגיעה החולה."

'ברזל סיגמא' הינה תערוכת יחיד חדשה של ענת בצר, ילידת רמת גן, 1965, שחיה ויוצרת בתל אביב. התערוכה תוצג במסגרת סדרת תערוכות יחיד של אמנים העובדים וחיים בישראל, אמנים שיצירתם משקפת את הכמיהה להימלט אל מחוזות מדומיינים ורחוקים מהמציאות הקשה אולם עבודותיהם מכילות, לעתים באופן סמוי, את אותותיו של "המקום הישראלי", שקשה להימלט מנכחותו הטעונה.

בתערוכת היחיד תציג בצר עבודות שמן של ציורי נוף מורבידיים, עתירי ריק, המאכלסים בסבך עצים, יערות מושלגים או בקתות ביער. ה"שם" של בצר הוא "מקום אחר", גיאוגרפיה נידחת המסמנת חידלון. נופיה, הרומנטיים-גרמניים ברוחם, מבקשים אחר אפולונית וקור הסותרים את האור-חום הישראליים, משלבים כמיהה ומלנכוליה, אם לא חרדה. מראות אלו מעלים הקשרים רבים: מצד אחד עולם של רומנטיקה אירופית ואגדות סלאביות; מצד שני, עולם של יערות הנקשרים להיסטוריה היהודית הגלותית ולשוואה.

ציוריה של בצר מייצגים את היער כאיקונה וכמושג. שממת השלג, הכפור והדממה מצביעים על זרות ומסמנים נתיב של הסתלקות מן המרחב ומן הזמן. ניכר הפער בין פעולת הציור הטומנת בחובה מעשה בריאה שבו פועם כוח החיים, לבין הריק של המוות. היופי הנשגב של הטבע, שבו לא ביקרה האמנית מעולם – הרחק מן הכאוס הישראלי – הוא שעתוק של פנטזיה הלקוחה מתוך דימויים תרבותיים-אמנותיים. ציוריה של בצר כמו הולכים אל האין, כהזמנה למסע רטינלי, לתוך העין פנימה – הליכה הנחסמת על ידי גזעי עצים, סבך נעפים, כגן נעול של דלילות וכתמים.

גם בציורים המרמזים על הקשר מקומי – בדמותו של גבר עם כאפייה המוסתר על ידי גזע עץ או חבורת צעירים ברגע דרמטי, אולי על סף טראומה – צבעיה של בצר נוטים כמעט לגווני שחור-לבן. צבעוניות זו מציינת התרחקות ממסורת ציורי הנוף באמנות הישראלית, אשר הקנתה לאור המקומי איכות אידיאלוגית. הבונקרים בעבודותיה של בצר הופכים לארונות קבורה, לצריפים של זיכרון מתפוגג. השלג המכסה אותם מרמז על מחיקה של זיכרון הקרבות; הוא קובר את המתים בתוכו והופך בפעולה זו לסמלה של ההיסטוריה.

השכבות המכסות את המתים-הנעדרים, אשר זולגות ומלכלכות את פני הציור, מרמזות על היעדר תמימותו של הנוף. חלוקתו למפלסים נפרדים – של שמים, עצים, שלג – מעוררת תהייה באשר למה שקבור מתחת לפני השטח. הצופה מוזמן להתבונן בנרטיב שאינו שקוף, החושף את האינסופיות הפוטנציאלית של השכבות המרכיבות אותו. בעבודות אלו גלומה ההבנה המעמיקה כי כל נוף באשר הוא, גם אם הוא משדר טוהר וראשוניות על פני השטח, מהווה בעצמו בית קברות של ההיסטוריה.

מוזיאון חיפה: ענת בצר - ברזל סיגמא

תערוכת יחיד חדשה של ענת בצר עבודות שמן של ציורי נוף מורבידיים, עתירי ריק, המאכלסים בסבך עצים, יערות מושלגים או בקתות ביער

אוצרת: סבטלנה ריינגולד

פתיחה: שבת, 16.5.15, בשעה 20:00

נעילה: 18.10.2015

צילומים: עודד לבל

ענת בצר
 ללא כותרת, 2010
 שמן על בד
 אוסף ציבי נבע

נולדה ברמת גן, 1965; חיה ויצרת בתל אביב

ענת בצר מציירת ציורי נוף מורבידיים, עתירי ריק, המאכלסים בסבך עצים, יערות מושלגים או בקתות ביער. ה"שם" של בצר הוא "מקום אחר", גיאוגרפיה נידחת המסמנת חידלון. נופיה, הרומנטיים-גרמניים ברוחם, מבקשים אחר אפלולית וקור הסותרים את האור-חום הישראליים, משלבים כמיהה ומלנכוליה, אם לא חרדה. מראות אלו מעלים הקשרים רבים: מצד אחד עולם של רומנטיקה אירופית ואגדות סלאביות; מצד שני, עולם של יערות הנקשרים להיסטוריה היהודית הגלותית ולשוואה.

ענת בצר: ברזל סיגמא

פתיחה: שבת, 16.05.15
 נעילה: ראשון, 08.11.15

רואות יותר
אוצר: ינתן הירשפלד

אמנית: ענת בצר, ספיר גל, אסנת סרבגילי, אלן אלג'ם. יעל כפרי.

קטלוג לתערוכה

ללא יומרה מחקרית או פנורמית הטוענת לאיזשהי תגלית רבת חשיבות. ובוודאי ובוודאי ללא טענה מהותנית על מהות הציור הנשי או המבט הנשי. אלא מתוך ענווה, מנסה התערוכה הזו, לא להצחיר ש- אלא לנסות ולחשוב על- סוג ההיפר-ריאליזם שמציירות נשים ציירות שאני מכיר. המחשבה מאחורי התערוכה פשוטה אף היא: כיוון שהריאליזם בציור מזוהה מזה מאות בשנים עם המבט הגברי, וכל המלל המובן מאליו שנדבק אליו במחשבה העכשווית, יהיה זה מעניין לראות, כיצד נשים לוקחות בעלות על המבט.

ספיר גל מתעסקת בגוף, בייצוג הגוף, בחומרים מעובדים כמו סוכר או אבקות כביסה המגלמים בתוכם פנטזיות, למשל, על מתיקות ונקיון מטאפיזים, אגדיים. הריאליזם בציור שלה קורע את פני השטח של ההבטחה, ומגשים אותה כאימה.

אסנת יהלי סרבגילי מציירת את החללים הריקים מאדם של ניהול המונים בלוביים האנונימיים של בתי משרדים. הריאליזם שלה רואה אל מעבר לנראה, חושף את ערימות השישי הנובורישי כמצבות קרות העומדות כתחליף למשהו אחר שאיננו. הריק על כן הוא גיבור הציורים הללו, שבריקותם הפנטסטית שבים ונעשים למופשטים.

ציורה של אלן אלג'ם הוא תוצר שיתוף פעולה עם צלמת חיי לילה שתיעדה מסיבת יום הולדת של הציירת ב 2011, המסיבה עצמה על כל רכיביה היוזאליים תוכנה ועוצבה ובווימה כדי להיות מצולמת ואז מצוירת. הדיוקן העצמי המשולש אומרת אלג'ם "הוא רגע נזירי של הרצון להראות, להיתפס, לתפוס." לטעמי זוהי ראייה הרואה את עצמה. הרואה יותר מהנראה.

זהו הציור הראשון אותו ציירה ענת בצר על פי דמותה. זהו דיוקן עצמי אחורי ה"מציץ" אל רגע אינטימי ופרטי של קריאה. לתוך המסורת של ציור (גברי) של נשים קוראות מתיכה בצר שתי פעולות אינטימיות – פעולת הציור ופעולת הקריאה ומפגישה אותן בציור. המיטה כטריטוריה קרה לעומת השיער המשתפל אל הרצפה החמה כשעיני הצופה נמשכות ללב הציור- הספר המציץ מעבר לכתפה של הדמות השוכבת, האדישה לסביבה ולנוכחות הצלם. החיים כהפניית גב לארצי, הגשמי, הגופני.

בסביבה אשר נמצאת לרוב במדרף אחר האסטתי, מוצאת יעל כפרי עניין דווקא בחקירת הדימוי המעוות- סטיות ביולוגיות ופיזיות שהן מחד תופעות טבעיות אך מאידך מסמלות חריגה מהנורמה האנושית היא פונה לדימויים שעברו תהליכים סינטיטיים הכוללים עיבודי פוטושופ, שיבושי סריקה ועוד. סופו של התהליך מטרות לעורר בצופה מאבק בין תחושות חוסר נוחות ומבוכה לבין סקרנות והתפעלות ובכך לבחון את המתח שבין סיבולת הצופה לחריג לבין תשוקתו בדימוי אסטתי.

בקיצור, נדמה לי, שהן רואות יותר.

מחוץ למסגרת

ענת בצר, ללא כותרת, 2012 צילום: עודד לבל

בצבע כאילו היה זה ציור שאזל ממנו הדם, מרמזות על ידיים שאזלה מהן גשמיותו של הגוף. רק סימן של הושטת ידיים אל הציור נותר, והציור בתורו, בקרירותו האדישה, כמו מכריז שמאחוריו יש רק קיר, וכמובן את ידה של האמנית מציירת.

זוג ידיים מושטות קדימה, כידי מתפלל או מגיש מנחה, חשופות ופגיעות, מופיעות בצורה של ענת בצר מתוך הסדרה Forget Me Not מהשנים 2012-2013. הצל שמטילות הידיים מעיד על כך שהן סמוכות לקיר כלשהו, מסך, קצה. "הגבר המבקש, המתפלל, כאילו מדבר אל הקיר בפעולה עקרה, בידיים ריקות, המהדהדה דות את ההערך ואת הרצון למגע", מספרת בצר. הציור גם שולח לכאורה את ידיו אל הצופה, אבל אותן ידיים מופנות אל עומק הציור עצמו. הידיים מצוירות כמו מנקודת מבטו של הצופה ונהפכות באופן מטאפורי לידיו שלו בעומדו אל מול הציור. עבודתה של בצר מערבלת את הפיזי עם האופטי, את חושי המישוש והראייה. הצופה מביט על זוג הידיים שהפכו שלו, והן זרות ונעלמות. בצר מבהירה "שהצורך האולטימטיבי של להכיר דבר כמו את כף ירך מתחלף בזה "רות". הידיים, מצוירות בפירוט רב, על קמטיהן ועורקיהן, הן ידי גבר גנדי - כל גבר, אך גם מרמזות, ככל כף יד, לדבר המסוים המאפיין את האחד, הוא טביעת האצבע היחידאית, או כתב היד האישי. גם צבעוניותו של הציור, מעין שחור לבן

ענת בצר, ללא כותרת, 2012

בחירה ישירה

בלי קיטש ועם מינימום פרשנות,
ענת בצר בועטת בעולם האמנות

"בתהליך שהחל בשנות השבעים", מסבירה בצר, "עולם האמנות אימץ את התפיסה שהמשמעות נגזרת מהפרשנות – תהליך ששם את הפרשנות של העבודה במרכז ויותר על הנכס העיקרי והייחודי של האמנות: המאבק לומר את שלא ניתן לאומרו במילים. כל אמנות טובה וכנה נולדת מהאישי, ועליו נבנים רעיונות ומשמעויות. זו שאלה של מינונים, ולדעתי בישראל האישי, בדרך כלל, נדחק ונקבר ומה שנמצא בחזית, מה שמציעים לקהל דרך הטקסט הפרשני, זה את האזור הבטוח של הרעיונות הגדולים". ומה התוצאה של זה, מעבר לטקסטים מתחכמים ברוב התערוכות?

"הקהל התרגל לא להסתכל, לא לקרוא את העבודה דרך החוויה שלו. כאילו ויתרנו על המפגש הישיר עם האמנות. יש לצופה לב, זיכרון, היסטוריה, תשתמש בהם. כמו כשאני קוראת ספר – זה רק אני מול הטקסט, הכל בראש שלי, בלב שלי. אני לא קוראת לשטחיות, הפרשנות חשובה וטקסט של תערוכה יכול להרחיב את החוויה, אבל צריך להיזהר מלשים את הפרשנות במרכז, ומהנטייה של הרבה יוצרים 'לכתוב' את הפרשנות עוד לפני או בזמן שהם עושים אמנות".

ורדית גרוס

צילומים: ד'ראר אלון, יח"צ

● "קיבלת קצה חוט, מה עוד אתה רוצה?" קורא החשוד אל עבר החוקר בסיפור הקצר שכתב חגי ליניק ומלווה את התערוכה החדשה של ענת בצר. פרחים לבנים, חזירות מצמחות כנפיים, נשים קוראות ספרים, דיוקן עירום של בצר קוראת, עצים חותכים את השמיים. קצה חוט, זה כל מה שבצר מוכנה לתת לצופים שעומדים מול הציורים היפים והמדויקים ומנסים לחבר את הקצוות, להבין את הרחש שמפעפע על הקנבס, את המתח המאוד עכשווי שמתפרץ מהציורים הלכאורה קלאסיים האלו.

'Forget Me Not', שנקראת על שם פרח ונפתחה אתמול בגלריה ג'ולי מ. בתל-אביב, עמוסה באיורי ספרות ונשיות. כיוון שונה מאד עבור בצר, שהתפרסמה במיצבים מתחכמים לפני שהחליטה לפני מספר שנים לחזור לציור. הכל פוליטי אצלה – גם הפרחים, גם הגוף הנשי – אבל זו פוליטיקה שקטה. "הרבה מהאמנות שנעשית כיום בישראל היא אמנות מגויסת, לשמאל הצדקני", היא אומרת, "ומה שניתן לראות זה הופעות של קיטש איום ונורא". הפרחים שלך, לעומת זאת, הם לא קיטש. היופי שלהם מוכוון ומנוון.

"אלה פרחי רוע, שאמנם מסודרים באגרנטל אבל זמנם קצוב, כזנבו של טווס שפרוש בציור אחר, או כמו שיערה השחור של הבחורה שהיא אני בתמונה אחרת. אלה תאים מתים שמפתים לחיים. זו חגיגת החיים למרות ידיעת הסוף. אנחנו נכנעים ליופי ולפיתוי כדי להתעלם מהעובדה שהכל זמני וידוע מראש".

נקודת המוצא של התערוכה היא הפעולה האינטימית שנשארת בינך לבין עצמך. רבות מהציירות בה נולדו מתוך התבוננות של בצר בציורי נשים קוראות מהמאה ה-17 והלאה. ככולם גברים מציירים נשים, ובכולם קיימת תחושה של מציצנות. לפי בצר, קריאה היא אחד הדברים הכי אינטימיים, רגע פרטי ואישי שבו הרעיונות עוברים מהדף הישיר אל הלב ללא פיקוח. את האינטימיות הזאת היא מחפשת גם אצל הצופים. לכן במקום טקסט פרשני, מלווה את התערוכה הסיפור הקצר של ליניק, שלא כולל מחשבות על התערוכה עצמה.

להינע לפיתוי.
בצר

מחסן 2 - נמל יפו

03-9021563) נמל יפו. עד 15.4
יורם אשהיים "ממותגים לפרצופים"
 22 פורטרטים עתירי למידים
 המתועדים בטכניקה ייחודית.

פלורנטין 45

050-2763249) פלורנטין 45. שני
 חמישי 18:00-21:00, שלישי, חמישי,
 ששי, שבת 11:00-13:00, עד 30.4
שי שאול "זיום תמים מותר לי
 לאהוב".

פריסקופ

03-5226815) בן יהודה 176. שני
 חמישי 17:00-20:00, ששי
 11:00-13:00, עד 11.5
משה רואס "התרה".

צילום בעם

03-6247695) בית אלפא 13. ראשון
 חמישי 12:00-19:00, עד 18.4
קורס השפה הצילומית:
 תערוכת **בוגרים** 12 עבודות צילום.

קו 16

03-7300360) שד' ששת הימים 6.
 שלישי 10:00-13:00, רביעי-חמישי
 עד 18.4, 19:00-17:00
חלי מזראי "יודבר" הסרט סובב
 סביב דמותו של ז'ק אליאס, החושף סוד
 אפל מעברו.

Ziz

054-9265605) שביל המרץ 6. רביעי
 חמישי 15:00-21:00, ששי-שבת
 11:00-15:00, עד 13.4
גיא קריין "לגונה".

חללי תצוגה

בית בנימיני - המרכז לקרמיקה עכשווית

03-5182257) העמל 17. ראשון
 שני-חמישי 10:00-13:00, ששי-שבת
 11:00-14:00, עד 28.4
SHIFT קרמיקה באקדמיות ובמכללות
 לעיצוב ואמנות.

מרכז פרס לשלום

03-5680680) קדם 132. עד 14.4
11 Frames of Reality צלמים
 ישראלים ופולסטינים יציגו צילומים,
 בתערוכה המסכמת פרויקט משותף.

אירועים

בית בנימיני - המרכז לקרמיקה עכשווית

03-5182257) העמל 17.
סיוור גלריה: Shift סיוור מודרך
 בתערוכה עם האוצרות וסדרת הרצאות
 עם כמה מהאמנים (שישי 11:30)

גולקונדה

03-5661414) שד' רוטשילד 27.
שיח גלריה: מה שרואים מכאן
 עם האוצרת טלי תמיר והאמנים
 גרית ירדן, רמי צלקה וניצן מקובר
 (שישי 12:00)

בכבלי השכחה

הערב (חמישי) תפתח "Forget-me-not", תערוכת יחיד חדשה של
 הציירת ענת בצר. התערוכה, המורכבת מציורים ובהם דימויים של
 טווסים, עצים בשלכת ועוד, חלקם עם טקסטים של פלובר ופרוסט,
 מציעה מעין דיוקן עצמי של האמנית במובן הרחב של המושג.
טקסט התערוכה: חגי ליניק.
גלריה ג'ולי מ. (בצלאל יפה 10), פתיחה: חמישי 20:00.
עד 11.5

קולנוע נכחדים בישראל.

הגלריה האוניברסיטאית ע"ש שרייבר

03-6408860) חיים לבנון. ראשון-חמישי
 11:00-19:00, עד 3.5
פאטיב אגרסיב אקספריסב
 התערוכה מתמקדת בציור ישראלי
 עכשווי, אקספריסיבי, גס, "לא תקני".

הגלריה המרכזית

052-7733267) לוינסקי 116. ראשון,
 שלישי, חמישי 12:00-18:00, רביעי,
 ששי 10:00-13:00, עד 18.4
עבדים היינו 15 אמנים ישראלים
 בציור, פיסול, טכניקת נייר ייחודית
 וצילום נותנים אינטרפרטציה לקונספט
 העברות בעולם המודרני.

הגלריה של המדרשה בתל אביב

03-6203129) דיונגוף 34. שני-חמישי
 12:00-19:00, ששי 10:00-13:00,
 עד 27.4
רותי דה פריס "הול" נהרות, שבילים,
 גשרים, שערים וגרמי מדרגות שמולכים
 אל עצמם.

ליטבה

03-6959496) ברקוביץ' 4. שני, שלישי,
 חמישי 10:00-20:00, רביעי 12:00-20:00,
 ששי 9:00-15:00, שבת 18:00-23:00,
 עד 23.5
גרימנסה אמרוס - אור בין האיים
 עבודות וידיאו ומיצבים מוארים.

הסצנות שנבנות בהן הן ספק אגדתיות
 ספק מאיימות, ונעות במרווח שבין
 זיכרון למשאלה.

רחנפלד

03-5229044) שביל המפעל 1. שלישי-
 חמישי 12:00-19:00, ששי 11:00-14:00,
 שבת 11:00-13:00, עד 20.4
זרקור על פיסול: אלי גור אריה
 עבודות ישנות לצד חדשות ממגוון שנות
 פעילות האמן.

שלוש

03-6200068) מוא"ה 7. שני-חמישי
 11:00-19:00, ששי 10:00-14:00, שבת
 11:00-14:00, עד 27.4
טל שושן "רוח פרא" מיצב
 של אובייקטים רכים, תלויים
 מתקרת הגלריה.

הבית האדום

הזרם פינת רחוב היסוד (שבלים) 18, חזית
 אתרית, ביתנים 23-24. שני-חמישי
 11:00-19:00, ששי 10:00-14:00, שבת
 11:00-15:00, עד 11.5-5.4
חנה גולדברג "פנים אל פנים"
 רישומים צבעוניים על נייר זכוכית.
רניטרי "תערוכת צילומים" צילומי נוף
 ממורדות מטע בהאי יהודה.

הגלריה בבית האדריכל

03-5188234) המגדלור 15. ראשון,
 שני, שלישי, חמישי 10:00-16:00, רביעי
 10:00-19:00, עד 18.4
שרון רז "היכלות נטושים" תיעוד בתי

19:00-10:30, ששי 10:00-14:00, שבת
 11:00-14:00, עד 20.4
הדס סט "דלתות למצב ידני" היא
 תערוכת היחיד הראשונה לאמנית הדס סט,
 העוסקת בעיקר בצילום וידיאו. **עמית
 קבסה** "בחוֹפשה".

יאי

03-6956927) אבן גבירול 6. שני-חמישי
 12:00-19:00, ששי-שבת 11:00-14:00,
 עד 17.5
גלעד קידר #109 ציורי שמן על בר
 בגוון מנוכרומטי אדום, המתארים את
 הנוף הנשקף מפתח הסטודיו ברח' התחיה
 109/14 ביפו והמהווים פרידה מהסטודיו
 וממכיבת העבודה.

יפו

03-6816042) בית אשל 14. יפו. ראשון-
 חמישי 10:00-17:00, ששי 10:00-14:00,
סימה סלונים ציורי שמן משנות
 ה-50 עד שנות ה-80 בסגנון מופשט
 לירי.

נ&נ אמן

03-5232003) גורדון 26. שני-שישי
 11:00-14:00, שני-חמישי 17:00-19:00,
 שבת 11:00-13:00, עד 12.4
עודד בליטטי "איפוק" צילומי אובייקט.

נגא

03-5660123) אחד העם 60. שני-חמישי
 11:00-18:00, ששי-שבת 11:00-14:00,
 עד 19.4
אלכסנדרה צוקרמן "מה היה
 ראה" סדרה חדשה של ציורים שחורים.

מאיר נטיף
 "זוהר"
 אוצר חגי שגב
 4-26.4.2013
 פתיחה 4.4.13
 חמישי ב-20:00

גלריה
 חל אביב:
 רחוב בן יהודה 99
 (הכניסה מרחוב ישורון)
 טלפון: 03-5293826
 שעות הפתיחה: א'-ה'
 11:00-19:00 ו-1 10:00-14:00
www.davidgerstein.com

יש דברים שלא שוכחים חגי ליניק

סיפורו של חגי ליניק מלווה את תערוכת הציורים של ענת בצר "Forget – Me – Not" בגלריה ג'ולי מ. בתל-אביב. דבריו של "החשוד" בסיפור מתייחסים לציורים ספציפיים בתערוכה.

"החקירה הסתיימה", אמר המפקח לסגנו, "קח טביעת אצבעות ושחרר אותו". הסגן ביקש ארכה. עד שהשמש תגיע לשתיים-עשרה מעלות מתחת לאופק החשוד ידבר. "הפעם אני הולך לדבר אתו ברצינות".

המפקח השיב שבחקירה הכל משחק. החוקר הטוב, החוקר הרע – בסוף הלילה, אף-אחד לא אוהב להסגיר את עצמו.

הסגן טען שהחשוד מסרב לדבר כי אנחנו משחקים אתו משחקים.

"אתה תמים", סינו המפקח.

"תמימות היא קלף מנצח".

"ג'וקר הוא הקלף המנצח".

"לא אצלי, אני משחק בידיים נקיות".

"אני עייף", אמר המפקח.

"הגיע הזמן שתפרוש", טען הסגן.

המפקח לבש את מעילו, הסתובב ואמר, "אם אתה רוצה לעשות עליו סיבוב, עלי". הוא זרק את בדל הסגרייה על הרצפה, דרך עליו בנעלו ומחץ. "העובדה שאפרוש לא תקדם דבר מלבד את השאיפות שלך".

"טעות", ענה הסגן.

"לא טעות", השיב המפקח ויצא.

מעבר לדלת, בחדר-החקירות, ישב החשוד אזוק והמתין. האזיקים הכאיבו לו. הסגן נכנס ובידו מכשיר לא מזהה. הוא חיבר אותו לחשמל. החשוד הבחין בחוטים הגלויים. "מה שלא מחובר לחשמל לא עובד", אמר הסגן וקרץ, "יותר חשמל פחות עמל. אני לא מתכוון לרדוף אחריך".

החשוד דיבר, לא היתה ברירה. הסגן הצית סיגריה וסגר עליו. הוא לא צרח או בכה, וגם לא שפך וידי, כי הוודוי נושק לשקיפות, ומי ששקוף חייב לפטפט ומי שמפטפט מזייף ומי שמזייף מת. חי, אבל מת.

כשהיה נער שיחק כדורגל, התחיל החשוד לספר, והיתה שם אחת שרצה מצחיק, בעטה בכדור ושלחה את הרגליים לכל הכיוונים, עד שכולם אמרו שיש לה זרם בתחת וקראו לה 'חשמל'.

השם האמיתי שלה היה בייבי, קיצור של מרגרט. הסגן שאל אם הוא צוחק עליו. "לא לא", מיהר החשוד לומר, "וכשאבא גסס הוא ביקש ממני להחזיק לו את היד כדי שאני 'אעביר לו חשמל שיחוק אותו'".

"הדמיון ממציא סיפורים כדי לקצר את הדרך, להחליק את הפינות, להצחיק", המשיך החשוד, "כוח הדמיון קולט את חלקי הפאזל ומסיע אותם על המכנה המשותף, מאתר קשר מלודי בין הצבעים עד שהבדידות מתאדה והתמונה הפנימית קופצת אל הלב ומשם חוזרת לעין. זה המסלול."

"המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת – אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אשה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי שקט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משוויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות. הפיתוי הוא עירום או תכסיס. הלבקן רוכב על המוטציה, פותח יתרון אל מול טווס צבעוני העומד וזנבו סגור. עקרון הכבידה מכניע אותו. כפות ידיים חשופות מושטות לפניו, בעליהן נותר מחוץ לבד הציור. מתיחות פנימית פועמת שוב ושוב בין העוד לא' ליכבר לא'. עין זרה מתבוננת, האם היא קוראת בטביעת האצבעות, בסוג הדם, בתווי הפנים? סוג הדם הוא אנונימי ומחולק לקבוצות, טביעת האצבעות מקרית, ותווי הפנים זמניים. מה עוד נשאר כדי לפרוץ מבעד למחסום הברש? היכן דלת היציאה, פתח החירום?

"האם עץ בשלכת עומד עירום, או עץ מלבלב מתגלה בעירומו? שאלה זו אינה משנה את העובדה שבענפי שניהם נאחזות שקיות ניילון שהתרוממו מן הקרקע מכוח הרוח החולפת ומחליפות את הטווס. לא קל לאף-אחד.

"האם פריחה צבעונית היא מלכודת דבש? תלוי כמובן בסוג החרק. אשה בתחתונים קוראת

החשוד הבחין כי הסגן לא שיער שהשאלות הן שסוגרות מעגל, הן הגילוי המכאיב, והמשך, "התשובות מאולצות, תמיד על יד, תמיד מתוך ויתור או פשרה, מלאות ציפיה וגוף. השאלות הן חרות. זוג כלבי-ציד. שליחים של קשת מעשה ידי אדם, הנשאר מאחור, מתוסכלת. הפרח התמים, יהיו צורתו וצבעו אשר יהיו, מפץ נהדר לאוויר את הניחוח הרעיל, הפרח בגני. ואפשר בלי בושה לסלסל מנגינה ולקפץ בצעד תימני, למה לא. ומי שאינו יודע את המלים שיזמום. שרו בלי סוף וצעדו בכיכרות, לא עזר, התפרק. המהפכה היא שקטה, אישית, אינטימית, סימולטנית. מי ששרפו חיות, נשאר עם התחתונים. מצד אחד אין טעם להשתולל – בני-אדם, חיות, או צמחים, כולם שביים של הזוג החביב מקרה-ותגובה, מצד אחר נמאס מצמדים. שניים הם תמיד אחד יותר מדי אם לא לוקחים בחשבון את אלוהים".

"שאני אלך?" שאל הסגן וחיך.

"לא, שאני אלך", אמר החשוד, "במילא בסוף מתים, מתפגרים או נובלים. כל אחד בגזרה שלו. אם כי גם מתים מחפשים את הסוף ואין סוף. הם כלואים בחפץ מוכר כבועת אוויר בפלס וממתנים למבט עיניים גואל, לקו, לגשם. רק שקיות הניילון על העצים נשארות לעד. אין להן מנוע פנימי, הן חומר שמונע מכוח חיצוני, כמה משיכות מכחול טובול בצבע, והנה המנוע והנה התנועה. והמבט? הוא העד".

הסגן לא השתכנע והעניק לחשוד מכת חשמל, עורר מרבצם את כלבי הכאב והשתחררה הצעקה, "כפות הידיים הן שלי".

הסגן אמר, "למה אתה מספר לי את מה שאני כבר יודע, תגיד לי משהו שאני לא יודע".

החשוד החל למלמל.

"דבר ברור שאני אבין", אמר הסגן, ושוב חיבר אותו לרשת החשמל, הרץ מן הטורבינות, חוצה שדות, יורד לרחובות ונעצר, מתנשף, חסר-סבלנות בשקע שעל הקיר.

צרחת פרצה מגרונו של החשוד: "ברוח בין שנייה עגולה אחת לשנייה עגולה שבאה בעקבותיה, במשך הבלתי-פוסק, הטוהר, הרחק מההיגיון, מתרחשת מטמורפזה, פעילות

נאגרת בו-זמנית למערכת אחת. משמעות נטענת ומקבלת נפח בניסיון לומר את הבלתי-ניתן-להיאמר, רומזת על קצה חוט, קורצת שנתקרב, שנחדד את המבט, שנביט בין הטיפות ברצף וניגאל מהיאוש, מהבשר, מהעולם. הנה", שאג החשוד לעבר הסגן, "קיבלת קצה חוט, מה עוד אתה רוצה?!"

© כל הזכויות על התמונות שמורות לענת בצר.
© כל הזכויות על הסיפור שמורות לחגי ליניק.

הדפס

הספרייה החדשה הוצאת הקיבוץ המאוחד / ספרי סימן קריאה
T.ת. 1432, בני-ברק 51114 ■ טלפון: 03-5785810, פקס: 03-5785811
BSmart בניית אתרים

ספר. העירום הוא גילוי, הסתרה וייאוש. העיניים קוראות בלב את המלה הכתובה והגב 'מדבר' אלינו, ממלא פערים המרחפים על-פני תהום. המשפט הבודד על הבר, האם הוא חלק מן הפאול הצבעוני המשייט על משטח הבר, או מגדלור מודקר הסוגר מעגל חשמלי בין המבט לגילוי, בין אני הנוכח להם המביטים, ואת מי בכלל ההם מעניינים?"

"תגיד לי אתה", אמר הסגן והצית עוד סיגריה, נשף את העשן והוסיף בחיך ערמומי, "תמשיך עם הסיבובים, נראה לאן תגיע".

"במקרה שלנו, המשפט הבודד התנתק מציר הזמן, אך הוא אינו ציור בעל לשון חבויה. הוא טקסט המצליח להתגבר על זרימתו הקטועה והחד-כיוונית של הזמן, ועם זאת יריבו המושבע של הפתגם המקפל ניסיון חיים או אמרה טעונת היסטוריה. נמאס מהפספוט והדקלום, אני רוצה לדבר. המשפט הבודד שרוי בהווה שלעולם לא יהיה לעבר, הוא מנצח את הזמן, את המיתוס, לעולם לא ימות. בכל פעם נייע אותו המבט האינטואיטיבי החם, והחומר על הבר יעבוד, לזה אני קורא אושר. המשפט הבודד מבטל את עריצותו של טור המלים, את כוח השכנוע של הדברנים. הוא מקנן בין המרחב הציורי – ממד של עולם משוחרר – לבין המרחב הלשוני של הפרט. המשפט הבודד הוא נשיקת הגוף הנשחק לנפש, המכחול לבד, האני לפעולה, הניסיון לכישלון, תמיד כישלון. המשפט הבודד הוא אני.

"פרישת זנבו של הטווס היא תפאורה זמנית. בעונה ישרו כל נוצותיו, ייאספו וייטמנו בתרמילו של פגו טנק לקישוט בסלון. לבלובו של העץ עונתי, הפרח ייכמש, שיערה השחור והשופע של האשה ייגזז או ינשור. יישאר המשפט הבודד. החוליה המזורה היודעת לתרגם תנועה אנכית לתנועה סיבובית. חייבים להתקדם כדי לפגוש את השמש בנקודת שתיים-עשרה מעלות מתחת לאופק. אתה מעוניין לרשת את המפקח, לא?"

"כן", הודה הסגן, והוסיף בעצב, "נמאס לי לקבל כל היום הוראות. אשתי מזוללת בי".

גלריה | הארץ הארץ | גלריה | יום חמישי כ"ד בניסן תשע"ג 4 באפריל 2013

יום חמישי כ"ד בניסן תשע"ג 4 באפריל 2013

פריחת הזיכרון

אלי ערמון
אזולאי

במקום טקסט פרשני רגיל, מלווה סיפור מאת חגי ליניק את תערוכתה של ענת בצר, המציגה ציורי טבע וירטואליים, בעלי עומק סמלי והקשרים ספרותיים

מאדאם בובארי, זה אני" טען לימים הסופר גוסטב פלובר בה תייחס לגיבורת סיפורו המופתי והנועז מ-1856 "מאדאם בובארי" רי. בתערוכת ההחדשה "Forget-Me-Not", שתיפתח הערב בגלריה ג'ולי מ. בת"א (בצלאל יפה 10), מצהירה ענת בצר רבר רומה: היא יוצרת הזדהות מלאה עם גוף יצירתה החדש ורואה בו מעין ריוקן עצמי מרובה, הכולל גם את מערכת הקשרים התרבותית הר"תבה שהיא רואה את עצמה חלק ממנה.

שם התערוכה הדרמטי לקוח מהכינוי הצרפתי לפרח, שזכה לג"רסאות בשפות שונות וגם בעברית הוא נקרא "זיכרני". בבחירה כפרח הנה מצטרפת בצר חובבת הרפרנטיים לשורת אנשים ואירועים שהשתמשו בו קודם, בהם המשורר ח"נ ביאליק והסופר הנרי דייוד; הפרח מופיע באגרות הקשורות לישו ואמו בכרית החדשה והוא שימש גם את הבונים החופשיים כסמל זיכרון לקורבנות הנאצים. הפרח הזה, לצד עוד ייצוגים מיסטיים, רומנטיים ודרווי סימי בוליות הלקוחים לרוב מן הטבע, מופיעים בעבודותיה החדשות והווירטואליות של בצר: למשל ציור של פרח לבן הרור הפורח על רקע סגול-חציל, שכתחיתו מצטטת האמנית בכתב ידה את אותה אמירה של פלובר, "אמה בובארי זה אני", או עבודה שבה נראה ברבור אצילי שמניפתו פתוחה לראווה, ציורי נוף ויערות,

"Emma Bovary cest moi"

ענת בצר, ללא כותרות, 2012

נשים קוראות בספרים ועוה. כן מופיעות בציורים התייחסויות לדיוויד בואי, למרסל פרוסט ולאחרים.

התערוכה מלווה בטקסט מאת הסופר זוכה פרס ספיה, חגי ליניק, החורג ממתכונת של טקסט פרשני ומציע סיפור חדש ששמו "יש דברים שלא שוכחים". הסיפור מתאר סיטואציה בתחנה משטרה המ"תרחשת בין מפקח, סגנו וחשוד שהובא לחקירה. הטקסט מכיל בתוכו רמזים לדימויים המופיעים בתערוכה והתייחסויות עקיפות לתהליכי יצירה וביטויים.

בין השאר כותב ליניק בטקסט: "המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת - אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולזכרת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאול רוחשים זה אל זה, וזחלים ללא סוף לקראת גילויי שקט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משוויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשררות פיתוי כדי להתרבות".

EILA EITAN

Forget-Me-Not, שם התערוכה כשם הפרח, מציעה מעין דיוקן עצמי של האמנית.

Forget – Me – Not ענת בצר

פורסם ב- 1 באפריל 2013

תערוכת יחיד בגלריה ג'ולי מ.

Forget – Me – Not

פתיחה: יום חמישי, 4.4.2013 בשעה 20:00

טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות המצמיחות כנפיים אלה מקצת מהדימויים המאכלסים את תערוכת הציורים החדשה של ענת בצר. פלובר, פרוסט, ודויד בואי הם חלק ממקורות הטקסטים המצוירים בעבודות.

"המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת – אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי ש' קט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות." חגי ליניק מתוך טקסט התערוכה.

תאריך נעילה: 11.5.2013

גלריה ג'ולי מ.
בצלאל יפה 10, תל אביב

שעות פתיחה:
ב - ה 12:00-19:00
ו', ש' 11:00-14:00

© כל הזכויות שמורות לאלה איתן יחסי ציבור | בניה: אליש איתן

ענת בצר בגלריה ג'ולי מ.**יש דברים שלא שוכחים**

שם התערוכה כשם הפרח Forget Me Not היא כמעין דיוקן עצמי של האמנית. טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות המצמיחות כנפיים אלו הם חלק מהדימויים המתוארים בתערוכת הציורים החדשה של ענת בצר. פלובר, פרוסט, ודויד בואי הם חלק ממקורות הטקסטים המצוירים בעבודות. "המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת – אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי שקט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משוויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות."

הפתיחה תתקיים ביום חמישי, 4.4.2013, 20:00

גלריה ג'ולי מ.

בצלאל יפה 10, תל אביב

שעות פתיחה:

ב - ה 19:00-12:00

ו, ש' 14:00-11:00

ARTBEAT
קהילה לאמנות ישראלית

Forget - Me - Not, ענת בצר / ג'ולי מ. לאמנות עכשווית

04/04/2013 עד ה-11/05/2013

תערוכת יחיד חדשה של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ.

התערוכה כשם הפרח, מציעה מעין דיוקן עצמי של האמנית. טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות המצמיחות כנפיים אלה מקצת מהדימויים המאכלסים את תערוכת הציורים החדשה של ענת בצר. פלובר, פרוסט, ז'ורז' בואי הם חלק ממקורות הטקסטים המצוירים בעבודות. "המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת - אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי שקט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות." חגי ליניק מתוך טקסט התערוכה.

שעות פתיחה: ב' - ה' 19:00-12:00, ו', ש' 14:00-11:00

מיקום - ג'ולי מ. לאמנות עכשווית

בצלאל יפה 10, תל אביב שני-חמישי 12:00-19:00 שישי-שבת 11:00-14:00

זמנים - 04/04/2013 עד ה-11/05/2013

פתיחת התערוכה - 04/04/2013

פתיחה: יום חמישי, 4.4.2013, 20:00

עיר האמנים - תערוכות ישראליות

תערוכות < Forget - Me - Not, ענת בצר

Forget - Me - Not, ענת בצר

מיקום - ג'ולי מ. לאמנות עכשווית

זמנים - 04/04/2013 עד ה-11/05/2013

תערוכת יחיד חדשה של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ.

התערוכה כשם הפרח, מציעה מעין דיוקן עצמי של האמנית. טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות המצמיחות כנפיים אלה מקצת מהדימויים המאכלסים את תערוכת הציורים החדשה של ענת בצר. פלובר, פרוסט, ודויד בואי הם חלק ממקורות הטקסטים המצוירים בעבודות. "המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת - אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקורזרם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי שקט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משוויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות." ... חגי ליניק מתוך טקסט התערוכה.

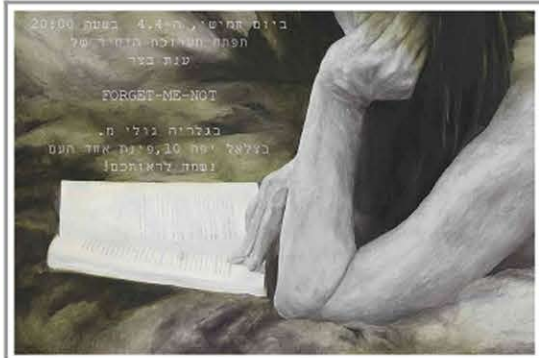
שעות פתיחה: ב' - ה' 19:00-12:00, ו' ,ש' 14:00-11:00
מיקום - ג'ולי מ. לאמנות עכשווית

בצלאל יפה 10, תל אביב שני-חמישי 12:00-19:00 שישי-שבת 11:00-14:00

זמנים - 04/04/2013 עד ה-11/05/2013

פתיחת התערוכה - 04/04/2013
פתיחה: יום חמישי, 4.4.2013, 20:00

קישור - <http://www.juliem.com>

טיוול

יום שישי כ"ג באייר תשע"ג 3.5.13 | גלריה שישי | הארץ 9

אמנות

האקוודוקט בין עין צברים לקיסריה

בצד עצמה, קוראת ספר ומתגלה או נחבאת מתוך ציורים גדולי ממדים. שני רחובות משם, בחלל המיועד לשימור ברחוב נחמני 22, מציג האמן גילי אבישר את "צהוב פראי", מיצב חדש שמערב פיסול, וידיאו, רדי מייד ועבודות טקסטיל. החלקים מהם בנוי המיצב הם גלגול של מיצב קודם שהציג אבישר לפני כשנה, שמאז פורקו, אוחסנו וסודרו מחדש וכעת מרכיבים את עבודתו הנוכחית, כחלק ממהלך של דריסת העבר כאמצעי להתקדם מות. אבישר תיעד בסטילס ובווידיאו את תהליך היצירה, והתמונות והסרטים הם חלק מהמיצב הסופי.

ענת בצר, ללא כותרת, 2012

מר, צבעים ומלודיות וזמן, מתוארת בסיפור הקצר שכתב חגי ליניק כט"קסט נלווה לתערוכה היפהפיה של ענת בצר, "Forget Me Not". בצר תשוחח היום עם הקהל בחלל של גלריה ג'ולי מ. בתל אביב (בצלאל יפה 10), בו היא יצרה עולם מכושף, נשי ואינטימי של טווסים פורשים זנבות, פרחים מסתוריים שצומחים מתוך מים חשוכים ודמות אשה צעירה,

שיח גלריה בתערוכה של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ. בתל אביב שישי ב-12:00 ותערוכה חדשה של גילי אבישר בנחמני 22 בתל אביב

בחדר חקירות אחד אפוף עשן סיג-ריות מנסה סגן המפקח לגרום לחשוד האזוק להודות. השיחה ביניהם, על חיים ומוות, זיכרון ושכחה, גוף וחור-

Untitled, 2012, oil on canvas
(Courtesy Julie M. Gallery)

A brush with transition

With a new exhibition at Tel Aviv's Julie M. Gallery, Anat Betzer talks about her unusual move from conceptual art to painting

By GRAHAM LAWSON

Everybody thought I was crazy — my friends, my family, people in the art world. After 10 years of building a good reputation as a conceptual artist, everything was fine, but I realized that it wasn't for me, something didn't feel right," said artist Anat Betzer in 2002. Since then Betzer has built up a career as a landscape and figurative painter, exhibiting in group exhibitions and with the Julie M. Gallery in their Tel Aviv and Toronto bases. "Forget-Me-Not," an exhibition of her recent works opened at the Julie M. in Tel Aviv at

the beginning of the month.

Betzer's move from conceptual art to the more traditional medium of paint was brave and unusual. At the time Israeli painters and sculptors were and still are championed, but in the main the Israeli art scene's focus had shifted to video and conceptual art. Betzer recounts how she spent two years preparing a large installation for an exhibition at the Herzliya Museum of Contemporary Art. "I didn't visit my studio much," she says. "There were lots of meetings and time spent raising money. I spent a lot of time thinking about the space, and then there were two weeks of very physical work for building the show, and that's it. The

process of conceptual art is very different, very on/off. The art starts, and sometimes finishes, with the moment of the idea," she continues. Conceptual art is, by its very nature, more cerebral. It was this realization that played a part in her switch to painting. Unsurprisingly, perhaps, since conceptual art can at times seem alienating. "I have to believe people really want to be moved. Conceptual art seems somehow removed from us," she says, reflecting on the transition. It's not difficult to see why she was initially drawn to conceptual art. Painting is rarely considered "soxy" in the world of modern art, not to mention the fact that

local art schools have gradually shifted their focus to newer mediums such as video and installation. "It was exciting to think about doing big installations with sound," she explains. "I have this idea and then I need to start to make it happen. I would spend time thinking about the space, trying this and that. It was like a circle; finally I would come back to square one," she says. Betzer studied and taught fine art at Hamidzhaba School of Art in Tel Aviv. As a student and as a teacher she recalls as beneficial both learning and teaching with artists such as Rafi Levy, Tibi Geva

and Yair Gurbuz.

Having taken the decision to stop teaching, in effect to establish some distance for herself, she could then devote herself to painting full-time. The decision was not an easy one, she admits.

"They were good years. I liked the students, the environment, and it kept me in touch with what's going on, but [at a certain point] I felt that I don't have it the way I should to be a good teacher. The more I am into my art, the less I am into others. You can't teach if you're not interested in what they are doing," she states.

For the most part Betzer's paintings have been landscapes, specifically wooded areas and forests with occasional solitary figures and deserted houses. Mostly rendered in hues of black and white with occasional muted color working its way in, the scenes are bleak and desolate and anything but typically Israeli.

"My grandparents are from Russia and were partisans. My family grew up on a kibbutz near Jerusalem, called Kibbutz Anavim," she says. "The kibbutz was surrounded by woods and I spent a lot of my childhood playing in and around the area. I think probably that the woods and my family history play a part in my work. I see it as part of my DNA, a part of who I am," she explains. This collective memory likely influenced a series of portraits exhibited in 2010, under the title *Run Betzer Run*. Using photographs gleaned from the internet she pointed what are probably her strongest works to date: several portraits of hunters and their prey in the stark Siberian landscape.

Bear hunting has a long tradition in Russia. Once the sport of tsars, it still continues today. The paintings show tough and rugged men in gritty, realistic scenes. For Betzer there is no glamour or romance in the typically male world of the hunt.

In her current exhibition Betzer, in part, deals with a subject close to her heart. "I came across a book about three years ago titled *Woman Who Reads Are Dangerous*," she says, "and I started to read about the history of reading and literature and its place in art." One of the works that will be on show, titled *Emma Bovary*, *C'est Moi* (Emma Bovary, It's Me), is, she says, a reference to herself.

"Reading is a large part of my daily life. I am taking [Haubert's character] back for myself because I finally understood that the woman who reads is me," she says.

Betzer's studio has well-stacked bookshelves, as well as many canvases for her upcoming exhibition. Since her switch from conceptual art she has been more comfortable with the working process involved in painting and putting the necessary time into the studio.

"Each painting takes me between two and four months," she says. "Sometimes I become interested in certain ideas and don't quite know what is leading me there. When I was younger I wanted to know, but now I trust myself. If I hit a wall I have the confidence to be patient and move on, for painting I need to be here every day, but that's okay. I like this intimacy with my work."

"Forget-Me-Not" is showing at Julie M., 10 Bealad Yafeh Street, Tel Aviv, until May 11. For more information: (03) 560-7005.

SHOWTIME

By BARRY DAVIS

Afro-Cuban All Stars return

The Afro-Cuban All Stars will make a return visit to Israel when the troupe appears at the Zappa Shuni Amphitheater near Binyamina on April 27.

The 15-member ensemble is led by Juan de Marcos Gonzalez and its repertoire takes in a wide range of musical styles from Cuba, including boleros, cha-cha-cha, salsa, son montuno and rumba.

Gonzalez came to international notice in the 1990s, for his pivotal role in son ensemble Sierra Maestra, which was discovered by London-based record label chief Nick Gold. Sierra Maestra toured extensively through Europe and became an overnight hit, which eventually spawned the creation of worldwide sensation the Buena Vista Social Club band, which incorporated some of the most venerated Cuban musicians, such as nonagenarian guitarist-vocalist Compay Segundo, octogenarian singer Ibrahim Ferrer and pianist Ruben Gonzalez.

Juan de Marcos Gonzalez serves as band leader, arranger, tres guitar player and vocalist of the Afro-Cuban All Stars, with the rest of the troupe featuring three vocalists, three trumpeter-flugelhorn players, a bassist and bass clarinetist, a pianist, a bass player, a key-boardist and four percussionists.

Doors open at 7:30 p.m., the show starts at 9 p.m. For tickets and more information: (03) 762-6666 and *9080, and www.zappa-club.co.il

Print Screen looks at using and abusing

The third annual Print Screen Festival will take place at the Mediatheque cultural center in Holon from April 17 to 20. The four-day event is designed to offer the public a screenshot of the all-encompassing digital revolution, and a glimpse of the digital future.

The festival program takes in a wide range of films, feature films and documentaries alike, as well as presentations, master classes, workshops, lectures and panel discussions involving artists, technology experts and digital culture researchers.

This year's festival is based on the User/Abuser theme, which examines how we control technology and how it has taken over our lives. The movie lineup includes British documentary *Black Mirror 2.3*, which takes a look at technology's relationship with politics; *Sony Baby*, a new documentary about "sexiness in the cyber age"; and *Complicity*, a psychological thriller about a prank caller who poses as a police officer and convinces a fast-food eatery manager that one of her staff has committed a crime.

The festival will be graced by a number of stellar foreign guests, including Paris-based US artist Evan Roth; Austrian artist, writer, curator and director Johannes Grenzfurthner; and Norwegian game developer Kristoffer Totterud. The program also features an Israeli film remix competition and activities for children aged five and over.

For more information: (03) 502-1555 and www.cinemaholon.org.il

Brahms's Requiem offers Jerusalem-Tel Aviv synergy

This morning at 11, the chamber choir of the Rubin Academy of Music and Dance, the Hebrew University of Jerusalem, the Bachmann-Mehia School of Music, and Tel Aviv University will collaborate for the first time in a performance of Brahms's Requiem. The concert will be presided over by conductor Stanley Spieker, and features as soloists soprano Natalie Yagud of the Rubin Academy and baritone Guy Pelech. For tickets: (02) 283-6601 and tickets@jfm.ac.il; (03) 640-7047 and music@post.tau.ac.il

On the road with children

The Batsi Kaner Theater Group will bring a host of children's stories to visual life at the Tel Aviv Museum, at 11 a.m. tomorrow, in its *Moshe's Leshomo* (On the Road) show.

The production is designed for preschoolers as well as children up to second grade, with the actors presenting Israeli children's classics such as *Moshe's Leshomo* (The Magic Machine) by Dalia Ravkovich, *Homer's Boy* (The Boy in the Forest) by Haim Nachman Bialik, and *Shush* by Shlomo Arid.

Ariel and Kaner compiled the story lineup and the tales will be related by Eyal Kari, Adi Weizmann, Ronen Bahabi and Shifley Gal-Segev. For tickets and more information: (03) 607-7020

Untitled, 2012, oil on canvas
(Courtesy Julie M. Gallery)

A brush with transition

With a new exhibition at Tel Aviv's Julie M. Gallery, Anat Betzer talks about her unusual move from conceptual art to painting

• By GRAHAM LAWSON

Everybody thought I was crazy – my friends, my family, people in the art world. After 10 years of building a good reputation as a conceptual artist, everything was fine, but I realized that it wasn't for me, something didn't feel right," said artist Anat Betzer in 2002. Since then Betzer has built up a career as a landscape and figurative painter, exhibiting in group exhibitions and with the Julie M. Gallery in their Tel Aviv and Toronto bases. "Forget-Me-Not," an exhibition of her recent works opened at the Julie M. in Tel Aviv at

the beginning of the month.

Betzer's move from conceptual art to the more traditional medium of paint was brave and unusual. At the time Israeli painters and sculptors were and still are championed, but in the main the Israeli art scene's focus had shifted to video and conceptual art.

Betzer recounts how she spent two years preparing a large installation for an exhibition at the Herzliya Museum of Contemporary Art. "I didn't visit my studio much" she says. "There were lots of meetings and time spent raising money. I spent a lot of time thinking about the space, and then there were two weeks of very physical work for building the show, and that's it. The

process of conceptual art is very different, very on/off. The art starts, and sometimes finishes, with the moment of the idea" she continues.

Conceptual art is, by its very nature, more cerebral. It was this realization that played a part in her switch to painting. Unsurprising, perhaps, since conceptual art can at times seem alienating.

"I have to believe people really want to be moved. Conceptual art seems somehow removed from us," she says, reflecting on the transition.

It's not difficult to see why she was initially drawn to conceptual art. Painting is rarely considered "sexy" in the world of modern art, not to mention the fact that

local art schools have gradually shifted their focus to newer mediums such as video and installation.

"It was exciting to think about doing big installations with sound," she explains. "I have this idea and then I need to start to make it happen. I would spend time thinking about the space, trying this and that. It was like a circle; finally I would come back to square one," she says.

Betzer studied and taught fine art at Hamidrasha School of Art in Tel Aviv. As a student and as a teacher she recalls as beneficial both learning and teaching with artists such as Rafi Levy, Tsibi Geva

and Yair Garbuz.

Having taken the decision to stop teaching, in effect to establish some distance for herself, she could then devote herself to painting full-time. The decision was not an easy one, she admits.

"They were good years. I liked the students, the environment, and it kept me in touch with what's going on, but [at a certain point] I felt that I don't have it the way I should to be a good teacher. The more I am into my art, the less I am into others. You can't teach if you're not interested in what they are doing," she states.

For the most part Betzer's paintings have been landscapes, specifically wooded areas and forests with occasional solitary figures and deserted houses. Mostly rendered in hues of black and white with occasional muted color working its way in, the scenes are bleak and desolate and anything but typically Israeli.

"My grandparents are from Russia and were partisans. My family grew up on a kibbutz near Jerusalem, called Kiryat Anavim," she says. "The kibbutz was surrounded by woods and I spent a lot of my childhood playing in and around the woods. I think probably that the woods and my family history play a part in my work. I see it as part of my DNA, a part of who I am," she explains.

This collective memory likely influenced a series of portraits exhibited in 2010, under the title *Run Betzer Run*. Using photographs gleaned from the Internet she painted what are probably her strongest works to date: several portraits of hunters and their prey in the stark Siberian landscape.

Bear hunting has a long tradition in Russia. Once the sport of tsars, it still continues today. The paintings show tough and rugged men in gritty, realistic scenes. For Betzer there is no glamour or romance in the typically male world of the hunt.

In her current exhibition Betzer, in part, deals with a subject close to her heart.

"I came across a book about three years ago titled *Women Who Read Are Dangerous*," she says, "and I started to read about the history of reading and literature and its place in art." One of the works that will be on show, titled *Emma Bovary, C'est Moi* (Emma Bovary, It's Me), is, she says, a reference to herself.

"Reading is a large part of my daily life. I am taking [Flaubert's character] back for myself because I finally understood that the woman who reads is me," she says.

Betzer's studio has well-stacked bookshelves, as well as many canvases for her upcoming exhibition. Since her switch from conceptual art she has been more comfortable with the working processes involved in painting and putting the necessary time into the studio.

"Each painting takes me between two and four months," she says. "Sometimes I become interested in certain ideas and don't quite know what is leading me there. When I was younger I wanted to know, but now I trust myself. If I hit a wall I have the confidence to be patient and move on. For painting I need to be here every day, but that's okay, I like this intimacy with my work."

"Forget-Me-Not" is showing at Julie M., 10 Bezalel Yafch Street, Tel Aviv, until May 11. For more information: (03) 560-7005.

10 הארץ | גלריה שישי | יום שישי ט' באייר תשע"ג 19.4.13

מי ששקוף חייב לפטפט

החלטתי לצאת מהמרוץ אחרי הסטטוס הכי שנון, הספר הכי מעודכן, העצומה הכי מלויקת. ואז באה הטעות

כה כל כך קרובה. תחושת הכוח המ' דומיינת היא הגאונות האמיתית של הרמוקרטיה. מדובר בקפיצת מדרגה של מנהיגים שמבינים שכל מה שהם צריכים בשביל שלטון יציב הוא לה' עניק לנו את התחושה שכל קול קור' בע, שהאס-אמ-אסים שלנו יכולים לשנות את מצב העניינים.

וככה בתחושת חופש מהרשת ואח' רי שראיתי במצו את הבלט של פאריס מבצע את "סינדרלה" יצאתי מביתי ופגשתי עיתונאי שהיגה אובייקט מוד' על שולחן. בעוד כולם מסכיבו היו עם אייפרים ומכשירי הקלטה דיגיטליים, לו היה טיפ קסטות עתיק יומין. שאל' יתי אותו לפרש העניין והוא אמר: "זאת עיתונות פוסט-אפוקליפטית".

זהו זה, חשבתי לעצמי. אפשר לב' חור להיות אוף-דה-גריי' לחזור לא' חור, לעבור לאט, עם סלילים. לגזור על עצמי שתיקת. אבל ברע של חור' לשה עשיתי טעות. שכחתי את עצמי. קראתי סיפור של תגי ליניק שמלווה את התערוכה ("החורשה") של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ.

סיפור מאוד יפה כתב ליניק. ובס"י פור הוטמן משפט אחד: "הווידי נושק לשקיפות, ומי ששקוף חייב לפטפט ומי שמפטט מוייז ומי שמויזי מת" ואחר כך עוד אחד: "המשפט הבודד מבטל את עריצותו של טור המלים, את כוח השכנוע של הרבנים".

והייתי על האוטומט, במצב הרגיל של הרס עצמי; העתקתי את המ' שפטים של ליניק לשרות הסטטוס בפייסבוק שלי ודיווחתי לאיזה קהל מדומיין. הייתי חייבת להעביר את זה לאיזה, הרגל של שנים, אנומאניה קור' לקטיבית, פטפוט, חלק מהצורך היש' ראלי לרוץ לספר לחבר'ה. ☐

לפעמים, כשאין אפשרות לפנות לסמטה אפלה או לשטח ריק מאנ' שים, אדם חייב לנתק את הפייסבוק, הטוויטר, האינסטגרם ולהפסיק להיות חלק מכל זה, לפחות לזמן מה. לא רק כדי לא לשמוע את הזמזום הטורדני של הזמזום אלא כדי להפסיק לשמוע את הזמזום הטורדני שלו עצמו. לרדת קצת מהגריד, לראות רק ערוצי אוף-גריד (ערוץ מצו למשל), לקרוא רק ספרים שאף אחד כבר לא קורא (הישן של יהודית קציר), לא להגיב ברש' תות חברתיות, לא לדעת מה הסטטוס האחרון שכתב שר האוצר בפייסבוק.

וזה לא קל. כי לאורח החדש של עידן הפייסבוק יש תחושת תפקיד, ייעוד ושליחות. תחושה שמוטל עליו, הבלתי-מחובר, להיות מחובר לפחות תודעית (או שקר כלשהו), להיות פעיל, להתנגד, להתוכם על עצמותו, לעשות להן לייק. המהפכה תלויה רק בו, היא זקוקה לקול שלו. הוא לא יכול לנוח עכשיו כשהמהפ'

פייסבוק ודומיו מוכיחים שאנחנו לא רוצים להיות חופשיים, שאנחנו חיות שנולדו בשבי. בשביל מה פרטיות? אין לנו מה להסתיר

מה דעתנו, איפה היינו, מה אכלנו, איך נראים הילדים שלנו, איזה יפה הבית שלנו, איך נשמעת הרשעות שלנו, ההשתלחות שלנו, החנופה שלנו, ואיך לפעמים גם אנחנו חמודים, צמחונים, אוהבים בעלי חיים. את כל המידע הזה אנחנו מציגים קבל עם ועולם. בשביל מה פרטיות? אין לנו מה להסתיר.

בזכות צוקרברג ובני מינו ושיתוף הפעולה הנרדו שלנו אנחנו נמצאים בתחרות עלובה אבל תמידית על מי הכי מעודכן. מי ראה ראשון את הדיי' עה על האסון, ומה עם סרטון החתולים החמודים שיוצעים לפתוח דלת ולשיר במיאו את החדש של דייוויד בואי? (אוי זה עתיקו; ראיתי את זה ב"צינור לילה" כבר לפני יומיים).

אנחנו חיים בתרבות כפייתית שבה אנחנו דורשים מעצמנו ראשוניות, בלעדיות, מהירות. אנחנו במרוץ אחרי הגלימה הזאת כי אנחנו צריכים לרווח אחר כך ברשתות החברתיות שניצחנה, ראינו כבר את הפרק הראשון מהער' נה החדשה של "מר מן" (בעוד יומיים כשידברו על זה, ננחר בכוח משועמם על המיושנים), שמענו כבר את "הח' דש" של זוהר אלברשטיין, וברור שק' ראנו את "החדש" של יהודית קציר.

קראנו והגבנו, ולפעמים לא קראנו והגבנו. לפני כמה שבועות פירסמו אנשי "הספריה החדשה" בפייסבוק המלצה על "החדש" של קציר מקוראת שכתבה שאמנם לא קראה עדיין את "החדש" אבל היא יודעת שהוא נפלא מנות אנחנו ששים לגלות לעולם כולו

מלווה מלחמה מרצון. האנשים האלה, כמו אנשי המערב הפרוץ, פורצים את הגבולות וחוזרים לספר, המיתוס האמריקאי הגדול. הם בוחרים לחיות אוף-דה-גריי, כלומר בניתוק מתשתיות המסופקות על ידי הרשויות. הם קונים שטח אדמה אי שם ומתנתקים מחיי העברות שלנו. זה יכול לקרות במקומות כמו ארצות הברית, שם יש מספיק שטח בשביל לברוח, להתנתק מהכל. נראה כי הסי' כיו שזה יקרה בישראל הוא אפסי. גם כך אין פה מספיק מקום וקשה לראות איך מישוה יוכל לברוח אי פעם מת' שלום אגרת הטלוויזיה.

הטריק הגאוני של הרמוקרטיה הוא בכך שבראה עולם מדומיין שבו אדם באמת יכול לרמיין שהוא חופשי. זאת גאונות שדיקטטורים מעולם לא הפנימו. למה שעמי יתקוממו כשהם חופשיים? מארק צוקרברג ופייסבוק (וממשיכי דרכו בטוויטר, אינסטגרם וקאמיו) לקחו את זה עוד 100 צעדים קדימה. הם מוכיחים כל יום שאנחנו לא רוצים להיות חופשיים, שאנחנו לא רוצים פרטיות, לא רוצים סודות, לא מחשבים מסתורין; שאנחנו חיות שנולדו בשבי, ושאים נותנים לנו הוד' מנות אנחנו ששים לגלות לעולם כולו

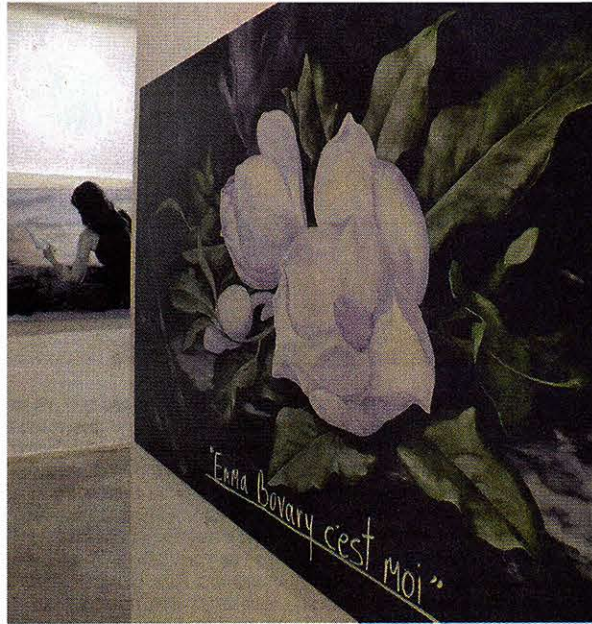
לפעמים גועשת באדם הכי מיהה למערב הפרוע. למקום שהוא שבו אפשר היה לפתור בעיות ברכים הישנות, פשוט לפי רק למישוה את העצמות. אבל יש בעיה עם סמטאות אפלות. בדמיון אנחנו עולים על הסוס לאחר הניצ' חון וממשיכים הלאה, כצהרי היום, עם עוד קרקפת על החגורה. חבל רק שאחת האפשרויות במצב עניינים שכזה הוא שדווקא הקרקפת שלך תהיה על הגורתו של פלוני שיסדר את הכובע על ראשו, יירק את הטי' בק שלעס כששיפד אותך באדישות ויעזוב את העיר בחיפושו אחר זהב - תוכניתו המקורית.

הרבר אף חמור יותר כשמדובר בממשלות או בעריות או מוסדות אחרים, שלעולם יביסו אותך בר' רכים היצירתיות שבהן הם דוחפים ידיים לחיך.

בשנים האחרונות יש תנועה של אנשים שהחליטו לשבור את הכלים. הם משאירים מאחור את הממשלה, העירייה, מרכזי הקניות ושאר סכי' נים ארוכות שמשפדות אותם בס' מטאות חוקיות: חשמל, מים, ביוב, ביטוח לאומי, מסים, דו'חות חנייה, ארנונה, מס שבת, בלג, משכנתא,

עוצם עין אחת | עוזי צור

שלמות, כמעט שלמות

ענת בצר, "אל תשכחני", מבט חלקי, צילום: עוזי צור

ענת בצר - "אל תשכחני", נלחיה גולדי מ. תל אביב

היופי הרב הנאגר בתערוכת ציוריה של ענת בצר כמעט רב מלהכיל. הוא מקיף אותך מכל עבר, נקווה ושוקע בכך כמים כבי דים, אפלים, שנמהלו בהם תוגה ואירוניה סמויה שאי אפשר להתירן זו מזו. מוחשת ביצירות מלנכוליית הנעורים, הנעורים של בצר ושל כולנו, מנקודת המבט של הנערה שהיתה לאשה הרואה גם את הפרטים הסי מוים של החיים, ואת הנקודות שבהן היופי נסרק ומרמם.

עבודותיה של בצר מוזמנות את הצופה לפלוש מעבר לדקורטיביות המטעה שבהן. ושם מגלים מבנה ופינות חרות העלולות לפצוע. האור של בצר, אור המפציע גם בציוריה המוקדמים יותר, ייחודי לה והוא כקרינה רגשית של הנפש מבעד לדומם, הצומח והחי שבציוריה. מבחינת האור הזה, בצר מגיעה בתערוכה הנוכחית גם לבשלות צורנית, פלסטית וטכנית - לשלמות, כמעט שלמות.

יש לי אלרגיה למונח "מיצב-ציורים", שהציור הבודד מורד בו לדרגת אלמנט. מיצב-ציורים משמש לעתים עלה תאנה למי קבץ של ציורים בינוניים החוסים תחת איוה רעיון אוצרותי האמור לרומם אותם לכלל אחרות. בצר מתייחסת אמנם אל התערוכה כמכלול, כתצורה של חלקים שונים, כתנועה כחלה, אך כל אחד מציוריה הוא ייחודי ומר פתי, וגם - זו יותר סביבה אווירית, סביבה של הלכי רוח שונים ודומים, סביבה סגנונית ולא "מיצב ציורים" שרירותי ונוקשה.

במלים שכתבה בצר לעורך שתיל, מנהל הגלריה, על תערוכתה היא מרברת על התי בוננותה המעמיקה כדימוי האשה הקוראת בציור האירופי. היא לא הצליחה להכין את משיכתה למוטיב הזה, עד שהבינה שהאשה הקוראת היא עצמה - כפי שהרבר בא לירי ביטוי באחד משיאי התערוכה, "אמה בוב" רי את אבי", אחד מתוך סדרה של ציורים הפזורים בין ציורי סדרות אחרות בתערוך כה. בצר מעלה בו באוב טבע דומם, או טבע מת, של פרחים עדינים הנתונים באגרסלים של חושך, ציורים שהם הומאז'ים מושלמים לציור הקלאסי, תוך כדי עיבוד אישי.

פרחיה של בצר מגיחים מתוך האפלה הסגולה, הנמה, כרוחה המתוסכלת של אמה בוברי, וכל שאר הנשים שלפני העידן המר דרני שהאמנות מודה עם תסכולן הממשי, הספרותי, האמנותי (נשים שחיו בפער שבין העולם שעליו קראו בספרים ומעולם בו חיו), המחפשות לעצמן דרכי ביטוי נעלות יותר שיהלצו אותן משיממון חייהן.

כולנו אמה בוברי, כמו טוענת בצר, כר לנו חיים בין ציפיה לאכזבה. אך בצר רוצה להשיל מעל ציוריה את משמני הפירושים למען החוויה האישית הבלתי-אמצעית, "הרגע הפרטי שבו מתחולל 'הרבר' בין הצר פה לבין 'צירת האמנות... (..) אני לא נבהלת מאנשים שמגיעים לתערוכה ומתענגים על יופיה, להפך, אני שמחה...".

זאת גם הפעם הראשונה שבצר מציירת את עצמה - התמודדות עם דיוקן עצמי כדרך "הצלעות את האיש מהרוב הסמוי של הציורים". דמותה העירומה כמעט מפנה לנו עורף, דמות של לולית המשמרת את צעירותה בפורמלין של קיץ נצחי. היא שרר עה בלאות טעונה, ולעתים מפנה אלינו את פניה מעבר לכתפה, מוקפת עננה סעורה, לעתים מצייץ גם ברל הספר שבו היא קוראת מעבר לחמוקי הכתף והעורף, כדבר אסור, כפיתוי.

הציור המופשט המנסים להירשם על פניו. אלו ציורי נוף שחונים באדום חם, הנדרמים יותר לרישום, לנגיעות אקספרסיביות של המברשת הכמעט יבשה, הנאספות למתווה נוף נזירי משהו.

ועל פני בדי הציור החשופים, הגולמיים, שבהם האדום נספג בכד הפשתן - מתוארים נופי דרום תל אביב, של מבנים תעשיתיים, ומעל גיאומטריית הגגות נישאים עמודי הפנסים ועצי הדקל הסחופים הנדרמים למין עופות מוזרים.

חומריות הקנוס שנותרה בעירומה מעל ובין חלקי הנוף המצויר מתפקדת כשמים שרביים. או אז מתחיל קידר לצייר על פני הנופים הללו בנגיעות של שחור, בעבודת מכחול ושפה שונה, מופשטת, של הנחות, מריחות ותנועות. בציורים הראשונים, הני גיעות נדמות יותר לקליגרפיה סינית החסה על הנוף האדום שמתחת וכמו מנסה להתאים את עצמה אליו. אך אז קידר משתחרר וכמו מסתער על הפיגורטיבי להכחידו בחשכה סערה שחורה, אבסטרקטית, כנבואות אפר קליפטיות, כשקטעים ופרטים של הנוף שמי תחת מגיחים פה ושם.

בגלריה "גורדון 2" בתל-אביב מוצגת תערוכה נוספת של עבודות מתקופות שר נות ומוקדמות של קידר - תערוכה שאיננה מתגבשת לגוף אחד כתערוכה בגלריה יאיר - אך למרות זאת גם בה בוקע קולו הייחודי של קידר, במיוחד באותם רישומים שבהם הוא חורט, שורט, על פני מצעים ממוחזרים כרליות ישנות, דלתות בתים וארונות. אל חיק תחושת הזמן, השיכחה, השימושיות שאבדה, קידר מחזיר עולם שלם ומסוגף של דמויות חפצים, חיות וצמחים. והכל נטול מאניירות והתייפיויות מיותרות.

בחלל הפנימי של הגלריה תלויות זו מול זו שלוש מערכולות של דם ניגר, טרי וישן, כנגד שלושה מופשטים שחורים כלי לה, ששמו של קידר מפורזל בקרקעיתם. רק מקרוב, החושך קם לתחייה ומגלה את צפונותיו.

בין הציורים מהרס ראוותני גם צמד ציורי טווסים, יפים מאין כמותם - האחד טווס לבקן שראשו המוצל בצל מימי מוקף בכל יפעת נוצותיו הלבנות הפרושה כמניי פה, כקרן השפע, על פני מצע הציור כולו וממשיכה ונחתכת בשוליו. הטווס השני מהרס בכל עושר צבעי הטוסיים בתוך מעבה צמחיית רפאים, זנבו האסוף גולש ונ חתך בתחתית הבר ואילו ראשו ומקורו נח תכים בפיתו העליונה. החיתוך מטעין את היופי הזה באדישותו השרירותית של המוות. יוצא הדופן מבין הציורים בתערוכה הוא ציור כפות הידיים שכמו ממשיך הלאה את הציורים כולם. כפות ידיים פרושות, לעצי מן, שכבות על גבן על מצע של מוך לבן, מרוחקות מעט זו מזו, מוארות בקרן אור תיאטרלית, דרמטית, שאיננה מפרגנת את קרושת הציור אלא רק מסמיכה אותה. הציור הוא כנגטיב לכפות הידיים המתפללות של דירר, ואולי התשובה היהודית להן: כפות ידיים של תפילה יהודית, ארציות, נוקשות משהו (איכותן הרישומית, הפלסטית, היא מופתית), שבו בזמן כמו מפקירות עצמן למסמרים שאולי עוד ינקבו אותן.

כל אלו ציורים ותערוכה שנושבת מהם צינת בדירותו של האמן היוצר הנמשך בדירותו אל המלאכותי, אל התחליף, אל זנאת החושים, אל הדקדנטי, אל האור המ' לאכותי, אל תהפוכותיו של היופי... ומושך אתו מעט גם את הצופה. או כדברי האמנית: "ועכשיו אני יושבת וכותבת לך מלים ומי גישה שלא אמרתי כלום ולא כתבתי על זפיתוי - זה העומד בבסיס האמנות כולה ב-DNA של הפרה, הטווס, האדם".

לעז קידר - "109#", גלריה יאיר, תל אביב

נס נלעד קידר הוא אמן של אמת צרופה, ללא כל תו של זיוף או סרה עורף. בציוריו האחרונים מתקיים מתח פואטי בין שלר הציור הפיגורטיבי לעור ולגידים של

ענת בצר - Forget - Me - Not

ז'אנר: ציור

תאריך פתיחה: 4 אפריל 2013

תאריך סגירה: 11 מאי 2013

שם המקום: גלריה ג'ולי מ

כתובת: בצלאל יפה 10, תל אביב

שעות פעילות: ב'ה' 19:00-12:00, ו'שבת 14:00-11:00

טלפון: 03-5607005

ענת בצר - Forget - Me - Not - תקציר

ענת בצר מציגה בתערוכה "Forget-Me-Not", ששמה כשם הפרח, מעין דיוקן עצמי של האמנית.

טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות המצמיחות כנפיים אלה מקצת הדימויים המאכלסים את תערוכת הציורים החדשה של ענת בצר. פלובר, פרוסט, ודיוויד בואי הם חלק ממקורות הטקסטים המצוירים בעבודות.

נבודה של ענת בצר

130 | ענבר העיר | www.mouse.co.il | גיליון 948 | 21.3.13

אמנות | המדריך

שתי תערוכות ציור רגישות ייפתחו בשבועיים הקרובים. שתיהן מציגות ציור איכותי, אם כי הן שונות מאוד בפרקטיקה ובמופע שהן מציעות. התערוכה המינימליסטית של לוסי אלקויטי, "סימנים", עוסקת בסימנים פיזיים על הבר, סימני נוכחות כהוכחות קיום. העבודות שלה הן בדיו שחור, המקבל חיים משל עצמו בנוכחות הבוראת שלו. דניאלה טלמור, שאצרה את התערוכה, כותבת: "אף שהדימויים, שמקורם בצורות בטבע, הם בעלי גוף, ההתפעמות והעיסוק הם ברוח. הדימויים נמצאים במצבים נפשיים מסוימים, התהוותם לא שלמה והם יכולים לעבור שינויים ותהפוכות עד אין סוף". השחור והלבן שלה מתפשטים, נספגים וחיים על פני המצע. הם מייצרים דימויים אמורפיים אשר "אינם נמצאים במערכות יחסים עם הסביבה, אך יש להם חוקיות ביולוגית משל עצמם".

שבוע אחר כך תיפתח תערוכת היחיד של ענת בצר, "Forget - Me - Not", כשם הפרח. בתערוכה נראים, בין השאר, דימויי טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות המצמיחות כנפיים. אפשר לראות בה מעין דיוקן עצמי של האמנית. המקורות הטקסטואליים המצוירים לקוחים מפלובר, פרוסט ואף דיוויד בואי.

בצר מציעה לצופים חוויה רטינלית מעודנת, מרטיטה, המצויה בין הפיזי למיטאפיזי. על פי חגי ליניק, שכתב את הטקסט היפה לתערוכה, "המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במילה אחת - אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפני מיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשי פך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי שקט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משוויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות".

הילה שקולניק-ברנר

לוסי אלקויטי, "סימנים". גלריה 121. 22.3.11, 08:00.

ענת בצר, "Forget - Me - Not". גלריה ג'ולי. 4.4.11, 20:00.

לוסי אלקויטי, "ללא כותרת"

ענת בצר, "ללא כותרת" צילום עודד לבל

פתיחות | לוסי אלקויטי וענת בצר

מעריב nrg

15:52 • יום ה', כ"ד בניסן תשע"ג, 04/04/2013

סבב תערוכות: כולנו עבדים?

מדור המלצות האמנות של רותי קדוש בסבב תערוכות מיוחד לחג שמכריח אותנו לצאת החוצה

רותי קדוש | 26/3/2013 13:29

"עבדים היינו"

איך נראית עבדות מודרנית? 15 אמנים ישראלים מנסים לתת מענה לקושיה, בתערוכה הקבוצתית "עבדים היינו", שתיפתח ביום חמישי (21 במרץ) ב"גלריה המרכזית" בתחנה המרכזית החדשה, תל אביב. (מתחם האמנים בקומה 5).

מדובר בתערוכת קונספט, המציגה בראי עכשווי את העבדות בחיים המודרניים - השעבוד, לכסף, לעבודה ולקריירה, לבית, לסקס, ליופי לנשיות, למגדר, ומציגה את הדחף לברוח מהכבלים ולהתמסר לתענוגות החיים המודרניים, לאינדיבידואליזם, ועוד. התערוכה נוגעת בסוגיות אלו בצורה פיסול, טכניקת נייר ייחודית, וצילום, כמו מציבה למול עיני המתבונן מראה מתריסה השואלת האם העבדות המודרנית הופכת אותנו מאושרים יותר בהשוואה, (או לא) לעבדות לפרעה במצרים?

בין היצירות בתערוכה "נשים עמלניות" של הציירת מרגלית רג'זאן, שלשלאות וכבלים חלודים בנמל יפו של הצלמת מירב נאור-ויינשטוק, עבודות על נייר המיוצר מצמחים שבשלו, ניטחנו ופורקו לסיבים, של האמנית רות ברין. כמו כן, בתערוכה עבודות מחימר של האמנית טל מיש עם פסלה יוצא הדופן "גוף אישה, שיוצא מגוף גבר, או סדרת "הכביסה" של הציירת רחל המבורגר, שבחודש הבא תוצג בגלריית אגורה בניו-יורק. עוד מציגים בתערוכה האמנים אורנה אוראל, דורית פריצקי, דניאל לנצר, אבי שרון, יקטרינה קולומייבסקי, דינה זיפער, סנדרה קליימן, ליאור יורפסט, אלדד פניני ואחרים. התערוכה תנעל ב-18 באפריל.

Forget – Me – Not

תערוכת יחיד חדשה של האמנית ענת בצר, המציגה מעין דיוקן עצמי של האמנית ונושאת את השם Forget - Me – Not כשם הפרח, תיפתח ב-4 באפריל בגלריה ג'ולי מ. בתל אביב.

טווסים, עצים בשלכת, פרחי רוע, נשים קוראות בספרים וחזירות מצמיחות כנפיים, אלה מקצת מהדימויים המוצגים בתערוכה, כמו גם חלקי טקסטים של כותבים כפלובר, פרוסט, ודויד בואי, המצוירים בעבודות.

מתוך טקסט של הסופר חגי ליניק בתערוכה: "המבט, הדמיון, ידיים נקיות, או במלה אחת – אינטואיציה, שהיא סימפטיה החודרת לפנימיותו של החומר, מחברת דבר לדבר ולוכדת את המכני בחי, ואת החי במכני. גוף אישה עירום, הקור זורם מבהונות רגליה אל שורשי השיער השחור, ונשפך אל הרצפה החמה. חלקי פאזל רוחשים זה אל זה, זוחלים ללא סוף לקראת גילוי שְקֵט של התמונה הגדולה, מעניקים מניסיונם. טווס לבקן פורש זנב ומגדיל את נפח גופו. הזיכרון משוויץ ומרעיד, עשרות עיניים מביטות ומשדרות פיתוי כדי להתרבות."

מתוך התערוכה "Forget Me Not" ענת בצר

התערוכה תינעל ב-1 במאי.

היער השחור

↑ ללא כותרת,
שמן על בד,
2010

צילום: עודד לבל

בתערוכת היחיד החדשה שלה הופכת ענת בצר את היער למקום מורבידי וקודר, ושולחת את הצופה להתבונן דווקא בשכבות הקבורות מתחתיו [דני פרי]

השלג, הכפור והדממה מצביעים על זרות ומסמנים נתיב של הסתלקות מן המרחב ומן הזמן. ניכר הפער בין פעולת הציור הטומנת בחובה מעשה בריאה שבו פועם כוח החיים, לבין הריק של המוות. היופי הנשגב של הטבע, שבו לא ביקרה האמנית מעולם - הרחק מן הכאוס הישראלי - הוא שעתוק של פנטזיה הלקוחה מתוך דימויים תרבותיים-אמנותיים. ציוריה של בצר כמו הולכים אל האין, כהזמנה למסע רטינלי, לתוך העין פנימה - הליכה הנחסמת על ידי גזעי עצים, סבך ענפים, כגן נעול של נזילות וכתמים. לא אחת משתמשת בצר במוטיב היער בעבודותיה, תוך מתן אינטרפרטציות קודרות, הגורמות לצופה לחוש חוסר נוחות מסוימת, כמעט פראנואידית, כמו בסרט אימה, רגע לפני שמתגלה הרוצח.

גם בציורים המרמזים על הקשר מקומי - בדמותו של גבר עם כאפייה המוסתר על ידי גזע עץ או חבורת צעירים ברגע דרמטי, אולי על סף טראומה - צבעיה של בצר נוטים כמעט לגווני שחור-לבן. צבעוניות זו מציינת התרחקות ממסורת ציורי הנוף באמנות הישראלית, אשר הקנתה לאור המקומי איכות אידיאלוגית. הבונקרים בעבודותיה של בצר הופכים לארונות קבורה, לצריפים של זיכרון מתפוגג. השלג המכסה

נת בצר מציירת ציורי נוף מורבידיים, עתירי ריק, המאוכלסים בסבך עצים, יערות מושלגים או בקתות ביער. ה"שם" של בצר הוא "מקום אחר", גיאוגרפיה נידחת המסמנת חידלון. נופיה, הרומנטיים-גרמניים ברוחם, מבקשים אחר אפלולית וקור הסותרים את האור-חום הישראליים, משלבים כמיהה ומלנכוליה, אם לא חרדה. מראות אלו מעלים הקשרים רבים: מצד אחד עולם של רומנטיקה אירופית ואגדות סלאביות; מצד שני, עולם של יערות הנקשרים להיסטוריה היהודית הגלותית ולשואה. "ברזל סיגמא", כך נקראת תערוכת היחיד החדשה של בצר, אשר תוצג במוזיאון חיפה מסגרת סדרת תערוכות יחיד של אמנים העובדים וחיים בישראל, שיצירתם משקפת את הכמיהה להימלט אל מחוזות מדומיינים ורחוקים מהמציאות הקשה אולם עבודותיהם מכילות, לעתים באופן סמוי, את אותותיו של "המקום הישראלי", שקשה להימלט מנוכחותו הטעונה.

הנוף כשממה

ציוריה של בצר, שחיה ויוצרת בתל אביב לאחר שחיה מספר שנים בלונדון, מייצגים את היער כאיקונה וכמושג. שממת

The Miles Nadal Jewish Community Centre is dedicated to serving the community, cultural, educational and recreational needs of downtown Toronto. Its programs and services are guided by Jewish values and are open to all, regardless of race, origin or religious affiliation.

Forest

Paintings by Anat Betzer February 3 - 29, 2012

Presented in partnership with Julie M Gallery (Toronto)

In the midst of the intense reality of Israel I create paintings in my downtown Tel-Aviv studio that assert my right to freedom of expression and imagination. My paintings withdraw from local discourse to explore the faraway places and forests of the Diaspora beyond Israel's borders.

The choice to paint remote landscapes is bolstered by a clear awareness that stepping outside of the familiar yields a fresh perspective on the reality to which we are so accustomed. The forests and landscapes I paint are veiled with translucent layers which drip down and dirty the painting's surface, implying this is not an innocent landscape. A discussion emerges out of the sentimentality of these unfamiliar landscapes about existential loneliness, infertility, foreignness, and coming to terms with emptiness. Though the conversation is bleak, it is born from hope, and from my unflinching devotion to beauty and to the sublime.

About The Artist

Born in 1965, Anat Betzer currently lives and works in Tel Aviv. After completing her course of study at the Ha'Midrasha School of Art in Ramat-Hasharon, Betzer moved to England, which she used as a base from which to tour Europe and broaden her aesthetic horizons.

Though she launched her career as a leader in the Israeli feminist movement, Anat Betzer's art making has shifted from conceptual installation to explore the traditional medium of oil paint.

Recent work is emblazoned with deciduous trees and forest scenes, meticulously streaky washes that occasionally resolve into pattern, and bisected planar canvases that hint at a collusion between the traditional European Romantic landscape and High Modernism.

Anat Betzer currently lectures on Fine Art at the Midrasha College in Beit-Bearl. She has shown extensively throughout Israel, and her works are also popular in Canada, the United States, and Italy.

ענת בצר

46, אמנית, עובדת על תערוכת יחיד שתוצג בגלריה ג'ולי מ. היינו הורגים בשביל ציור שמן שלה.

עזרא מרמלשטיין
69, הבעלים של ברבוניה לא משנה באיזה מצב תיכנס לברבוניה, תמיד תצאו משם בלתי נשלט על הפנים.

עדי אולמנסקי
23, מוזיקאית ומפיקה מוזיקלית תקוות העתיד של היפסטרי העיר ליישר קו עם העולם.

לואיזה קאהן
31, סולנית להקת טרי פויזן המרחב הציבורי זקוק לעוד נשים כמו לואיזה כדי להפוך ללגיטימי.

אפרת בן צור
43, מוזיקאית ושחקנית מעט מאוד דברים בעולמנו מסוגלים לנחם כמו הקול של האישה הזאת.

אדם הורוביץ
46, מבעלי הטקסידרמי עדיין כוכב רוק.

אהל עדן
33, שותפה בליין "ET.YE" בצ'קה, דיג'יי, מפיקה ואמנית האימא והאבא של כל היפסטרים בעיר.

מעין שלף
30+, אוצרת במרכז לאמנות עכשווית בתל אביב אוצרות שידועות לתקשר עם הן הן מצרך נדיר.

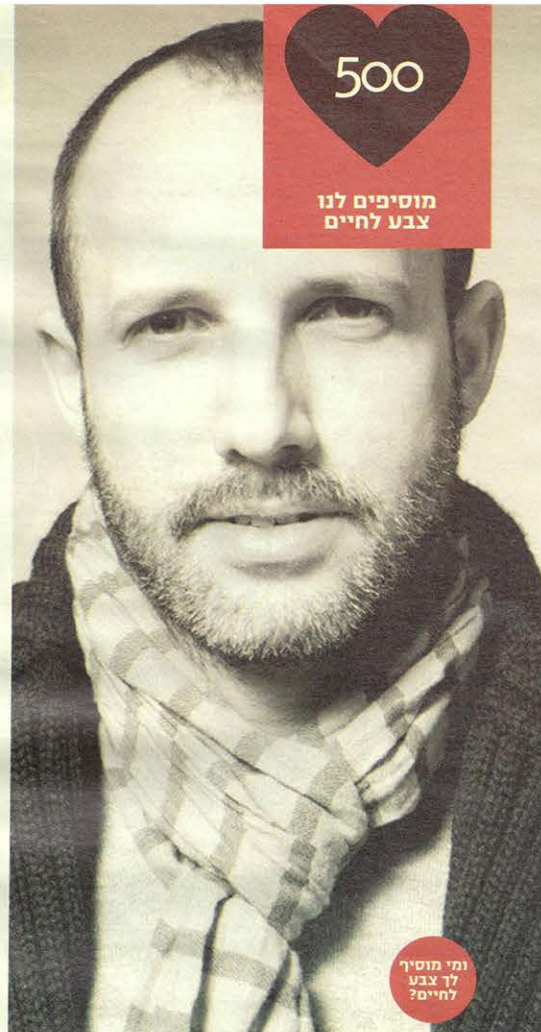
ענת בצר
46, אמנית, עובדת על תערוכת יחיד שתוצג בגלריה ג'ולי מ. היינו הורגים בשביל ציור שמן שלה.

עוז מלול
35, בימים אלה עובד על מספר מרויקטים כמו הופעת טכנו החדש מסלים וסרט דוקומנטרי האיש הזה פשוט עושה הכל.

סאלי הפטל נווה
42, אוצרת הגלריה קו 16 - גלריה קהילתית לאמנות עכשווית המילים "גלריה קהילתית" הכי עושות לנו את זה.

500

מוסיפים לנו צבע לחיים

ומי מוסיף לך צבע לחיים?

"הים, החברים, זוגתי המקסימה, יפו - המקום שבו אני חי ויוצר, אנשים שחושבים טוב ועושים טוב"

עדי ברנדה

36, אמן ומרצה לצילום, מבעלי ליין ה"נטוריוס גוי" בלימה לימה ביום אמן רציני ובלימה יודע להרים בהים הוב. קלאסה.

72 TIME OUT תל אביב 31 במאי < 7 ביוני 2012

יום שישי כ"ט בסיון תשע"א, 1.7.2011 -- שעות ישראל: 03 30

עוצם עין אחת | ההוצאה להורג עומדת למשפט

מאת עוזי צור

דן אורימיאן מצייר בציור שמן קלאסי על בד, בצבעים ונציאניים ביזנטיים, גבר בסרבל אדום של נידונים למוות, היושב על הכיסא החשמלי כדוג'ה על כס המלכות. אורימיאן מטשטש את פניו באופן שבו מטשטשים פנים בצילום דיגיטלי. מיכל רובנס מציירת בציור עכור משאית מודרנית להובלת בשר קפוא, נוסעת בין אדמה רקובה לשמי אפר, ועליה נכתב בגרמנית "הלא ראויים לחיות", כפי שקראו למפגרים ולנכים שרצחו הנאצים. "צליבה" של ניר מצליח חושפת ברישום רגיש ילד פלסטיני עם פונפון, "הצלב" אל עמודי הגדר של אחד הגשרים המרושתים, אולי מעל כביש 443, למנוע זריקת אבנים. בהמשך מוצג ציור פנורמי עצום, מורכב מארבעה חלקים, "פרי מוזר" של ענת בצר; השם שניתן בשירה של בילי הולדיי לגופות השחורים שנתלו במעשי הלינץ' על עצים במדינות הדרום. בצר מציירת את העץ האחד הזה, הנפילי, שגופות תלויות עליו כבתחריטי העינויים של גויה, על רקע שמים ממותקים.

התערוכה "מקצוענים" שאצרה עדי גולדנר בחלל המחוּספס של גלריה רוזנפלד היא קיצית ואוורירית יותר, אך יש בה פנינים של אמני הגלריה. במעשה הקסם של סימון קרנץ ויעל רוכמן קשור מברג בחוט אלכסוני לאורך כל הקיר, תלוי באוויר מכוח משיכתו למגנט הגלוי לעין. ה"פרוטוטיפ" של שי צורים הוא פסל אנימציה של חתול שבור וחבול המעורר צחוק וחמלה, אוחד בכפותיו המושטות צלוחית בצורת דג לקבץ בה נדבות, ומדי פעם הסולם שעליו הוא עומד רועד להעצים את הגורם הכושל.

יהושע סימון מציג תצלומי דיוקן מ-2000, שבהם הנציח את בעלי המלאכה הזעירה והחנוניים של הצפון הישן בתל-אביב; את הדיוקנאות האנושיים, שלכדו את תחושת המקום והזמן, תלה אז סימון במקומות שמאז כבר נעלמו מהעולם. אפרת נתן מציגה את הגירסה הלבנה של "פוסט וקוצר" - אותו פסל איקוני שגירסת 12 החרמשים שלו מוצגת כעת בתצוגת הקבע של אמנות ישראלית במוזיאון ישראל; זו גירסת 24 חרמשים של תנועת הקוצר, שנתן צבעה בלבן. בועז ארד מציג תצלום צבע מהפנט וטורד מ-2007, שבו פוסעת בנושלנטיות לאה של איגואנה אחת הדמויות האקזוטיות של העיר, אמן שהפך את גופו לתצוגה; הוא פוסע יחף, מקועקע ומלא פירסינג, נרקיסיסט בפרהסיה.

בהמשך מוצג פסל מוקדם של אלי גור אריה "סוף שנות השמונים תחילת שנות התשעים", עוד לפני העידן הבדיוני-פירוטכני של יצירתו, פסל ארד המסותת באבן או פסל אבן היצוק בארד, של טורסו גברי קלאסי ששקיות זעירות של הראין מסתירות את חלציו. כששסובבים אותו מתגלה גופו המלא של גבר שרירי נטול ראש; זה גופו העירום של "פועל כל העולם" הנכון לבנות עולם חדש, ורק אבר מינו המוגזם מעורר בעיה. בהמשך, רישום משרבט של שחר גולן סריג,

כמסך מפוצל של סרט תעמולה סובייטי למען עבודת האדמה. במרכזו רשומות בקיסם טבול בדיו שחור פניו של ניהליסט עירוני, ומסביבו תמונות מחיי הכפר. בתערוכה מוצג גם הווידיאו של דורון רבינא מ-2008, "שלושה גברים עירומים רוחצים נידת משטרה", וההומו-אירוטיות כולה כבר גלומה בשם הזה של אחת מעבודות הווידיאו היפות שנוצרו כאן; המכונת עצמה הופכת מושא תשוקה ממגע גופי הגברים, שוטרים הנהפכים לילדים. עבר זמן רב מדי מאז הציג רבינא תערוכת יחיד, וחבל.

דן אורימיאן, ברג, 2005

"הוצאה להורג" - אוצרת: גליה יהב, מנשר, תל-אביב
"מקצוענים" - אוצרת: עדי גולדנר, גלריה רוזנפלד, תל-אביב

צמד תערוכות נושא איכותיות הן סיבה טובה להצגת שרשרת של עבודות מאתגרות, שבין רובן נוצר חיבור מפרה. "הוצאה להורג" מקבצת מבחר עבודות של אמנים ישראלים הדנות בנטילת חייו של אדם בשם החוק. זו תערוכה מורכבת ומהודקת, הנוגעת באספקט ההיסטורי והאקטואלי של ההוצאה להורג בתולדות האמנות, מאז ציורי הגיליוטינה ו"3 במאי 1808" של גויה, שהיה לאיקונה הן של הציור והן של המחאה ההומאנית. במרכז התערוכה עומדת הגיליוטינה המצמררת שבנה אריאל קליינר בגודל טבעי. כשניצבים מול מכונת המוות הזאת, בחלל התעשייתי של מנשר, מתעורר פחד מוחשי לנוכח האובייקט הממשי, הניתן למישוש, הטעון בכל המטען ההיסטורי.

רפרודוקציה של הציור מאת גויה מהווה את חציו של הדיפטיך מאת מיכל היימן "דו-מינו מס' 1" מ-2002, שחציו השני הוא העמוד הראשון של עיתון "הארץ" מ-6.12.2001. בתחתית העיתון צילום של צעיר פלסטיני, אחד משישה שאולצו להתפשט במחסום בגוש קטיף מחשש שהם נושאים על גופם מטען חבלה. לרגלי הצעיר ציירה היימן מכנסיים בצבע חלמון, כמכנסיו של המורד הספרדי - התערבות המדגישה את המשואה הזאת. את הציור ואת הצילום היימן מחתימה בחותמות "צלם לא ידוע" - סימן היכר ברבות מעבודותיה - נגיעה חיצונית, שרירותית, היוצרת ריחוק אנונימי, אך גם פנייה ביקורתית לצופים.

בתצלומו של צור שיזף "רומיאו ויוליה", שצולם בסומליה ב-1992, כורע צלם עיתונות לצלם ילדה גוססת מרעב, מכונסת בתוך עצמה. הוויכוח המוסרי מתעורר מאליו ביחס ל"הוצאה להורג", מדגיש את קשר הקירבה המעוות בין הצלם-הצייד, מושאו הניצוד והצלם הנוסף המצלם את שניהם. אשמת הצלם מכתומה גם אותו ואותו.

מיכל בר אור מצלמת את תא הנאשמים במשפטו של אייכמן (המוצא להורג הרשמי היחיד מטעם מדינת ישראל), שהועבר למוזיאון לוחמי הגטאות. ניכרת הפרימיטיביות של תא הזכוכית, הסגפנות של שנות הצנע, שהיא בנאלית וגשמית כמו "הבנאליות של הרוע". ליאור אופיר פונה בבקשה רשמית למפקד מחוז ירושלים, לנגר את כיסא הצדק שיעשה מגרדומו של אייכמן, כיסא שעליו יישבו שליחי הציבור. להצעתו מצרף אופיר תרשים של הכיסא הזה, כיסא נדנדה, ושל המיצג "Ministry of Justice", ובו נדנדה שבשני קצותיה תלוי איש בבגד תינוקות; הנדנדה עולה ויורדת במין הומור של גרדומים.

שירה גלזרמן רשמה בעיפרון שלושה רישומים עדינים, הנושאים את השם "המנון לאהבה", ובהם צעירים איראנים, כמעט ילדים, שנתלו בכיכר העיר על היותם הומוסקסואלים, מתדנדנים כענבלים. סשה סרבר משחזר בקלקר רך צבוע בלבן, אחד לאחד, את מסרקות העץ שבהם דשו את בשרו של ברתולומיאוס הקדוש ואת גלגל העץ והסכינים שבהם הוציאו את נשמתה של אנה הקדושה, מוארים באור תיאטרלי, כתפאורה שנותרת מסרט ראוהו היסטורי של ססיל דה-מיל. רישום "רע" בשחור של שי יחזקאלי, של גבר מזוקן הכורע ברך לפני קיר, מכנסיו מופשלים לגלות את עכוז והוא מתבוסס בשלולית שתן הפחד של עצמו; הוא יכול להיות גבר פלסטיני ובו בזמן כל קורבן אחר בעולם העכשווי. מעליו תלוי ציור של יחזקאלי ובו דמות שכובה, עשויה קשקשים רוטטים, פניה ורגליה עקודות - ציור המאחה את האקספרסיבי והדקורטיבי בצורה מפולאה.

אמנות

מונה, מכנה, ובעיקר קו שבר

גולומבק, מראה הצבה, מתוך "מרכבות"

זלי גורביץ', ואליו חברו האמן ציבי גבע (השניים כבר שיתפו פעולה בעבר), אוצרת המוזיאון דליה לויין ובוגרת טרייה של החוג למוזיאולוגיה, ששמה טל בכלר.

העבודה על התערוכה והדיונים סביבה נמשכו למעלה משנה ובמהלכה גיבשו הארבעה רשימת אמנים מגוונת הכוללת צעירים כמו עילית אזולאי (שסיימה אשתקד את התואר השני בבצלאל) ותום פניני, לצד אמנים ותיקים כמו דגנית ברסט וויטו אקונצ'י.

לדברי האוצרים, "מונה ומכנה" עוסקת בדברים שנמצאים מעל ומתחת וכן באמצע – בקו השבר, הן במובנים ישירים והן כמטאפורה. נידונים בה יחסים דיכוטומיים כפי שהם מתבטאים בתרבות, בסר-ציולוגיה, בפסיכולוגיה ובפוליטיקה. רוב העבודות כאן חדשות או טרם הוצגו בישראל.

התערוכה מלווה בספר, שאינו מתפקד כקטלוג אלא כעוד נדבך: בחלקו האחד תקסטט של זלי גור-ביץ', ובחלק השני, המכונה על ידי ציבי גבע "דס-קטופ", מופיעים דימויים וציטוטים מאת אמנים כמו מייק קלי, ויטו אקונצ'י, לורי אנדרסון.

בתערוכה מציגה יעל המאירי, אדריכלית בוגרת הקופר יוניון בניו יורק, חלקים מפרויקט הגמר שלה שעסק במחנה הפליטים ג'בליה שבעזה, וחקר את הארכיטקטורה של רחובות המחנה ושל מערכת המנהרות הקיימת תחתיו.

אורי ארן, בוגר קולומביה ניו יורק שם הוא חי, יצר כאן מיצב פיסול ווידאו, העוסק בקידוח ומעבר בין המפלסים. הציירת דגנית ברסט מציגה סדרת ציורים (גרסאות מוקדמות שלהם נראו במוזיאון בת ים לפני כשנה), בהן היא עוקבת אחר נוסחה מתמטית שמכתיבה את המהלכים התוך-ציוריים שלה.

ענת בצרה מציגה כאן סדרת ציורים העוקבת אחר בונקרים בעולם, ויהודית שרייבר מציגה סדרה שצילמה במעברת השורשים של אוניברסיטת ת"א.

שתי תערוכות ייפתחו במוזיאון הרצליה: "מרכבות" של הפסל יצחק גולומבק ו"מונה ומכנה" הקבוצתית

אלי ערמון אזולאי

פיסול בגוף ראשון, מגדיר האוצר גיא בן נר את תערוכת היחיד של הפסל יצחק (איצ'ה) גולומבק, "מרכבות", שתפתח במוצ"ש במוזיאון הרצליה. זו תערוכה אישית ואף ביוגרפית, שעליה עבר גולומבק בשנים האחרונות, והיא בעצם מיצב ענק החולש על כל שטחי האולם הגדול במוזיאון.

המיצב מורכב מאוסף פסלים שתהליך היצירה החל לפני כמעט שני עשורים. ורסיות מוקדמות הוצגו בגלריה דביר בת"א, כפסל סביבתי שהוצב תחילה מול לונדון מיניסטור וכיום מוצב דרך קבע בשדרות ירושלים ב"פ. הפסלים עשויים דיקט מכופף, דמויי טיפה או ספק דימעה, כשעל חלקם מונחים קרשים אופקיים ועליהם טיפה נוספת.

התערוכה החדשה היא מכלול שלם ובשל של אותן טיפות, שנערמו בזו אחר זו בסטודיו. עליהן מונחים ומוצגים רישומים שבהם צייר גולומבק את פני אביו מהזיכרון.

כבר בכיקור קודם בסטודיו של גולומבק על-תה התחושה כי הפסל הפך למעין תותבת לציור או לרישום. כשנשאל עכשיו גולומבק מהו בעצם מרכז הכובד, הוא משיב: "כנראה שהפיסול, בסור-פו של דבר", ובמחשבה שניה הוא מוסיף "או המצב התחבירי בין כל הגורמים".

האמן גיא בן נר, שאצר את התערוכה ומתגלה ככותב ייחודי בנוף המקומי, קורא את יצירתו של גולומבק דרך כמה סיפורים, כמו "שמוליק קיפור" (של ט. כרמי) או "מיטוסים" – סיפורו הקצר של איטלו קאלווינו, המספר בגוף ראשון את קורותיו של אורגניזם קרום שהתרבה מתא אחד לשניים.

ברומה לאותו אורגניזם ראשוני, ש"בשל אי יכולתו לנוע מתפתחת ביצור הזה תשוקה מניעה", רואה בן נר את עבודתו של גולומבק כ"פיסול בגוף ראשון, גם במובן הפשוט, של הגופניות הראשונית של האובייקטים, ויותר מכך בשל האני' הדובר הפונה אל הצופה ישירות".

התערוכה מלווה גם בטקסט מאת הציירת נורית דוד.

התערוכה השנייה שתפתח על שאר שטחי מוזיאון הרצליה, הינה קבוצתית באצרות קבוצתית. את הנושא לתערוכה, "מונה ומכנה", הגה המשורר

אמנים מציגים | ענת בצר

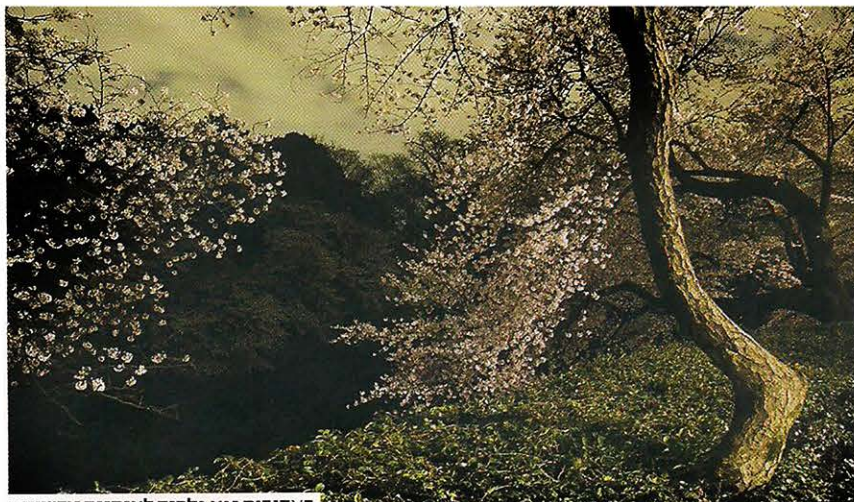
סדרת הציורים "שמים נמוכים", שאני מציגה במוזיאון הרצליה כחלק מהתערוכה הקבוצתית הגדולה "מונה ומ" כנה", היא המשך ופיתוח של סדרות קודמות שלי שבהן הופיעו בתים, בקתות עץ, מערות, ציידים, נופים תחת השפעה והפרעה, טבע, ארכיטקטורה והיחסים שביניהם. בסדרת ציורים זו מערך מבנים בצורים (בונקרים), מר" כזי שליטה שמגיחים מתוך האדמה ונטועים בזרותם בתוך הטבע. השמים הסמיכים מסווים את עקבות הגור" שים המונוליתיים, ארכיטקטורת המלחמה החפורה בא" דמה - האורבת בנוף.

עבודה נוספת, ציור "ניצחון האדם על החיה", המונצח כהישג ברמות הצייד הרוכן על קורבנו המובס, מערערת אף היא את פסטורליות הנוף התמים.

קיר הבטון של המוזיאון הוא קיר מאתגר במיוחד שהיה חלק משמעותי במחקר ובעשיית הסדרה, והוא משמש כהד רעיוני, קונקרטי, וכמצע חומרי המעצים ומרבר את המב" נים הכבדים, המצוירים.

"המבנה האטום מגיע מעידן ששם קץ למושגים האסטר" טגיים קדימה ואחורה והחל להשתמש במושגים מעל ומ" תחת, שבהם תושג הקבורה באופן מוחלט והארץ תהיה לא יותר מאשר קרחון ענקי החשוף לאש גרעינית. הפואטיקה של הבונקר עדיין מגינה על המשתמשים בה, בסופו של דבר, כשריון מיושן ובנוי מחדש על ידי ילה, כקליפה ריי" קה, כפנטום בתנועה אמוציונלית של רו קרב עתיק, שבו היריבים עדיין יכולים להסתכל זה לזה בעיניים דרך הח" רכים הצרים של קסדותיהם. הבונקר הוא הפרוטו-היסטור" ריה של תקופה שבה כוחו של נשק יחיד הוא כה עוצמתי עד ששום מרחק לא יכול להגן עליך מפניו."

(Paul Virilio, "Bunker Archaeology")

באדיבות נגא גלריה לאומנות עכשווית

אני רוצה לעשות לך את מה שהאביב עושה לעץ הדובדבן

תערוכתו החדשה של הצלם אורי גרשט עוסקת בפריחת עצי הדובדבן ביפן המגלמת את הארעי

גבולות הציילום ומאתגרת את יכולו" תיה הטכנולוגיות של המצלמה ועל כן מעלה שאלות לגבי השפעתו של המתבונן על המציאות. חלק גדול מצילומי הסדרה צולמו בליה, בחו" שך מוחלט על ידי מצלמה דיגיטלית בעלת רגישות גבוהה מאוד. כתנאים אלו, חיישן המצלמה מתקשה לפרש את המידע האופטי (האור) שמועבר אליו דרך הערשה, וכתוצאה מכך נר" צר דיסוננס בין האינפורמציה האופי" טית לאינטרפרטציה הדיגיטלית, או במילים אחרות בין המציאות המצול" מת לבין הדימוי שנוצר על ידי המצ" למה. עבודות אחרות בסדרה צולמו במצלמה אנלוגית (פילם) והודפסו

המצב הסיפי, שבין הקיים והנעלם, בין הנוכח והמתפוגג, מאפיין את גוף עבודותיו של הצלם המעולה אורי גרשט זה זמן רב. נושא התערוכה הח" רשה שלו, פריחת הדובדבן ביפן, הוא ההתגשמות טבעית של הקונספט שלו. עץ הדובדבן פורח באביב לשבו" עיים בלבד, ופריחתו מסמלת את היופי הארעי, את יופי החיים, חמקמי" קותם והיותם בני חלוף. אפשר להק" כיל זאת לזונוסס, באמנות המערבית, נושא הקיים אף הוא אצל גרשט.

בתערוכה, "Falling Petals", בוחן גרשט את סמליות עץ הדובדבן בתר" בות היפנית, על יופיו הארעי ונוכחותו קצרת הזמן אך המשמעותית. על פי רף התערוכה, לצורך הפקת הסדרה יצא גרשט למסע של חמישה שבועות ביפן באביב 2010. שם צילם את פריחת הדובדבן בערים הגדולות ובכפרים קדומים במערב יפן. נוסף לכך צילם עצים שנשתלו כמצבות זיכרון לזכר חיילי הקמיקאזה ואת פריחת הדובדבן בהירושימה, שבה גדלים עצים שנשי" תלו לאחר מלחמת העולם השנייה וניזונים מן הקרקע הרדיואקטיבית. על ידי צילום עצים בני מאות שנים שלא ניזוקו בזמן מלחמת העולם השנייה בצד צילום עצים שנשתלו באופן מג" מתי כדי להרגיש ולעודד את הפאתוס הלאומי, יוצר גרשט סמלית בין החיים ומוות.

נדמה כי המהלכים שעושה גרשט הם ניסיון להנציח את הזמני, וכך, בווי" טואוזיות הטכנית המאפיינת אותו, להתגבר במידה מסוימת על הטבע ועל כוחו.

"עבודתו של אורי גרשט דוחפת את

על ידי צילום עצים בני מאות שנים שלא ניזוקו בזמן מלחמת העולם השנייה בצד צילום עצים שנשתלו באופן מגמתי כדי להרגיש ולעודד את הפאתוס הלאומי, יוצר גרשט הפרדה סמלית בין החיים ומוות

בשיטת C-Type. עבודות מונוכרו" מטיות אלו מתכתבות עם מסורות האמנויות היפניות כמו רישום דיו והרפסי עץ."

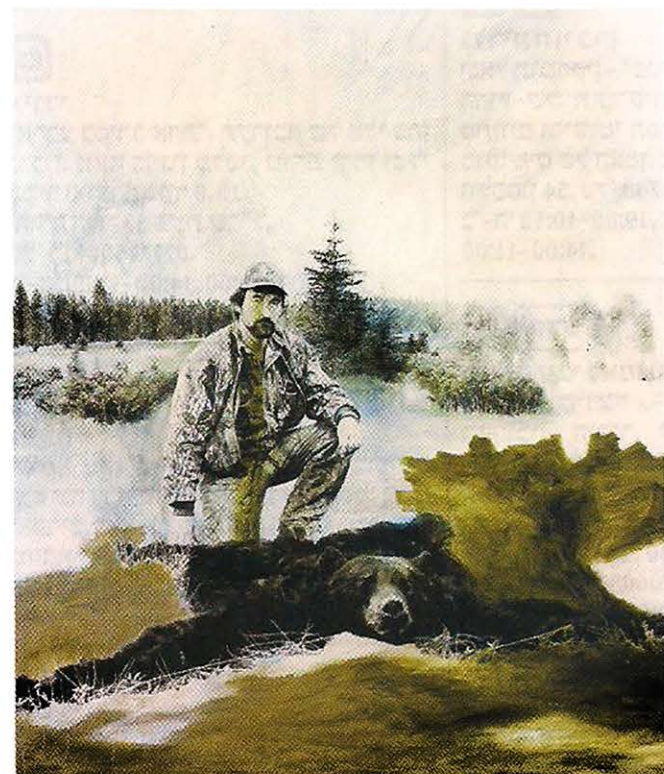
עבודותיו של גרשט מצטיינות תמיד ביופי עוצר נשימה, בדייקנות ובני" סיון לתפוס רגע מכריע שיש בו יותר מן הנראה לעין, כך שללא ספק מדור" בר באחת התערוכות היפות שתראו בזמן הקרוב.

אורי גרשט, "Falling Petals" גלריה נגא. 1.9.11, 20:00. שיחה עם אורי גרשט: 12:00, 2.9.11.

אמנות

ענת בצר מציגה בתערוכה הקבוצתית "מונה ומכנה" במוזיאון הרצליה. עד 10.9.

יונתן אמיר | ביקורת | 04/07/2011

ערב רב

תיאטרון שלטון

התערוכה "הוצאה להורג", שבוחנת את ההיבט התרבותי-אמנותי הנלווה לטקס הרצח השלטוני והתיאטרלי, היא ניסיון קונספטואלי לא פחות מאשר מקבץ עבודות.

כאמור, "הוצאה להורג" מנסה להציג מהלך רעיוני החורג מן הייצוג הישיר של הוצאות להורג בגרסאות וטכניקות שונות ובמקומות שונים בעולם. באמצעות מכלול העבודות מבקשת יהב לייצר מעשה פוליטי אקטואלי המשלב רפלקסיה עצמית ובוהן לא רק את רעיון הרצח בחוק, אלא גם את מקומם של התרבות והצופים במחזה.

ראשיתה של התערוכה בפרסום "קול קורא" וסופה בלקט עבודות שאל כמה מהן ספק אם כמבקרת אמנות הייתה יהב מתייחסת באותה סלחנות שגילתה בתפקידה כאוצרת. ההידוק הפוטנציאלי נפרם כשבפועל, לצד עבודות מצויינות מוצגות גם עבודות חלשות (למשל **הציורים האנמיים של מיכל רובנס או של ענת בצר, שאמנם קשורים לנושא התערוכה אך אינם מתקרבים לעוצמת הסדרה היפה שהציגה בצר לפני כמה חודשים בגלריה ג'ולי מ**), עבודות שההצבה בתערוכה גורעת מכוחן (הגיליוטינה), וסתם עבודות שלא לגמרי קשורות לעניין (תצלומים ממועדון הפינגווין בשנות ה-80 של אריאל סמל). מבחינה זו, "הוצאה להורג" מעניינת יותר כהצעה עקרונית לדיון על תרבות וכוח, שלטון ותיאטרון, מאשר כמקבץ עבודות שלם.

הוצאה להורג – גלריה מנשר, ת"א

אוצרת: גליה יהב

Anat Betzer[Home](#) | [Exhibitions](#) | [Anat Betzer](#)**Anat Betzer | Numerator and Denominator**

Curators: Zali Gurevitch, Tsibi Geva, Dalia Levin and Tal Bechler

June 18, 2011 - Sep. 10, 2011**Slow Sky, 2011, oil on canvas**

The work *Slow Sky* features an arrangement of fortified structures, places of refuge from the outside, painted based on photographs Betzer had gleaned from the virtual world. This work is in fact an expansion of the artist's previous paintings series exploring hunting lodges and hunters, and further examines the significance of home – both metal and physical. The bunkers protruding above ground with their alienation are rooted in nature. The thick sky veils the structures, as though blurring the traces they had left in it.

The still nature is interrupted by the figure of the hunter, dominating the hunted and destabilizing the pastoral silence by introducing the subject of control and balance of powers.

עכבר העיר, אמנות תערוכות, 2010

אמנות

נעמי סימן טוב

כל אחד הוא זונה

"זונות", תערוכה קבוצתית שאצר דורון רבינא, עוסקת ביחסים המורכבים שבין תמונה למילה

התערוכה הקבוצתית החדשה שאצר דורון רבינא, נא, כמו הסרט של קרן ידעיה, "אור", אינה מתיימרת בשום אופן להיות שיעור באורחות; כלומר, לקיים דיון ב"מצב הזנות" (כאילו ניתן בכלל לקיים על כך דיון). היא גם לא מנסה בשום רגע ורגע שלה, תודה לאל, להיות תקינה פוליטית (עמדה שיש בצידה לא מעט התנשאות וקבוע של "האחר" כחלש); והיא גם לא "תערוכת נושא" מהסוג הרדיר-קטי המוכר לעיפה בשדה האמנות - כלומר, שואפת להביא את "כל" הייצוגים האפשריים באמנות סביב "נושא" אחד.

הסרט "אור" (וחבל שהוא אינו משתתף בתערוכה כה באיזשהו אופן) עוסק בסופו של דבר ביחסים, על כל המשמעות מכך: היחסים הסימביוטיים והסבוכים שבין אם לבת, יחסים שבין זונה לקליינטים, בין הבת המתבגרת לסביבתה. ובעיקר - יחסים בין פנים (הבית) לחוץ (הרחוב, המקום של הפרנסה, למשל). אלה הם יחסים של תלות הדדית, יניקה רו כיוונית בלתי פוסקת ונוקפות. יחסים סטטיים שגור שאים עימם מועקה רבה, אך גם אהבה. אין בו, בסרט, רחמים.

גם התערוכה של רבינא עוסקת ביחסים. וגם רבינא, אמן ואוצר, לא בא מהמקום של הכל יודע או החומל. התערוכה "זונות" עוסקת - בסופו של דבר - ביחסים המורכבים שבין תמונה למילה, או בין דיי מוי ליצירת אמנות; בסחר החליפין הבלתי פוסק שבין השוליים לחוק, בין המרחב הציבורי ובין האי-מזן, סחר חליפין שיש לו פנים רבות (בין היתר בצניזורה שהוטלה על חלק מהעבודות בתערוכה), ובשאלת הבעלות על הדימוי ואופני השימוש בו. אבל גם - ואולי בעיקר - ביחסים שבין ה"לקוח" ליוצר, או בין הצופה ליצירת האמנות.

הכותרת "זונות", והרגש הוא בפירוש על המסמך "זונות", פותחת שדה רחב ועשיר, ועל כן מעניין הרבה יותר, של אסוציאציות. יש בתערוכה ייצוגים מסוגים שונים של זונות: תצלומים של זונות אצל חנה סהר וליאן סילברמן, והציוו של יצחק ליבנה המבוסס על מודעה של זונה המפרסמת את שירי תיה; מופיעות גם נשים שעסקו בזנות והפכו לאיי קון - כמו "ולמן שושי" של מיכל נאמן ו"כריסטיאנה פ." של גליה יחב.

מאידך, יש בה עבודות העוסקות בסימנים ובעקבות שמותיה פעילות הנחשבת לאסורה, מלוכלכת, לא מוסרית, ועל כן ראויה להרחקה והסתרה במרחב העירוני המודרני: תצלומי הכניסות לבתי זונות של קארין אליהו ושל שולה קשת מצד אחד; ומצד שני הפרחים היבשים השרועים מעולפים בשדה אופקי בתצלום מגן העצמאות של שי איגניץ. ומשום כך, משום שהתערוכה אינה עוסקת בור נות אלא בשם "זונות", כה הולמות (תרתי משמע -

עבודה של ענת נצור. הגוריה של המדושה לאמנות בתל אביב

הראייה, משהו שמעביר את הפסטורליה של הגוף הים תיכוני הנשקף מפרויקט יוקרה. משהו שלא נראה, אבל נדע להגיע אליו כשנהיה תרמנים. לכן נותר רק להתמקח מי יטרה ויעשה זאת."

מתאימות וגם דופקות, מזועזעות, גורמות להלם) העבודות של אסי משולם, ענת נצור ונעמי אביב: נתחי בשר רקוב בדלי פלסטיק, שטרות וכדלי סיג'ריות העולים על גדותיהם במאפרה ונשפכים, ושטות של רולר שנעמי אביב שורפת בסרט ויריא. עבודות שמשרות אי נוחות בצופה. כך גם עבודת היריאוי המאתגרת של מעיין אמיר ורותי סלע. בין היתר הן מציעות לבחור צעיר מציעה בשידותים של מועדון תמורת השרשרת שלצווארו (הוא מסרב, אגב, אבל הייבים לשמוע ולראות את השיחה שמתנהלת ביניהם).

אפשר לסיים בספור שדורון רבינא מצטט בטקסט שלו. "הפרויקט הראשון שלי היה סי אנד סאן", מספר מוטי זיסר, מיליונר ואיש עסקים ישראלי לבן כספית ב"מעריב". "ללכת לשם, בסוף החולות, היה די מטרף. זה היה אזור הזונות של תל אביב. ואני זוכר שהתקשרתי למרקוס, מפקד המחוז, ושאלתי האם המשטרה יכולה לעזור קצת ולפנות את הזונות. הוא צחק ואמר, 'זיסר, אני שותף שלך? לא. אז תסתדר עם הזונות לבד'. אז בניתי לבד."

בהמשך כותב רבינא: "בציטוט הפותח את הטקסט הזה מתוארת שיחת טלפון של איש גדל'ן ושורטר - שני אנשי כוח. שני גברים, מצוידים בעוצמה פיננסית ושלטונית, מדברים על מי יזיז את הזונות. זונה, על פי תוכן השיחה הזו, היא משהו שמוזים, כמו כביש או מחלף, משהו שדוחקים לשולי שדה

תרבות העיר | ויטרינה נפרדת

ענת בצר

העונה

עם סגירת עיתון "העיר" בשבועות הקרובים ייסגר גם מדור "ויטרינה" שאותו אצרתי וערכתי. אנצל את הטור האחרון להודות לכל היוצרים שהשתתפו במדור. כמו כן, אבקש להביע את התנצלותי לכל אלה ששלחו עבודות שלא הוצגו בסופו של דבר. מיותר לציין שאי הופעתם במדור אינה אלא תוצר של שיפוט אסתטי אישי ובשל כך מוגבל מראש (שלא לדבר על אותן עבודות שלא יופיעו בשל אילוצים טכניים על רקע הורעת סגירת המדור). בכל אופן, תודה.

אבי שניבאום

"העונה", שמן על בד, תוצג לצד עבודות נוספות של ענת בצר בתערוכה "RUN בצר RUN" שתיפתח ב-25 בנובמבר בגלריה ג'ולי מ.

כלכליסט

10:59 ,28.06.10

משיחת יתר: מכירות מחפשות באזז

בשבועיים הקרובים מתוכננות שלוש מכירות של בתי המכירות הגדולים, וכל אחד מהם מנסה לבדל את עצמו בעזרת יצירות של אמנים מוערכים

דנה גילרמן

בקרב יתקיימו שלוש מכירות פומביות של שלושת בתי המכירות הגדולים בישראל. חלק גדול מההיצע חוזר על עצמו: שוב לדוויג בלום, לאה ניקל, ראובן רובין, משה קופפרמן, נחום גוטמן ומרסל ינקו, אך כל בית מכירות מנסה לעורר עניין תקשורתי סביב דבר מה ייחודי שנמצא רק אצלו.

המכירה של מצארט, שתקיים ביום רביעי במלון קינג דייוויד בירושלים, כוללת 230 עבודות בסכום מוערך של 5 מיליון דולר. מצארט בחר באמנות בינלאומית ובאמנים חשובים כדי לייצר הד תקשורתי. במכירה קודמת הוא מכר ציור של חיים סוטין במיליון דולר, והפעם הוא מציע את הציור "נוף ארני עם סוס לבן" של קמיל פיסארו, שמוערך בכ-2 מיליון דולר - הסכום הגבוה ביותר שהוצע עד היום במכירה פומבית בישראל. שם מרשים נוסף ברשימה, שמוכר לכל חובב אמנות, הוא פייר אוגוסט רונאר, שדיוקן של בנו קלוד מ-1906 מוצע ב-200-250 אלף דולר.

המכירה כוללת גם את הציור "תנועה" של מרדכי ארדון, ציור שמן קטן למדי (54x65) שהגיע מאירופה ומוערך ב-150-200 אלף דולר, שני ציורים יפים של מיכאל גרוס והיצע רב למדי של לדוויג בלום. אפשר למצוא גם שמות חדשים יחסית בשוק המכירות, כגון ענת בצר ואליהו אריק בוקבזה.

גם בית המכירות מונטיפיורי עורר לא מזמן עניין סביב הציור "דורה מאר" של פיקאסו, שנמכר במכירה האחרונה שלהם ב-404,600 דולר. במכירה הקרובה, שתקיים ב-8 ביולי במלון דן בתל אביב, אפשר למצוא בין 568 הפריטים (שערכם הכולל כ-2 מיליון דולר) את הציור "דומם על שולחן" מ-1986 של ישראל הרשברג, שמוערך ב-60-80 אלף דולר וגם מופיע על כריכת הקטלוג. נדיר שציוריו של הרשברג מגיעים למכירות פומביות. בעבר נמכר ציור שלו, "ירושלים", גם הוא במונטיפיורי, ב-126.5 אלף דולר.

את המכירה מלווה גם קוריזש שהוגדר בפרסום כ"צירת האמנות הקטנה ביותר המוצעת למכירה פומבית בישראל". זהו הציור "אופק קטן" של דיתי אלמוג, ציור שמן מ-2009 שגודלו כגודל בול (1.95X2.23 ס"מ), והוא מוערך ב-400-500 דולר. בקטלוג השתמשו בתמונת האמנית שמחזיקה אותו כדי לתת קנה מידה. באופן מפתיע כבר היתה התעניינות בקנייתו.

"דומם על השולחן", ישראל הרשברג

אמני החממה בהנחה

בית המכירות תירוש החליט למנף את חממת אמני "צבע טרי" במכירה הקרובה, תחת הכותרת "תירוש נותנת במה לאמני 'צבע טרי 3'". מאורע מעניין אחר הוא הכללתן של 50 עבודות מאוסף בראון היוקרתי במכירה הקרובה (10 ביולי). את אמני "צבע טרי" בחר תירוש להציג קבוצה בחלק ב' של המכירה, שיתקיים ב-17 ביולי. שם אפשר למצוא עבודות של האמנים היותר זכורים מהחממה, ובהם נטע ליבר שפר, שציורה "ארוחת בוקר" מוצע ב-1,200-1,600 דולר; ליהי חן, שמחירי ציוריה נעים בין 600 ל-800 דולר; ומיכל גבע, שעבודותיה מוצעות ב-1,200-1,800 דולר. גם פלג דישון, שבלט ביריד, כלול במכירה, אולם עבודותיו מוצעות בחלקה הראשון והיוקרתי יותר.

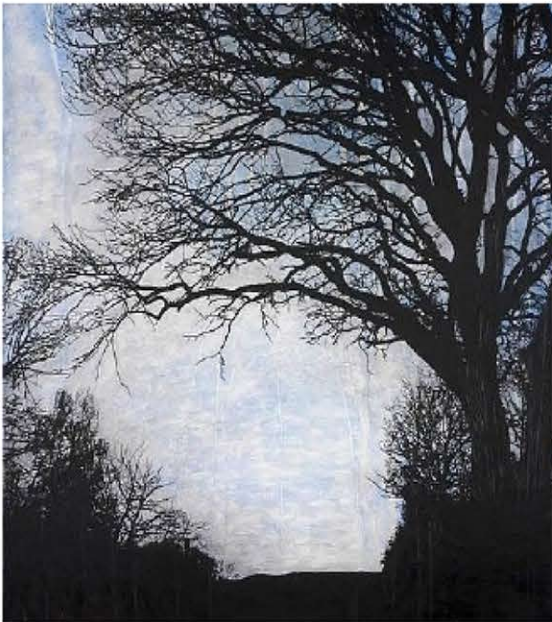
נדמה שחלק מהעבודות של אמני "צבע טרי" מוצעות במחירים נמוכים מאלו שביריד. "נלחמנו עם האמנים כדי לקבל את המחירים הנמוכים ביותר האפשריים", מאשר דב חזן, מנהל בית המכירות. "זה היה קשה, אבל נאלצנו להסביר שמחירי אמנים מתחילים וצעירים צריכים להיות נמוכים. עם חלק מהאמנים הצלחנו ועם חלק פחות".

והרווח של האמנים צפוי להמשיך ולהתכווץ; במסגרת ההסכם עם יריד "צבע טרי" הם התחייבו לשלם 20% ממכירת העבודות שהוצגו ביריד, עד שלושה חודשים לאחר סיומו.

Julie M. Gallery - Gallery homepage at artnet.com

[return to artnet.com](#)

Julie M. Gallery 14/04/2010

JULIE M. GALLERY
TEL AVIV | TORONTO

[Anat Betzer - Purple Rain Mar 11 - Apr 25, 2010](#)

Selected Artists

Nadav Assor	Menashe Kadishman	Michal Na'aman	Eran Shakine	Shaoul Smira
Deganit Berest	Shai Kremer	Joshua Neustein	Yuval Shalgi	Alina Speshilov
Anat Betzer	Manal Mahamid	Yehuda Porbuchrai	Alma Shneor	Merav Sudaey
Ruti Helbitz Cohen	Karin Mendelovici	Gil Shachar	Shu Yong	Michael Wesely

©2007 artnet - The art world online. All rights reserved. artnet is a registered trademark of artnet Worldwide Corporation, New York, NY.

יום בחיים / בוקר

ענת הופכת לאשה משוגעת

11:00

ענת בצר

קפה בן עמי, נחמני

ענת הופכת לאשה משוגעת כל פעם שיש לה תערוכה. זה מתחיל בשיחה מבוקרת שבה היא מכריזה ממש ברצינות: "החלטתי לא להתחרפן הפעם"; ממשיך במיני רעיונות נחמניים לעבור דירה או לפחות לשפץ קצת, להחליף בלונד, לנסות כדור פורח כי למה לא, לנגר, להגר, לשגר; ונגמר, איך לא, בככי. כלומר, בשמחה גמורה.

מדובר באחת האמניות הטובות, הפוריות והיצובות שיש כאן, שמתאבלת כל פעם מחדש מול תחזית מזג האוויר לפני פתיחת התערוכה. "יירד גשם ב-25 בנובמבר ב-20:00", היא אומרת בטון קורר. "אף אחד לא יבוא". ומה תלבש בפתיחה? "נורא בא לי לקנות שמלה, לשחק אותה גלאם. בטח בסוף אני אלבש ג'ינס. גם זה תלוי אם ירד גשם או לא".

בינתיים צריך להתקשר למוביל, לאסיסטנטית, לגלריה, ושוב למוביל. חמישה ציורים עוברים היום לגלריה, וצריך להחליט אילו, לארוז ולפקח על ההפקה.

מדובר באחת האמניות הטובות, הפוריות והיצובות שיש כאן, שמתאבלת כל פעם מחדש מול תחזית מזג האוויר לפני פתיחת התערוכה. "יירד גשם ב-25 בנובמבר ב-20:00", היא אומרת בטון קורר. "אף אחד לא יבוא"

מדובר בסדרה מופתית של 15 ציורי שמן, דיוקנאות של ציידים, מבוססים על צילום-עצמי גאה, כשהטרף למרגלותיהם ורובה הציד על כתפיהם. הם גברים דביליים, עם הבעות פנים אטומות, חצאי חיוכים מתחת לכובעי מצחייה, שדוב גדול, דג או חוגלות מתות מרממים תחתיהם. זאת מטאפורה חזקה על הביצועיסטים, על גברים מקצוענים שאף פעם לא טועים. הם לא רבי מרצחים אלא בעלי תחביב שמשכפלים גבריות הורגת, סוג של חיילי מחסומים, מנוכרים לגמרי למשמעות הפעולה שלהם. הציור מקפיא את האדרנלין שלהם, תוך חשיפת סולם הערכים של גברים. "אני תכף זוה לגלריה כי ההובלה בדרך", ענת מודיעה באמצע הקפה.

בדרך כלל, בשלבים האלה של ההפקה היא כבר עוברת הלאה, לפרויקט הבא. "ההתעניינות במשהו אחר מגוננת עלי", היא אומרת. "ככה, גם אם נורא יעליבו אותי, אני כבר לא ברגישות, אלא באזור המסקנות". למה שיעליבו אותך? "קודם כל, כי כבר העליבו אותי

בחיים. כבר קיבלתי את כל סוגי הביקורות בחיים. יש משהו קשה באופן הפומבי שבו מוגשת ביקורת. מבקרת אמנות שלא היתה מעניינת אותי בשום אספקט יכולה לחרב לי וויקנד רק בגלל שהיא כתבה את זה בעיתון. המימד הציבורי הוא זה שמכאיב. כשיוצאים החוצה ומבקשים את המבט והקשב של הזולת, צריך להיערך גם לאופציה שלא אקבל אותו, או לא באופן שאני רוצה. אני אמנית נורא רצינית, מחויבת, חרוצה, אבל שדה האמנות ברובו מתנהל כחלטורה. חוץ משניים וחצי אנשים שיזמתי מפגשים איתם, הסיכוי שהפרויקט שלי יקבל את מה שאני חושבת שמגיע לו, מאוד קטן. מה שלא מפריע לי לעשות אותו כמו שצריך".

היא מדברת הרבה על זה שאין עם מי לדבר, על התסכול שבהצטמצמות כמות האנשים שמעניין לדבר איתם על אמנות. היא חזרה עכשיו מפגישה עם איציק לבנה, צייר בכיר, מורה ותיק, שהוזמן לשיחה פרטית על הציור שלה, לקראת התערוכה.

"היה נפלא", היא קורנת, "שיחה נעימה בין קולגות, שכללה גם דיבור על חומרים, מכחולים. איציק הרי גם רסטורטור במקצועו, וקצת פטישיסט של חומרים. הוא נעמד מול ארון החומרים שלי והמליץ לי על ורניש במקום הליקווין. ויש גם את הדמר, סוג של שמן קטלני, כימיקל מטורף שלוקח לו המון זמן להתייבש, והוא אמר שאקח בחשבון שזה מזהיב עם השנים. משם המשכנו לדיון מרתק על עשיית ציור ריאליסטי היום. למרות המבוכה מהסיטואציה הוא איש משכיל ונעים, ואם אני אומרת 'הדיון הפוסט-רייכטרי' או מספרת על חוויה בלובר מול שרדן, הוא יודע בדיוק על מה אני מדברת".

ענת בצר

בת 45, אמנית. גרה ברחוב רמברנדט. נשואה לשאול, טייס ועורך דין, אם לעמרי (19) ואיתן (14). ב-25 בנובמבר תיפתח תערוכת יחיד שלה בגלריה ג'ולי מ, ציורי שמן על בד שעוסקים בציידים.

24/8

יום בחיים

בעל בסטת דגים בשוק שמתעורר כל יום ב־4:30 לפנות בוקר, מורה לאזרחות שמייחל לתלמיד שיקרא דוסטויבסקי וקפקא, עולה חדשה מאוסטרליה שעומדת בראש ארגון סיוע לפליטים, מהנדס מזון שהמציא את עצמו מחדש ומצא גאולה כמוזיקאי, בעל בר וחנות סקס שבקושי נרדם בלילות, אמנית בדרך לתערוכה חדשה, בעלת משרד עיבור שניזונה מדיאטה של סיגריות ודוקומנטריסט אחד בשבוע המטורף בחייו. ביום חמישי האחרון (4 בנובמבר 2010) ליוונו שמונה אנשים במשך יום שלם, המבוקר עד הלילה. מסלולי החיים שלהם חושפים את העיר משמונה זוויות שונות, צובעים אותה בשמונה צבעים שונים. זהו היומיום של האנשים שחיים בעיר הזאת. זוהי תל אביב

יום בחיים

24 שעות, 8 אנשים, עיר אחת

שמונה כתבי Time Out ליוו במשך יממה אחת שמונה תל אביבים: מהקפה הראשון של הבוקר דרך שגרת היומיום בעבודה ועד השעות הקטנות של הלילה. האכזבות הקטנות, החלומות הגדולים והרגעים שביניהם – כך נראית תל אביב מבעד לעיניים של האנשים שעושים אותה

פרויקט מיוחד מאת גליה ירב, חנוך מרמרי, יואב בריל, יובל ג'וב הרגיל, יוסי בראומן, שיר פוגלמן, שיר נוסצקי ותיקי גולן

זאב טנא, 63 בת, מנהלס, יוסי בראומן, 46 בת, יוסי, דודון צברי, 46 בת, יוסי, אלה איתן, 30 בת, מילס, מוריה, 53 בת, ענת בצר, 45 בת, ענת בצר, 45 בת, איתן, יאיר גלזנר, 43 בת, מוריה, קייט רוזנברג, 26 בת, פנילה, חברנית

צילום: אסף הינדן, איליה מליצקוב, זיו שדה, גוני ריסקין
TIME OUT תל אביב 11<18 בנובמבר 2010 36

בחיים. כבר קיבלתם את כל סוגי הביקורת בחיים. יש משהו קשה באופן הפומבי שבו מוגשת ביקורת. מבקרת אמנות שלא היתה מעניינת אותי בשום אפקט יכולה לחזר לי ויוקרה רק בגלל שהיא כתבה את זה בעיתון. המיזם הציבורי הוא זה המכתיב את החלטה, ומבקשים את המבט הקטן של החלטה, צריך להיערך גם לאופציה שלא אקבל אותה, או לא באופן שאני רוצה. אני אמנית נראית רצינית, מחויבת, חרוצה, אבל שיהא האמנות טובה מתחלה בחלטורה. חוץ משניים וחצי אנשים שיזמתי מפגשים איתם, הסיכוי שהפריקט שלי יקבל את מה שאני חושבת שמועיל לו, מאוד קטן. מה שלא מפריע לי לעשות אותו כמו שצריך".

היא מדברת הרבה על זה שאין עם מי לדבר, על ההסכול בהתבטחויות כמות האנשים שמעניין לדבר איתם על אמנות. היא חוזרת ועכשו מפגישה עם איציק לבנה, צירי בכיר, מורה ותיק, שהזמין לשיחה פרטית בעיר הירוקה שלה, לקראת התערוכה.

"היה נפלא", היא קורנת, "שיחה נעימה בין קולגות, שכללה גם דיבור על חומרים, מכוילים, מכוילים, הוא רטורטיבי ומקצועי, וקצת שטישטיש של חומרים. הוא נעמד מול ארון החומרים שלי והמליץ לי על ורדיש במקום הליקווין. ויש גם את המיר, סוג של שמן קטלני, כימיקל מתורף שלוקח לו הזמן ללהתייבש, הוא אהב שאקח בחשבון שהו מזהב עם שניים. שנים הקשבתי לריון ברוק על עשיית ציור דיאלטי. היום, לפחות המבטבה מהסוטאזיה הוא איש שפגשתי ונעים, ואם אני אמרת 'הריון המפוסט-דיסטו' או מפתח על חוזה מלכוד מול שדרן, הוא יודע ברוק על מה אני מדברת".

11:00
ענת בצר
קפה בן עמי, נחמני

ענת הופכת לאשה משוגעת כל פעם שיש לה תערוכה. זה מתחיל בשיחה מבוקרת שבה היא מכריזה ממש ברצינות: "החלטתי לא להתחנף הפעם", ממשיך כביני רעיונות נחמדים לעבר רידה או לפחות לשיק צנז, להלך לכלונר, לנסות כדור פורח כי למש לא, לנה, לנהר, לשגר, ונגמר, איך לא בכפיר, כלומר, בשמחה במורה.

מדובר באחת האמניות הטובות, הפוריות והרציניות שיש כאן, שנתאבלת כל פעם מחדש מול תחום מוגז האוויר לפני מרחק ותערוכה. "היה שנים 25' בנובמבר ב-20:00", היא אומרת בטון קודר. "אף אחד לא יבוא".

ענת נרדמת בחדר, בטח כסוף אני אלכש גינס. גם זה תלוי בינינו, צריך להתקשר למוביל, לאוטונומיסט, לגלריה ורשכ למוביל. חמישה ציורים עובדים היום לגלריה, וצריך להחליט אילו, לארוז ולפקח על ההפקה.

מדובר באחת האמניות הטובות, הפוריות והרציניות שיש כאן, שנתאבלת כל פעם מחדש מול תחום מוגז האוויר לפני פתיחת התערוכה. 25' בשם 20:00:00, היא אומרת בטון קודר. "אף אחד לא יבוא"

מדובר בסדרה מופתית של 15 ציורי שמן, דיוקנאות של ציירים, משלבים עם צילום עצמי נאה, כשהתחף למימולוגיותיהם ורובה הציר על כתיבתם. הם גברים רבליים, עם הבקעת פנים אנוניות, חצאי חיוכים מתחת לכובעי מנחיים. שרוב גרול, דג או חוגלת מתחת סרטמים תחתיהם. זאת מאטאורה חזקה על הבינצ'רטיסטים, על גברים קצוונים שאף שום לא טועים. הם לא רבי מרחיבים אלא בעלי תחבים שמסכלים ברביית הורגת, סוג של חיילי מחסומים, מנטרים לגנברי למשמעות הפעולה שלהם. הצירוף מקפיא את הארנולק שלהם, חן השפת סולם הערבים של גברים. "אני חבבן זזה לגלריה כי ההובלה בדרך", ענת מודיעה באמצע הקפה. היא כבר עובדת בדרך כלל, בשלבים האלה של הפסקה היא כבר עובדת האלה, למרוקט הבא. "ההתעניינות במשך אחר מונעת עלי", היא אומרת. "ככה, גם אם נרד עליו אתר, אני כבר לא ברגשות, אלא באזור המסקנות". למה שעליהם אתרן? קודם כל, כי כבר העליבו אותי

6:50
יאיר גלזנר
בית, רמת גן

יאיר גלזנר אינו עומד באף אחד מהקריטריונים לכתיבה. הוא לא נולד בתל אביב, לא גדל בה, אינו תורש העיר ואינו עובד בה - דיוקאט משום כך אין תל אביבי ממנו.

הוא 4 בנובמבר, יום השנה ה-15 לרצח רבין. בחברה סטרוטוריה מתפוררים בקצב מרואי, מעניין לפגוש מורה לאזרחות. ב-20' מ-43 שנותיו הוא מלמד אזרחות תלמידי תיכון - כך שאת ימי רצח רבין עבר בן תלמידי.

הנעתי אליו לקפה ראשון של בוקר בביתו. אין כמו ירידה סחורת טרינים כרי לשמש דף קורות חיים דייריה. בלוק שיכון טורי בעמלה הנבעה, כניסה ג' מבנה ישן, כפחית חצר עיפה, ועוד זאת היריה הקטנה נראית כשמית לרין, צופה על חוג מגוללים והכשקה הולמת אפטר ההופכה לפנינת עיצוב.

ענת הופכת לאשה משוגעת

יום בחיים

יאיר גלזנר
בן 43, מורה לאזרחות ור בחמת גן (משכנתה "מאט לעבור דירות בתל אביב") גדל בנתניה, הוריד את הכרפס בגיל 14, היום מוהינן (לימים ישלים בנרות במלל אריאל). בעל תואר במשפטים ורשיון עריכת דין. החל ללמד אזרחות לפני 20 שנה. רוק ("סטריט פייל"). משגן (ציגרות לייט).

ענת בצר
בת 45, אמנית. גרה ברחוב תרבורט. נשואה לשאול, טיים ועורר דין, אם לעמרי (19) ואיתן (14). 25' בנובמבר יפתח תערוכת 'יחד שלה בגלריה ג'ו' מ, ציורי שמן על בד שטוסקים בציודים.

זאב טנא
בן 63, נולד בפולין בשם זינגוט טנאבאום. גר באר לשנים. נולד בתל אביב והתגורר בה לז'ימי. ניצולי שואה, הבעלים של רשת וועיקיות הגורמה מרק וועיקי הברות מוזן שנות ובמקביל גם טטפח קריירה כמחיקאי. לפני כשנה הוציא ספר שירים אוטוביוגרפי בשם "יכורן קצר". השבוע יוצא לאור הדיסק העשירי של ברשומי מם הכנסה הוא מופיע כ'מהנדס מזון מוזיקאי'.

מוסי פנצטר
בן 53, בעל חנות למכירת דגים בשוק הכרמל. נשוי ואב לשניים. נולד בתל אביב והושג פנצטר. ניצולי שואה, מפתח את החנות בחילוני שנות החמישים. מתגורר עם אשתו אילת ושני ילדיו באזור גן העיר.

קייט רוזנברג
בת 26, עובדת בבית התפוחים. עלתה לארץ מאוסטרליה 2008. למדה BA במלברן, בעלת תעודת מוזיאולוגיה ורשיון תעודת חיתה, עושה M.A בגינה מל'צ'רס באוניברסיטה העברית. אחת מיזמי ארגון 'טוב לנע' לסיוע מליטים ולמקצב מלקט אפרוקאים, ושל פרויקט 'un.shelved', שבונה ספרייה יחודית בפולין. מארסת לנל גרשפן, מפיקט סרטים.

אלה איתן
בעלת משרד יחסי ציבור התמחה באירועי תרבות, גלריות, פסטיבלים ושריוניות הקימה את המשרד לפני ארבע שנים, כשהיתה לה התלות, בתו ברוחב מנדלסטם. בתו אבד מאד שמאליות. היא בוגינת טעשור, אבל לא הולדת בתלם. היינו אומרים שהיא הכי קולית, אם היא לא הייתה חושבת שהמילה "קולית" היא עולם מורה לסגירת לות שוקלד, לעבודה ולחודרי הרגעה.

דודון צברי
בן 46, יוצר דוקומנטרי-במאי, שחקן, סטריטי ומפיק. נולד בחפ"ר, גדל בעיר וכבר שנה מתגורר בתל אביב. עמד בעבר בראש איגוד המאים הישראלי. ב-1996 זכה בפרס אופיר על סרט "בית שאן: סרט מלחמה", מיוצרי הסדרה "מחברות" (המחברים), הסרט "המדריך למחשבה", הסרט החוש שלו ושל אורי ענבר, המתעד את מלחמתם בסייבוב ברשת השידור.

ראפה נאמן
בן 32, בעל חנות הסקס והבר סקס בוטיק. גל בבל ודיונון. נחשב לסוג של כהן סקס תל אביבי ולאחד האנשים היותר קיצוניים בעיר. בתיכון למד אזרחות אצל המורה יאיר גלזנר.

עוצם עין אחת | עוזי צור

ענת בצר, ללא כותרת, 2010

גבר-גבר שחור-לבן

ענת בצר – "רוצי בצר רוצי", גלריית גז'ולי מ' בת-לאביב

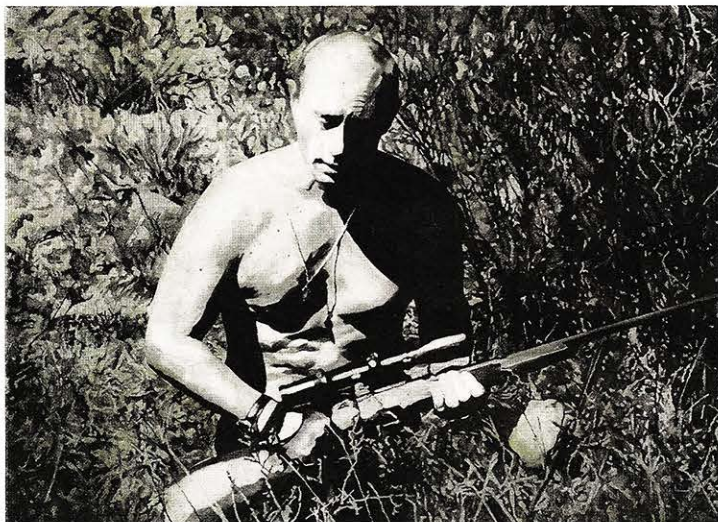
כשמתבוננים בציוריה הפלסטיים של ענת בצר קשה להאמין שנולדו בחטא האינטרנט: דימויים שנשלפו מאתרים מזדמנים ועוברו לציורים פנורמיים בחלקם. המקריות בגלישה נהפכה לעולם הרמטי כמעט, הסוגר עד מועקה ומחנק. היופי והאיכות של העבודות מתגלים במבט נוסף, פנימה, שבו נראים קטעים יפהפיים של הפשטה, לובן המכסה את הריאליה; הפשטה המעניקה תחור שה של הזיה לא מוחשית כמעט. העולם הפנים-ציורי כמו מתכחש לתוצאה הסופית של הציור המוגמר, שקרביו עדיין לא נקרשו. ביצירות של בצר יש מתח גם בין הפרטנות לתהליך המתנגד לה. זה עולם מושלג של יערות, ציירי דובים, דייגים; ניצחון האדם על החיה שהובסה מראש. ולדימיר פוטין חושף את תפארת גופו הרוסי ומוכיח שהוא גבר-גבר; והנה בא הציור וממיר את פשטנות הנראה בדרכו המאדירה והשוללת כאחד. בצר מציינת גברים שההרג הוא תחביבם, כמין שריד של פולחן שבטי למען נצח האינטרנט. הפוזה הגברית הזאת עוברת ממדיה למדיה מבעד לאירוניה הנשית החי-תרנית.

גופות העופות סדורות על הקרקע לפני הגבר הספורטיבי הכורע בדרך לפני שלל הזבח, בעוד ידו שעונה על כלבו, "שותפו לדבר עברה" והמשכו של האני הגברי. הסצינה מתרחשת בשום מקום ובשום זמן. בציור אחר, הגבר בקסקט מחיך מעל גופת הרוב השעונה על בול עץ, כמו היה עדיין בחיים. בדיפטיך של "פוטין הקטן", הצייר בשחור-לבן, עם או בלי חולצה, מכוון רובה-יציר או אוחו בו בנונשלנטיות זכרית; דמותו מתחילה להתפרק לחושך ואור. בדיוקן עצמי אחד מציינת בצר את עצמה כשהיא מפלסת דרך ביער במנוסתה מהציידים, מכוח ההרס הגברי. היער שמאחוריה נדמה לרוחות רפאים, ולשפת הנחל מפציע ירח בליקוי מלא, שלם, ברדיואקטיביות.

דייג על רקע מפרץ קפוא אוחו על ברכיו דג עצום, ועל פניו הנאות והבהמיות של הגבר ניגרת זיעה קרה, כנגיעה מאוחרת של אשמה. התערוכה כולה כמו מובילה אל הציור האחד הזה שמעבר לסיבוב: אל ציור גופת הרוב, המוטלת כמו ישנה על מיטת בולי עץ, כעל מזבח סיבירי. הוא הולך ומאבד את חומריותו, כנגד הרקיע המושלג הזולג על פרוותו עד-שניטל-ממנו הצבע. בצר תלוי ציור אחר, יוצא דופן, והוא נקרע ונוזל ויפה: תמונה של אבלים צעירים לשפת קבר פתוח, שאותו אין רואים. ציוריה המיומנים של בצר עלולים להיות לה למלכודת רבש, עד שתחליק לתוך סתמיות מש-מימה, אם לא תדע להיחלץ מהם לאט לאט ולהשתנות במידת מה.

שחר גולן סריג ניצחון ההפסד

ענת בצר יוצאת למסע ציד אחר דימויים שהופכים לאמירות פוליטיות ואישיות על מעשה ההרג האנושי

run בצר run, ענת בצר, גלריה ג'ולי מ'

תזכורת
לפראי
ולברוטלי. פוטיון בסבר

לכתוב על התערוכה האחרונה של ענת בצר, run בצר run, זה סוג של "התאבדות מקצועית" שניסיתי להימנע ממנה. טובי המוחות בעולם האמנות מגבים אותה לאורך הקריירה האמנותית בשלל טקסטים נפלאים (למשל, בקטלוג התערוכה, במקום הנרסח הסטנדרטי מופיעה שיחה בין גליה *הב לציבי גבע על הציור של בצר). אז מי אני בכלל?

run בצר run בגלריה ג'ולי מ' (נעילה: 1.1.11) מציגה ציורי שמן גדולי לים ברובם (100X120 בממוצע), המראים דימויים הלקוחים מעולם הצייד: גבר לבוש בכגרי הסוואה עם רובה ציד ביד רכון מעל רוב, גבר שידו כרוכה מעל כלב ציד כשלמולם ערימת חוג'לות מתות; בין לבין יש ציורי יער ושני פורטרטים של פוטיון אוהו ברובה, כש'באחד מהם הוא חשוף חזה ומהלך בסבך, ובשני הוא עם חולצת הסוואה ביער. בחלק הפנימי של הגלריה מוצג ציור של שלושה גברים ואישה. הגברים פונים לכיוון אחו, בעוד האישה, המחבקת את הגבר שבקצה השמאלי, פונה במבטה לצופה.

הגלריה בנויה כך שנבנה רצף נרטיבי של צפייה בעבודות. הדומיננטיות של הגברים בציורים כמעט מוחלטת. דרמת הצייד-ניצוד מובאת לא ברגע המתח והמאבק, כמו בציורי הצייד של המאה ה-18, אלא ברגע הייצוגי יותר, של הניצחון. הטבע מתפקד בציורים האלה כמין רקע שמגביר את הדימוי, מעין תזכורת לפראי ולברוטלי, משהו שמחדד את טבעו של הצייד.

בו בזמן, הציורים גרפיים במבט ראשון. השימוש בפלטת הצבעים מתכתב עם צבעי היסוד ויצירת הדימויים מאופקת מאוד. הדימויים גם ריאליסטיים מאוד וייצוגיים – היה אפשר לדמיין בקלות איך הייתה אחת הדמויות המצוירות עשויה לבחור את התמונה שממנה נלקח הציור לתמונת הפרופיל שלה, או איך היה אתר בוחר בה כאמצעי פרסום לכלי נשק כזה או אחר.

בצר מדברת על הדימויים ועל החיפוש אחריהם. היא אומרת שאין לה צורך להיות ביער או בשלג כדי לצייר אותם, ונותנת דוגמה: אם שהתה בא' לסקה במשך שבועיים לצורך מחקר לציור או יצירת עבודה, עדיין לא הייתה מצליחה לאסוף מטען מספיק כדי לספוג את ההוויה וליצור מתור'כה, ושלעומת מסע מעין זה – המ'קור של הדימוי בעל המטען התרבותי חזק ביותר. תמונה של יער משמעותית יותר מהיער עצמו לצורך מעשה הציור. הדימוי שנוצר בעקבות החשיפה למ'קור התרבותי, משלים את היתר.

בצר גם מודעת לחלקים האישיים יותר המתקיימים בעבודות, אך נראה שחלקים אלה נשארים מוצנעים יותר, או מוגנים מחוץ לתחום המילולי. במור'בן זה, הדימוי החזק ביותר בתערוכה, הדימוי של פוטיון, שהיה עובד נפלא כשער לז'ורנל – אינו בהכרח הציור החזק ביותר.

דווקא בנקודות שבהן מנצח הציור את היכולת המוכחת של בצר ליצור דימוי ש"עובד" – קורה משהו לא צפוי, שמעיד גם על תעוזה לצאת מהתחום הבטוח יותר ולהביא משהו חדש.

פגשתי את בצר בבית קפה, לא רחוק מהגלריה שבה מוצגת התערוכה.

כה. היא הזמינה סנדוויץ' בריאות (כדי לאזן את הרגלי הקפה והעישון שלה) הצעתי שבמקום לכתוב על התערוכה אתאר בפירוט דקדקני איך היא אוכי'לת סנדוויץ'. בצר צחקה וסיפרה שאח'צילומי הצייד חיפשה באינטרנט מבלי'לדעת מראש מה הדימוי שהיא מחפ'שת. את השיחה על האספקטים הפו'ליטיים הכלליים ועל עצם הרעיון ש'מעשה הצייד ליוותה בריבוד על ההיק'סמות שלה מהמינגוויי, שמתעסק בצ'ור'ה רחבה בנושא הצייד בספריו, לרו'נ'מנקודת המבט של הצייד שגם מתפקד'כקורבן של מלחמה, של נשים, וכמוב'ן של עצמו.

נושא הצייד מהווה חיפוש שנע בין רבדים שונים: חלק אישי הכולל מבט על גבריות, וחלק קולקטיבי פולי'טי. הצייד כמשחק גברי מהווה ביטוי כוח נטול אלמנט מוסרי. ההתייחסות לצייד כספורט, למשל, שוללת את זכות הקיום של הצד השני. בצר מזכירה בשיחה גם את חוקי הקו קלוקס קלאן, שהיו נותנים לשחורים זמן לברוח כדי שיוכלו להפוך את הלינץ' למהנה יותר, ומוסיפה, במידה של כאב, שציידים היו מעדיפים, לדעתה, להרוג בני אדם.

MUSEUMS & GALLERIES

Tel Aviv art and galleries:

RUN BETZER RUN SOLO EXHIBITION BY ANAT BETZER

Julie M. Gallery for Contemporary Art
November 25th – January 1st

Anat Betzer's new solo exhibition includes a series of portrait drawings.

The subjects of these portraits are hunters posing with their conquests, holding their weapons, facing forward with hollow stares.

These are adult men in a regressive state, portraying warfare, defining masculinity and perhaps dreaming of a different victim – one that is real, one that is human. Anat Betzer collects the images she uses in her work from the internet.

Drawing requires time and patience, starting with the searching and locating phase, through the selection and editing phase, leading up to the planning and drafting phase, during which the artist expresses their own fascinating interpretation of the original image.

[> to Julie M. Gallery](#)

TLV IN THE MEDIA | EVENTS IN TEL AVIV | TOURS AROUND THE CITY | TO SEE AND TO BE SEEN | RESTAURANT OF THE MONTH

עכבר העיר 19.3.2009 על התערוכה גשם סגול

אמנות

הילה
סקולניק-ברנר

א-מייל למרור: hila.brenner@gmail.com

נוף צפוני בשחור לבן

התערוכה "גשם סגול" כל כך יפה שאפשר להסתפק בתמונה בלבד. אבל כיוון שאי אפשר לא לכתוב משהו, מובטחת רשימה קצרה

"ללא כותרת". הטבע הצנוע ביותר הופך לנשגב

וכך חוזרים שוב לנוף שהוא רפלקטיבי, מלאכת האמנות ולא הטבע.

העבודות מצריכות התבוננות איטית המציעה חוויה מענגת וחזרות שלהן מאפשרת ריחוק ושיקיעה בו זמנית בתוך הדימויים. אין כאן היכרות מוקדמת או נוף טעון במטען תרבותי והיסטורי אלא יופי על זמני, על מקומי, המזמין לשקוע בתוכו. החוויה היא אסתטית, אך גם מציעה חיבור רגשי ברמה הבסיסית ביותר, אם כי למרות יופיים, פני השטח הם בלתי חריגים. מסך של גדי עץ עצים, סכך ענפים, נזילות וכתמים חוסם את החדירה פנימה.

חלק ניכר מהעוצמה של העבודות הוא השייך מוש המעניין שבצר עושה באור ותאורה. התפיסה של האור מול הדימויים השטוחים כמעט, האור המזמין והממיה לעומת האקלים. כך, למי של, בצירוף היפה שבו נראה עץ בודד שסביבו הילה של אור המוקפת בשחור. העץ כמו פורץ מתוך האור או אולי נמוג בחשכה. יש כאן ריחוק בדיוואלי אך סוגסטיבי. הצללים המעניקים עומק לעומת העצים היוצרים שדרה חוסמת, בלתי עבירה, שטוחה כמעט. המתחים הללו, המצויים באופן סמוי, מינורי, הם אלו שמושכים להתעמק בעבודות.

צירור מעולה נוסף הוא של גזעי עץ עבותים, צמרותיהם אינן נראות ומתוכן בוקעת קרן אור מסנוורת. ליד צירור זה מוצגת עבודה עם שלג שממנו מבצבצים בקדמת הקומפוזיציה שיחים וקוצים יבשים, ומאחור, בקו אופק מרוחק יותר, סכך של שיחים שחורים עבותים. צמר העבודות הזה, בפורמט גדול הוא מרשים מאוד. גם הטבע הצנוע ביותר (גזעים וקוצים) הופך פה לנשגב, אך תוך חשיפת האמצעים האמנותיים. הרובד הוויזואלי המתפקד לצד זה הרפלקטיבי הופך את התערוכה למעניינת אף מעבר לאסתטיקה שהיא מציעה.

ענת בצר, "גשם סגול", גזילי מ. עך 11.4.

ירקרק דווקא מחזקת את היעדרם בעבודות האחרות. הצבעוניות הקרירה והנקייה הזאת מקצינה את הדיוק, את התחושה שלא ניתן להוציא שום כתם או משיכת מכהול, אך גם לא ניתן להוסיף עליהם.

האפקט הכללי הוא חוויה צוננת ומרשימה. מובן שמפתה מאוד לדבר על התערוכה כמונחים של רומנטיקה צפונית, של ציורי טבע ונוף שבהם האדם חש את קטנותו לנוכח הטבע. ובאמת, עברי זה אחת, זו התלויה מעל שולחן הכניסה, היא בה שראת קספר דור פרידריך, אמן הרומנטיקה הגרמני, אך בצר נוטלת את האדם הנפעם מול הטבע הנשגב בעבודותיו של פרידריך ומוציאה אותו מן העבודות. רק מקטעי הנופים נותרים במקרה זה כמה עצים על רקע שמים. הצופה כסיצנה אינו זה המצויר, אלא הוא זה הנוכח בגלריה,

"ללא כותרת". מאות נוונים של אמור

בכניסה לגלריה גזילי מ' נגלים ארבעה ציורים היוצרים מפגש ראשוני מלא עוצמה. תערור כה של ציור במיטבו. נופים צפוניים, מושלגים, קריירים. זה אינו ציור מתחנף או אופנתי, לא עכשווי מאוד או מתחכם. ציור נוף. לכאורה פשוט, אך כזה שאינו נכנע לתכתיבים או לסגנונות. זה לא נוף היפר ריאליסטי, לא נוף אקספרסיבי, בור דאי לא נוף ישראלי. זהו נוף רטינלי - כל כולו יופי חזותי טהור.

התערוכה היא המשך או התפתחות של תערוכתה הקודמת של ענת בצר, "אנקת גבהים". בתערוכה הקודמת הגיה מהנוף בית עץ כמקום מפלט ומקלט, כהבטחה וסכנה. בתערוכה זו, מלבד בעבודה אחת, לא נותר בית העץ אלא טבע בלבד. הנוף הנגלה שונה כל כך מהנוף הישראלי, מפעם ביופיו וקרירותו, שהוא יוצר ריחוק המפנה את תשומת הלב לאמצעים האמנותיים. כך נוצר נוף מרובד יותר שהוא מעבר לנגלה לעין, לרטינלי, אלא הוא תוצר פנים אמנותי.

התערוכה אינה ציור נוף כמונן הקלאסי. בצר מוצאת דימויים בספרי אמנות, באינטרנט, בתצלומים וכו', ואותם היא מציירת. הדימויים עוברים פילטר כפול והופכים למארג של כתמים, משיכות מכהול. רק אחרי הפיכתם לכאלה הם גם שיחים, עצים וגזעים, וכך מרגימות העבודות בתערוכה את התפיסה של ציור העוקב אחר איכויות הכתם והגוון. הציורים - רובם בשחור-לבן-אפור - יוצרים אלפי גוונים שונים ועשירים, בנגיעות, נזילות וטיפות של סגול. "גשם סגול", נקראת התערוכה, אך הסגול מצוי פה בנגיעות בלבד. העיקר הוא כתמים, משיכות מכהול מונוכרומטיות אך מלאות צבע.

בצר מציעה איכויות טכניות מרשימות מאוד של ציור, ירידה לפרטי פרטים, משחקי אור וצל, תאורה מפתיעה והכל בבלטת גוונים מוגבלת. ההבלחה של צבעים כמו סגול או

כאן | מציאות ישראלית באמנות 2009

גלריית ג'ולי מ., ת"א

"Purple Rain"

ענת בצר

(לווינס, "כוליות והאינסופי").
ענת בצר, זוכת פרס שר המדע, התרבות והספורט לשנת 2008 הציגה בשנה החולפת תערוכת יחיד בגלריה "ארמנו טדסקי", מילנו, והשתתפה במספר תערוכות קבוצתיות, ביניהן, "ובסוף נמות" אמנות צעירה בשנות התשעים בישראל, מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית, וב"קבוצתית", בגלריה ג'ולי מ., יחד עם מיכל נאמן, דורון רבינא וגילית פישר.
במקביל לתערוכה "Purple Rain", תשתתף בצר גם בתערוכה "Constellation- Israel" "Contemporary Art" (אוצרת מירי בן משה) בגלריה ארמנו טדסקי ברומא, וכן בתערוכת הפתיחה החגיגית של סניף גלריה ג'ולי מ. החדש, אשר יפתח בטורונטו, קנדה, בחודש הבא.

גלריה ג'ולי מ. שמחה להודיע על פתיחת התערוכה "Purple Rain", תערוכת היחיד של ענת בצר. ציוריה של בצר מתבוננים בשנים האחרונות באזורי יער, קבוצות עצים, נוף מושלג, אפל וקר.
זוהי הזמנה למסע רטינלי, הליכת העין לתוך, הנחסמת על ידי גזעי עצים, סבך ענפים, גן נעול של נזילות וכתמים. אלה ציורים שמביטים על מקום אחר, רחוק. ציור שהוא ראשית לכל - לא פה, שנטוע במרחק, בגלות, מתוך בחירה מודעת וחדה המתמקמת מחוץ ל"שיח המקום".
"החיים האמיתיים חסרים, אבל אנחנו בעולם. המטפיזיקה מופיעה, וממשיכה להתקיים, באליבי הזה, היא "פונה לשם", ל"אחרת" ול"אחר". בצורתה הכללית ביותר, היא מופיעה כתנועה היוצאת ממקום מוכר, מן הבית שבו אנחנו מתגוררים אל מה שמחוץ לעצמנו, לשם, בנכר"

עוצם עין אחת | עוזי צור

עולם צומח

נגה אנגלר – "בעקבות ההדים", גלריה נגא, תל-אביב
 ענת בצר – "גשם פגול", גלריה ג'ולי מ', תל-אביב
 אירית חמו – "יום קצר בלוסטאנג'לס", גלריה עינגע, תל-אביב

בעוד שאצל אנגלר נדמה שהחזיונות נובעים מכפנים, כתת-מודע של עולם פנימי הרמוני ומסוכסך, אצל ענת בצר נדמה שהמראות הלאקוניים יותר באים מהחוץ אל הפנים. גם ביערות שלה יש יופי רב, והיער הוא יותר מיער – רעיון של אירופיות שבצר בוחנת, נוגעת לא נוגעת בליבה הרומנטית. היא מתארת את זליגת האור בין הענפים, את השמש הנשפכת על הגזעים בוריקה אלכסונית-אופקית סבוכה. לתוך היער מחדירה בצר התערבויות ציוריות, כמעטה דקיק של צבע שחור, או קרום סגול הנקרש שקוף על מעטה השלג. לעתים ההתערבויות כוונות מדי והן מפוגגות את קסם היערות. כל מיצב ציורי היער של בצר כמו מוביל אל הציור שבסופו, אל האדם היחיד המופיע בציורים: אדם אפור-כהה, האובד בין הענפים ופניו אומרות ייאוש חייתי ופראי.

התערוכה של אירית חמו היא עונג צרוף, וכזה גם הקטלוג המלווה אותה (בעיצוב מיכל סהר וקובי לוי), המצליח ללכוד את ייחוד העשייה של חמו בשלב הזה של יצירתה. בכל כמה שנים היא מצליחה להשתנות ולפנות לאפיק אחר, אך לשמור על האובססיוויות הראשונית והיכולת הפלסטית שלה. בחלל הכניסה מתנהל דו-שיח מרתק ויפה בין עבר-דה המייצגת את כלל התערוכה לעבודה יוצאת מן הכלל, בין קולאז' מדהים בנוקדנותו ובחיותו של עשרות צילומי פרחים-שיחים-ירקות-פירות שחמו גזרה כל אחד מהם בפיתולי מתארו, צילומי צבע בעיקר אך גם כמה בודדים בשחור-לבן, כריסון מפני מתיקות יתר. את כל אלו שורה בתבליט נייר החורג מהציוריה-צילומי אל הפיסולי, כמין טבע דומם עכשווי ומשיק לתולדות האמנות בעת ובעונה אחת. כנגדו מוצג קולאז' תלת ממדי: משטח פורמייקה בהיר שחמו הניחה עליו גיזורי צמחייה, נתנה לאבק לשקוע על פניהם, ואז הסירה את גיזורי הצומח שהשאירו צללים (כאן מההדרים בזיכרון פסלי הכלבים בתערוכתה בג' לדיה דביר ב-1996). מרתק הניגוד שבין השפע הפרטני לאבק הנגרע. מעל המדרגות תלוי צמד עבודות הנושקות לפיסוליות מתעתת-עת: שרף ביתי המשתלשל מתוך גומחה זעירה של קלקר וכל אחד מעלעליו נגזר מהצילום והדבק ליצור את אשליית השרף. במעלה המדרגות מתעגל פסל-בוטני של עלה מחודד ומוארך של אגבה, שחי מו עיגלה לגליל. בחלל העליון חמו מגישה לנו עוד מנחות יפות של מארגי צומח, שכולם גוזרים כמו בחלום, צילום של יער מחטני שחמו גזרה בסבלנות אין קץ.

מתוך מחזור ציורי השיר של המשורר יורם ורטה והאמן אסף בן צבי בגלריה גורדון בתל-אביב אגע רק בחיבור אחד (החיבור ביניהם הוא מאוד ירושלמי באופיו), זה המשמש כהזמנה לתערוכה והוא הטוב מבין כולם. על הכר העליון שכוסה בצבע יסוד בהיר נכתב בפחם שחור: "תפילה לתן / כי עטוף / העולם / יללת גשם". ועל הכר התחתון, הגור למי, הסיבי, הניחר, רשומה כף יד גדומה המלטפת עין שאישונה נותר ריק – דימוי המגשש אחר קשר פנימי לא איורי למלים שמעל.

ש לוש התערוכות הללו קרובות זו לזו לא רק בשל הקיר-בה הגיאוגרפית ביניהן ולא רק בשל גלגוליו השונים של הטבע בהן – אלא מפני שעולה בכולן תחושה של עולם צומח. בכל פעם שחוזרים מערי המערב הגדולות מפעימה מחדש האיקות הרבגוניות והאינטנסיוויות של האמנות המוצגת כאן לעומת דלדולה של האמנות שם. דורון רבינא, בראיון לכבוד מינויו למנהלה החדש של המדרשה לאמנות, מתאר את מצבה העכשווי של האמנות המקומית כדרום ומנוון; אך במקומות אחרים פשו הניוון והנמנום הרבה יותר. האמנות הישראלית העכשווית היא אולי פחות פוליטית ואופוזיציונית מבעבר (במיוחד לנוכח חומרת המציאות), אך היא גם בראה לה עולם פנימי יותר מבעבר, כמו בשלוש התערוכות הללו. אפשר לדבר אל אספקטיים נשיים ביצירתן, אבל אפשר בהחלט גם להתייחס אליהן מעבר להקשרים מגרדיים.

נגה אנגלר קראה לתערוכתה "בעקבות ההדים", ואכן ההדים מקיפים את המבקרים בתערוכה, והם מתגברים בזכות התלייה הנכונה של הציורים בגלריה, במשחקי גדלים שונים. העולם שלה מלא ביערות מושלגים ובכלבים מורי אימה, בחלום ובסיוט. יש בו שרידים של הציור האירופי הקלאסי: שעטנו זר של הנופים המרוחקים בציורי ליאונרדו ונופי השלג של ברויגל, שבלחה פורצת לתוכו ביופיה הבלתי מושג. פוזיטיב ונגטיב, קפוא ונוזל, נטמעים זה בזה עד שאי אפשר להפריד ביניהם בעולם המפליא ביכולתה הפלסטית והנפשית של אנגלר. את "מסע החורף" בתערוכה כדאי להתחיל לא מגוף העבודות שבי-חלל הגלריה אלא מהציור העירי שבחדר הפרויקטים למעלה. "ציוני דרך" הוא ציור פנורמי המכיל את רוח התערוכה. קרני האור מפציעות באמיריו כצלב דרכים מואר בציוריו של ק"ד פרדריך, הרים מכוסים שלג עד, זרימת פלגי מים וערוגות שאנגלר מצמיחה בהן שתילים ופרחים כאיורים ממילון לבוטניקה בנוקדנות פלמית. על פני היער פוזרים וזים וקרסים כמלכודות מוות זעירות לעופרים. כל אלה מתא-רים גן עדן קפוא המתעורר לאביב של גיהנום.

למטה נמשך המסע אל "נביחה", ובו אפשר אולי לגעת בדבר עצמו, ברובד הנסתר של התערוכה: נוף פולני של יערות מסויטים, צריפי עץ של מחנות מוות וכלבים מטורפים – והכל במין יובש שחון. המסע ממשיך ב"סירה שחורה". ציור השואב אותך אל תוכו, כמו בקולנוע, מעביר אותך מסצינה לסצינה. נראה בו קטע יער רומנטי שמטאורים קדושים צונחים בו, וסירה שחורה שטה במימי הביצה המיוערת, באותו חיבור הזוי שבין עצים למים שנעשה בסרטו של טרקובסקי "ילדותו של איוון". ב"בהרים הפוכים", ציפורי שיר מתעופפות ככוכבים צחור-רים בשמי היער הנאפל, ולמרגלות ההר, בחלקת יער, מציצה זרוע של אדם החופר בבור שבלע כבר כמעט את כולו, כפתח השאול, פרט מציור של בוש. ב"שרידים קדושים" מגיע ריבוי הפרספקטיבות, המ-תחדדות ונמוגות במרחב אחד, לכדי אמנות גבוהה. במרבץ העלווה נרקבת גופתה של אשה-פרפר, ורמזים של יער תנ"כי הופכים למערות מסתור לקדושים נמלטים.

לא רוצה למות בכלל

ענת בצר מספרת על ציורי הנופים המושלגים, על לוינס, חרדות, אטיות ואסקפיזם. אמנות בקצב אחר // איתן בוגנים

בעבר עסקת בתיצבים גדולים, בפיסול. מה פתאום ציור?

"לא פתאום. ציירתי כל הזמן, אף על פי שבאמת התרכזתי בהפקות גדולות. בשבע השנים האחרונות הציור חזר ללב העשייה שלי. בעצם, כל ההתנהלות שלי השתנתה לגמרי בעקבות החזרה לציור. זה ציור שמבקש סוג של קצב ופעימה אחרים בתוך האמנות וגם בחיים".

מה היו הסיבות לחזרה?

"לפני שבע שנים הצגתי תערוכה גדולה במוזיאון הרצליה שעבדתי עליה במשך שנתיים. התערוכה הצליחה מאוד, היה סביבה באו טוב, ביקורות טובות ועוד, אבל מצאתי את עצמי יושבת בחלל התערוכה ומרגישה שפיצחתי איזה קוד, איזו משוואה באמנות הישראלית על איך שדברים אמורים להיות. הבנתי שאני לא יכולה לעשות את זה יותר, שאני חייבת לשבור שבירה דרמטית. בסופו של דבר, השבירה המדימלית קיצונית אבל החומרים נותרו זהים והשאלות דומות".

מהו הקוד הזה שפיצחת?

"כשאני אומרת את שפיצחתי זה באירוניה קלה, כחצי בדיחה פנימית. הכוונה היא שיש פה שדה עם עניין ודגשים מסוימים שבו פעלתי, וברגע אחד הוא הפסיק לעניין אותי. אז חזרתי לצייר".

חזרת למדיום הכי מסורתי וכבד שיש - לציור שמן.

"כן, נהייתי קצת כמו ליפא העגלון שאומר שצריך למשוך קצת בחזרה, למשוך בקצב אחר, וכמו הציור, להתנהל טיפה לאט יותר. המהירות היא נהדרת, אבל בגללה אנחנו מאבדים את הפרטים הקטנים ואת הקשב. יש כוח בלשהות, בלשהות בתוך המקום האטי הזה ולנסות לנסח אותו. אני מציירת כל ציור במשך כשלושה חודשים, בתהליך של שכבות, ייבוש

שכל הנאצים ימותו. ציור של ענת בצר

והתעכבות על כל עלה וכל פתית שלג".

ובאמת, מה לך ולנופים הגרמניים, הזרים האלה?

"פה בדיוק מתממשת החירות שלי - לשבת במערה שלי בתל אביב ולצאת לטייל. המקורות לטיול הזה, לדמיון שלי, הם תמיד תרבותיים, כי אף פעם לא הייתי במקומות כאלה, אף שיש לי פנטזיה לנסוע למקום כזה. בהקשר הזה אני אשמח לצטט את לוינס. זה יישמע נפוץ ומסריח?".

יכול להיות.

"הוא אמר ככה: 'החיים האמיתיים חסרים, אבל אנחנו בעולם. המטאפיזיקה מופיעה, וממשיכה להתקיים, באליבי הזה. היא פונה ל'שם', ל'אחרת' ול'אחר'. בצורתה הכללית ביותר היא מופיעה כתנועה היוצאת ממקום מוכר, מהבית שבו אנחנו מתגוררים אל מה שמחוץ לעצמנו, לשם, בנכר".

יפה. ומה זה אומר?

"שאתה יכול להגדיר את עצמך דרך התבוננות, דרך האחר. והנופים הזרים האלה הם עבורי האחר המוחלט".

קצת אסקפיטי.

"אני לא מאמינה במילה אסקפיזם, אין דבר כזה. כמה שאני מנסה להשתכלל ולצייר שלג במשך שבועות, החוץ כל הזמן זולג. לכאורה, אני ממקמת את עצמי בשדה אחר, אבל

אני מציירת קוד כשחם בחוץ, מציירת שקט ויש לי המון רעש".

ולמה דווקא יערות ופתותי שלג ולא דגים בקרקעית האוקיינוס, למשל?

"היער מעניין אותי, גם מבחינה ציורית. אני עסוקה בציור במובן העמוק של המדיום. הציור הוא טיול ביער, והיער הוא כמו ההיסטוריה של הציור. היער הוא מקום שאפשר ללכת בו לאיבוד בקלות, הוא תמיד מורבידי והוא רלוונטי כי הוא שייך לעבר הקרוב של כולנו, ולא משנה מאיפה ההורים שלנו באו. ביער חיו הפרטיזנים. ואני מחכה שהנאצים ידפקו לי בדת. ברור לי שזה יקרה. אנחנו נחים לרגע, אבל האיום הוא ממשי".

והיער הזה גם מבקש התמסרות מלאה?

"כן. ויתרתי על דברים אחרים בחיים לטובתו. אני כבר לא יכולה לשתות כל הלילה כמו פעם והמעגל החברתי שלי מאוד הצטמצם. לכאורה, העולם שלי התרוקן, אבל התמלא בציור. אני אמנית חרדנית ואובססיבית, ומצד שני גם רוצה קצב אחר".

זה לא מחרפן לשבת יום שלם ולעבוד על עלה נידך ברוח?

"זה תענוג. אתה יודע איזה דרמות אני עוברת בסטודיו? אני צועקת על הציור, צורחת, בוכה ומתאהבת. את כל החיים אני עוברת אל מול הכד".

אז היית רוצה למות בעודך מנפנפת במכחול?

"לא רוצה למות בכלל. העשייה והיצירה הן אחיזה בחיים, והציור שלי הוא מטאפורה לחיים, שדר לחיות. במובן הזה, מעטים הרברים שיכולים להתחרות באמנות".

כמו מה למשל?

"ההנאות הגדולות שלי קשורות לראייה - לצייר, לקרוא ולראות טלוויזיה".

האטיות שבה בחרת תורמת לקריירה ולתהילה או פוגמת בהן?

"לא יודעת. אני מסתכלת מסביב ורואה סטודנטית בת 21 שלא עשתה צבא, סיימה את המדרשה, נורא מוכשרת ומסתובבת בתחושת כישלון נוראית כי עוד לא מצאה גלריה. כואב לי לראות את זה. לאן את ממחרת? לכי לסטודיו ותעשי אמנות טובה, תמצאי את העניין שלך. אני בטוחה שלטווח הארוך זה לא משנה בכלל".

ומה היא השאיבות שלך?

"אני לא רוצה הרבה - רק לצייר, להציג במומה ולהיות אמנית של הווייט'קויב בלונדון. שיהיה לי כל הזמן שבעולם, שיהיה שלום עולמי ושכל הנאצים, גם הישראלים, ימותו".

התערוכה "Purple Rain" של ענת בצר נפתחת בגלריה ג'ולי מ. ב-21.2

Purple Rain - ענת בצר

ז'אנר: אמנות, ציור תאריך עלייה: 21.02.2009 תאריך סיום: 14.04.2009

ציוריה של בצר מתבוננים באזורי יער, קבוצות עצים, נוף מושלג, אפל וקר. אלה ציורים שמביטים על מקום אחר, רחוק, מתוך בחירה מודעת וחדה המתמקמת מחוץ ל"שיח המקום".

ענת בצר, זוכת פרס שר המדע, התרבות והספורט לשנת 2008 הציגה בשנה החולפת תערוכת יחיד בגלריה "ארמנו טדסקי" במילנו, והשתתפה במספר תערוכות קבוצתיות.

במקביל לתערוכה "Purple Rain", תשתתף בצר גם בתערוכת הפתיחה החגיגית של סניף גלריה ג'ולי מ. החדש, אשר יפתח בטורונטו, קנדה, בחודש הבא.

מתוך התערוכה

הארץ

תרבות אמנות תערוכות מציגות 00:00 21.03.2009

גשם סגול: תערוכה של ציור במיטבו

התערוכה "גשם סגול" כל כך יפה שאפשר להסתפק בתמונה בלבד. אבל כיוון שאי אפשר לא לכתוב משהו, מובטחת רשימה קצרה

הילה שקולניק-ברנר

התערוכה היא המשך או התפתחות לתערוכה הקודמת של ענת בצר, "אנקת גבהים". בתערוכה הקודמת הגיח מהנוף בית עץ כמקום מפלט ומקלט, כהבטחה וסכנה. בתערוכה זו, מלבד בעבודה אחת, לא נותר בית העץ אלא טבע בלבד. הנוף הנגלה כל כך שונה מהנוף הישראלי, מפעים ביופיו וקרירותו, שהוא יוצר בכך ריחוק המפנה את תשומת הלב לאמצעים האמנותיים. כך נוצר נוף מרובד יותר שהוא מעבר לנגלה לעין, לרטינולי, אלא הוא תוצר פנים אמנותי.

התערוכה אינה ציור נוף במובן הקלאסי. בצר מוצאת דימויים בספרי אמנות, באינטרנט, בתצלומים וכו', ואותם היא מציירת. הדימויים עוברים פילטר כפול והופכים למארג של כתמים, משיכות מכחול. רק אחרי הפיכתם לכאלה הם גם שיחים, עצים ונזעים, וכך מדגימות העבודות בתערוכה את התפיסה של ציור העוקב אחר איכויות הכתם והגוון. הציורים - רובם בשחור-לבן-אפור - יוצרים אלפי גוונים שונים ועשירים, עם נגיעות, נזילות וטיפות של סגול. "גשם סגול", נקראת התערוכה, אך הסגול מצוי פה בניעות בלבד. העיקר הוא כתמים, משיכות מכחול מונכרומטיות אך מלאות צבע.

בצר מציעה איכויות טכניות מרשימות מאוד של ציור, ירידה לפרטי פרטים, משחקי אור וצל, תאורה מפתיעה והכל בפלטת גוונים מוגבלת. ההבלחה של צבעים כמו סגול או ירקרק דווקא מחזקת את היעדרם בעבודות האחרות. הצבעוניות הקרירה והנקייה הזאת מקצינה את הדיוק, את התחושה שלא ניתן להוציא שום כתם או משיכת מכחול, אך גם לא ניתן להוסיף עליהם.

האפקט הכללי הוא חוויה צוננת ומרשימה. מובן שמפתה מאוד לדבר על התערוכה במונחים של חומנטיקה צפופה, של ציורי טבע ונוף שבהם האדם חש את קטנותו לנוכח הטבע. ובאמת, עבודה אחת, זו התלויה מעל שולחן הכניסה, היא בהשראת קספר דוד פרידריך, אמן הרומנטיקה הגרמני. אך בצר נוטלת את האדם הנפעם מול הטבע הנשנב בעבודותיו של פרידריך ומוציאה אותו מן העבודות. רק מקטעי הנופים נותרים במקרה זה כמה עצים על רקע שמים. הצופה בסצנה אינו זה המצויר, אלא הוא זה הנוכח בגלריה. וכך חוזרים שוב לנוף שהוא רפלקטיבי, מלאכת האמנות ולא הטבע.

העבודות מצריכות התבוננות איטית המציעה חוויה מענגת. הזרות שלהן מאפשרת ריחוק ושקיעה בו זמנית בתוך הדימויים. אין כאן היכרות מוקדמת או נוף טעון במטען תרבותי והיסטורי אלא יופי על זמני, על מקומי, המזמין לשקוע בתוכו. החוויה היא אסתטית, אך גם מציעה חיבור רגשי ברמה הבסיסית ביותר. אם כי למרות יופיים פני השטח הם בלתי חדירים. מסך של נזעי עצים, סבך ענפים, נזילות וכתמים חוסם את החזירה פנימה.

חלק ניכר מהעוצמה של העבודות הוא השימוש המעניין שבצר עושה באור ותאורה. התפיסה של האור מול הדימויים השטוחים כמעט, האור המזמין והמחיה לעומת האקלים. כך, למשל, בציור היפה שבו נראה עץ בודד שסביבו הילה של אור המוקפת בשחור. העץ כמו פורץ מתוך האור או אולי נמוג בחשכה. יש כאן רובד ויזואלי אך סוגסטיבי. הצללים המעניקים עומק לעומת העצים היוצרים שדרה חוסמת, בלתי עבירה, שטוחה כמעט. המתחים הללו, המצויים באופן סמוי, מינורי, הם אלו שמושכים להתעמק בעבודות.

ציור מעולה נוסף הוא של נזעי עץ עבותים, צמרותיהם אינן נראות ומתוכן בוקעת קרן אור מסנוורת. ליד ציור זה מוצגת עבודה עם שלג שממנו מבצצים בקדמת הקומפוזיציה שיחים וקוצים יבשים, ומאחור, בקו אופק מרחוק יותר, סבך של שיחים שחורים עבותים. צמד העבודות הזה, בפורמט גדול הוא מרשים מאוד. גם הטבע הצנוע ביותר (נזעים וקוצים) הופך פה לנשגב, אך תוך חשיפת האמצעים האמנותיים. הרובד הויזואלי המתפקד לצד זה הרפלקטיבי הופך את התערוכה למעניינת אף מעבר לאסתטיקה שהיא מציעה.

גלריית הארץ עיתון הארץ

עודק ב- 21/02/2009 20:08

ועדת המדרוג מסכמת עוד שבוע מדריך שבועי לקורא הרב-תרבותי

ג'ויה

- התגששות בין לוויין אמריקאי לרוסי
- הזיהום במעיינות המים המינרליים בצפון המדבר: לא שאכפת לנו מתאגדי המים, אבל מה יהיה בסופו?
- קבוצת נשים יצאה למוסע להרחפת מוזיקלית במונטרל, תל אביב
- השמה הזאת
- "ואז הגענו לסוף" מאת ג'ושוע פריס
- ההיום במעיינות המים המינרליים בצפון המדבר: לא שאכפת לנו מתאגדי המים, אבל מה יהיה בסופו?
- קבוצת נשים יצאה למוסע להרחפת מוזיקלית במונטרל, תל אביב
- השמה הזאת
- "ואז הגענו לסוף" מאת ג'ושוע פריס

טוב

- ההיום במעיינות המים המינרליים בצפון המדבר: לא שאכפת לנו מתאגדי המים, אבל מה יהיה בסופו?
- קבוצת נשים יצאה למוסע להרחפת מוזיקלית במונטרל, תל אביב
- השמה הזאת
- "ואז הגענו לסוף" מאת ג'ושוע פריס

ועדת המדרוג
מדריך שבועי לקורא הרב-תרבותי

רע

- ההיום במעיינות המים המינרליים בצפון המדבר: לא שאכפת לנו מתאגדי המים, אבל מה יהיה בסופו?
- קבוצת נשים יצאה למוסע להרחפת מוזיקלית במונטרל, תל אביב
- השמה הזאת
- "ואז הגענו לסוף" מאת ג'ושוע פריס

טוב

- ההיום במעיינות המים המינרליים בצפון המדבר: לא שאכפת לנו מתאגדי המים, אבל מה יהיה בסופו?
- קבוצת נשים יצאה למוסע להרחפת מוזיקלית במונטרל, תל אביב
- השמה הזאת
- "ואז הגענו לסוף" מאת ג'ושוע פריס

"נשם סנוול", תערוכה של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ' בתל אביב

צילומים: אי-פי, רויטרס, מוטי קמחי, דן קינן, חיים טרגן ואמיל סלמן / ג'יני
כל הזכויות שמורות, "הארץ" ©

על II תערוכות ותובנה I

יום שני, 2/3/09, 10:22

על II תערוכות ותובנה I

שרה אנד בובס. גלריה P8 אוצרת רקפת וינר. Purple Rain. ענת בצר, גלריה ג'ולי M

צוירה של ענת בצר מתבוננים באזורי יער, קבוצות עצים, נוף מושלג, אפל, וקר לאורה הבהוק של הגלריה היא מזמנת את הצופה למסע פנימי, אל תוך ערוצי מוחו, למקום שבו מאופסנות החוויות הייחודיות שבונות את העולם האסוציאטיבי שלו, וגם למקום השכן שבו מאופסנות החוויות האסוציאטיביות קבוצתיות-תרבותיות. זוהי הליכת העין פנימה אל תוך שוחמטת על ידי גזעי עצים סבך ענפים, גן נעול של נזילות וכתמים.

תבנית הנוף אינה זו המוכרת שלנו כאן, נטועה במרחב מרוחק נוף זר של מקום אחר, בו קיימים יערות מושלגים נקיים בלבנם ובצבונות המינורית שלהם. הם מעוררים כמיהות ועיצובות וצחים מנוכחות אנושית. האזכורים שלהם לתולדות האמנות בעיקר לרומנטיקה הגרמנית ברורים ובלוטים לעין אבל הם שם רק כייצוג של הנוף ובשבילי, אין נדויות נוכחות להתפתחות, לעבר או לעתיד, ההווה לבדו מקיין את ניכור בדידותו, והצורך מסתכל עליו.

דרכי לקרוא אמנות נובעת מן האמונה שאת פענוח העבודה יש לבצע באופן כרונולוגי, ככללול יצירה של אמן על ציר הזמן, ללא ניתוק של עבודה מסוימת מהמכלול. צורת הקריאה הזאת חשובה במיוחד להבנת העבודות של בצר, שעברה במהלך השנים מצויר קונסטרוקטיוו הכולל שימוש בטקסטים מקוטעים ומפורקים, דרך עבודות מיצב שכללו קונסטרוקציות שבתנה כמו יד, פריטי ריהוט מן המזרח ועד ליצור במומן המסורתי יותר שיימוצג בכבוד בתערוכה הקודמת "אנקת גבהים" ובתערוכה הנוכחית בה היא שבה ומתמודדת עם הנרטיב שנתרבלתי פתור.

הציר המשותף מתמצה בפירוק, קונסטרוקציות מפורקות על ידה בין אם מדובר בטקסט או באובייקטים. השאלות שהיא שואלת הן שאלות של פירוק ובניה, למשל: טקסט קיים שעשתה בו שינויים, רכיבי בית מגורים שפורקו לגזולמות, ובתערוכה הקודמת - צילום פסלו של האמן רוברט ווילסון, אותו פירקה והרכיבה בעזרת הצויר, וכך בתערוכה הנוכחית, חרף השינויים ניתן לראות בהירות את התמה המתארגנת כמבנה סדרתי ושיטתי. ההתבוננות בעבודותיה המוקדמות לצד תערוכה הנוכחית מצביעה על הנרטיב, ממלול עקבי שממנו נוצרים שבילי משנה משליכים על מישורי משמעות חדשים.

בסדרת העבודות שהוצגה בתערוכה הקודמת "אנקת גבהים" התקיימה אותה תחושת אגדה ההופכת ממשית. ככלל אגדה יש בה אימה ואיום, וכדי להגיע אל הסוף הטוב יש לעבור דרכם. יער משלה... "היה הייה בית עץ קטן בחיק יער לשפת פלג מים, ובו גרה..."... הבית שהוא חלום על חוף מנחמים בקצה סינטי הלילה, זה של ענת, בית עץ, נולד מפסלו של רוברט ווילסון. המוצג ביער בשוודיה, הבית שמעבה היער של ענת חותר לרובד קמא משותף איתו כמו הצויר האובססיבי שלו, בחזרה כפייתית מכל זיוויוניו בחושך ובאר, במצב ברור של אין אפשרות ניסיה אבל המבט מחוץ הוא הנחמה.

מתוך : אנקת גבהים

בתערוכה הנוכחית מוגדרת סצנה, מוגדר סיפור, נוף ופריטי נוף המקיפים את המקום של המתבונן. היערות ותבנית הנוף הקודרות בוהקות בשלג וקודרות בשחור או לבן מנומרות במעט סגול בהיר ומביעים עמדה. הנרטיב של ענת בצר מבצבץ מתוך תבנית הנוף של חושך ואור בוהק, שלג וקדרות. המקור הצילומי, מהווה את הקונסטרוקציה או השלד (גם הארכיטקטוני) של הצויר. זהו הבסיס שממנו מתפצלים הצוירים השונים והופכים למקרים בודדים וייחודיים בהם מבטים והיבטים שונים, הפורשים מניפת הקשרים ומשמעויות רחבה, אניגמה טעונה, מעיקה, צופנת סוד. שממקמת את הצויר הרומנטי האירופאי בתל אביב.

הצוירים מבוססים על צילומים ממקורות שונים ומהווים פנטזיה מתממשת בפעולה. בצלילה לתוך מעשה הצויר שהיראליזם שלו מייצג תוכנית את קליפת הממשי על ליבת הסימבולי. ענת מדברת פוסטמודרניזם בשפה מודרניסטית. מסירה גבולות תרבותיים וזמניים, נוסעת סמויה ביערות התרבות. עוסקת בעין המוכללת בקביעות האובייקט מול פירוקו בעין הפרטית, מפרקת ומייצגת את הפירוק בשפת האיחוד. עבודותיה הן צוירים שמביטים על מקום אחר, רחוק, צויר שנטוע במרחק מתוך בחירה מודעת וחדה המתמקמת מחוץ ל"שיח המקום".

"החיים האמיתיים חסרים, אבל אנחנו בעולם-כותב לוינס- המטאפיזיקה מופיעה, וממשיכה להתקיים, באליבי הזה, היא פונה לשם", ל"אחרת" ול"אחר". בצורתה הכללית ביותר, היא מופיעה כתנועה היוצאת ממקום מוכר, מן הבית שבו אנחנו מתגוררים אל מה שמחוץ לעצמנו. לשם, בנכר" (לוינס, "כליות והאינסופי" פעולת ההתבוננות מתניידת מעבודה לעבודה, מפרקת את המוצקות של "תמונת העולם" ומציפה מעל פני השטח שאלות פרספטואליות, קונספטואליות ונרטיביות אודות מה שאנו בעצם רואים. מה שרואה העין ומה שרואה הנפש.

ביופיון המהפנט העבודות מפתות להכנס פנימה, לתוך מעבה היער לאינטימיות המעודנת הפסטורלית המתכנסת לתוך עצמה. הנופים עצמם הם ביטוי לדברים שונים, אבל בעיקר מבטאים את השאלה מרכזית שחוזרת אצל ענת בנרטיב המרכזי שבה לידן ביטוי גם בעבודותיה המוקדמות יותר: היא שואלת שאלות על חיפוש של מקום, מסמנת טריטוריה בדרך של הפיך שמתהפך. לא מדובר במקום אמיתי, אלא בפנטזיה של צויר שנולד מצילום

עם התבוננות מתערוכה זו הגעתי עבור חצי שעה לגלריה שבה מוצגת תרבות "זרה" ש"אינה זרה", התרבות האמריקאית התרבות של "שרה אנד בובס".

השקט האלגנטי הצחור והמסודר באופן קמעט מצמיח של גלריה ג'ולי M הומר בגלריה 8P בערבוביה פרי מכחלה הרחמי של האוצרת רקפת וינר. לכאורה תערוכה נוספת שעוסקת בנרטיב דומה, בעיקר בסב-טקסט.

שמה של התערוכה הקבוצתית "שרה אנד בובס" נלקח מתוך מיצב וידאו של תמרה ארד. ארדה מקרינה ביצוע מקומי לשיר של בוב דילן - "שרה". הקונסטרוקציה המפורקת שלה מכילה כוננית שבתוכה צג המחשב והסרט וסביבו בתוך אותה כוננית לבנה שמלת כלה צבועה לבן וחפצים שהולבנו, ותמונות שצילמה של זוגות. זוגות שהקריטריונים לבחירתן לצילום היו שנים: זוגות על סף פירוק וזמו של אחד מהם הוא שרה או בוב.

בתערוכה הזו מודגש מימד הדה-קונסטרוקציה, רק שלרגעים נדמה היה לי שהוא נלקח בריצות רבה מיד, באופן שיוצר כאוס אמנותי בלי יכולת למתוח קו מחבר. הפירוק הפוסט-מודרניסטי במלואו. ומכון שכך קשה לתאר את התערוכה במילים מסודרות, דומה שאפילו לרקפת האוצרת היה קשה לנסח טקסט מאחה והיא בחרה להצטרף לקרנבל הפירוק, ולקרנבל הממסמם גם באמצעות הטקסט האוצרותי.

למהלך עצמו יש תת הסבר רציונלי: רקפת מסבירה את הבחירה והתהליך בעבודת המפתח של התערוכה, בה צולמו אנשים שבורי לב כשהקריטריון לבחירתם הוא שמש שנקבע אידיוסינקרטי על פי שיר ממקום אחר, ואז קמעט בלי לנשום את העצב ואת הפרידה, ללא עיבוד מתנהל מרוץ אסוציאטיבי ומרדף אחר אובייקטים נוספים, מסמנים שמצטרפים למסיבת האיגיון הפנימי. וכך במהלך אסוציאטיבי קרנבלי היא נזכרת שבובס (הריבו של בוב) הוא גם בובס (Boobs): ציצים. ולפיכך משתמשת בטקסט של עין סבג, שהתפרסם בעיתון "כרדי-מיד" עבור טקסט לתערוכה. בטקסט שלו מדבר עין סבג על שירי בלוז כקודים סודיים כשמילים בנאליות בעתירות קודים לגסויות מעונרות.

חגיגת הפירוק רק מתחילה, ואם אתם מבולבלים רקפת וינר אינה עושה הנחות, האובייקטים בתערוכה מתחברים בדמינה, בדרך אידיוסינקרטי שלא תמיד ניתן לעקוב אחריה. בשם אותו רעיון שיצירת האמנות מייצרת קוד קריאה סודי ואומרת משהו שונה ממה שנראה לעין. החיבור לעולם תת קרקעי של הפרוור האמריקאי המנומנם שבו שרים לשרה ונפרדים מבובס ומתנהלים בו יצרים ומניעות תת קרקעית מוביל אותנו לעבודות שנחוו כלל קשורות, והעבודה הבאה היא של כרמלה וייס שמתחברת אסוציאטיבית לצויר הפרחים רווי המיניות של ג'ורג'ה אוקיף למשל, עבודות שהקשרים ביניהן מתנהלים באמצעות קוד סודי סמוי מן העין שצריך לפענח ובלתי אפשרי לפענח. ומכיוון שכך אחזור בעצמי לקו הפתוח של רקפת, על מנת לא ליצור ספויילרים, רק שאשיר כאן טבעות רגליים לצופה הנבחר. סימני דרך שמורכבים מהערות קטנות שאינן באמת מאחות את העבודות לכלל תערוכה אחת, ותמרורים בדמות חלק מן העבודות, כמו קרשים של בית שעוד לא נבנה.

בתערוכה משתתפים: אנה ברשטנסקי, עדו בראל, בעז קדמן, אוהד מטלון, כרמלה וייס, לירון רוטמן, סלי קריסטל קרמבר, תמרה ארדה.

למשל כמה ליקוטים מדברי האוצרת/ יוצרת התערוכה רקפת וינר:

על מה התערוכה? מה הנושא שלה?

התערוכה "שרה ובובס" עוסקת בחוויה שעולה מאמנות ישראלית, ומהתרבות הישראלית: חוויה של פרבר אמריקאי. התערוכה מראה עיסוק בדימויים של תרבות אמריקאית, לצד העיסוק באירופאיות או בשיק אירופאי, שמקורם כן נדמה באותה חוויה אמריקאית של גיגוע למשהו שאף פעם לא היה קיים באמת.

ממה הושפעת בעבודה על התערוכה

העבודה הקטנה של אנה ברשטנסקי שממש התעקשתי שניציג בתערוכה הזו: have a seat, please. ברשטנסקי, שהיא ממזרה לא קטנה, מצטלמת עם מושב אופניים ככובע על הראש. הייתי תולה את זה גם כי ברשטנסקי היא יפהפיה, וגם כי זה מבטא את רוח המחשבה שלי לגבי התערוכה שרה ובובס, עולם האמנות המקומי שממש לובש את דושאן על הראש מרב צרפתיות-סלש-ניו יורקיות וכל מה שצריך זה שיבוא איזה אוצר בינלאומי חשוב וישב פה על הראש קצת. מצחיק, מבריק וחינני.

וכמה עבודות בשרשרת דימויים בלתי מפוענחת:
המיצב של תמר ארדה

have a seat please אנה ברשטנסקי

אוהד מטלון

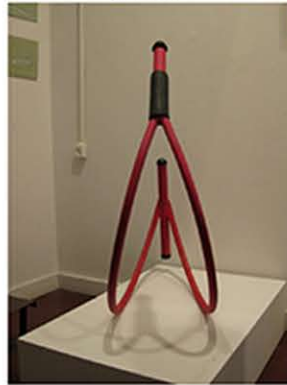
צילום מתוך המיצב של תמר ארדה

אוהד מטלון

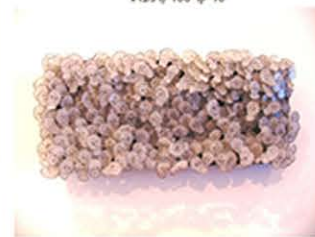
אנה ברשטנסקי

ליהי רוסקין

כרמלה וויס (או בורג'ה אוקיף)

פילי קריסל קרמברג

ובכל זאת דעתי: חולשתה של התערוכה דווקא בטקסט האוצרותי הפנימי הבנוי אינהרנטית בתוכה שלא בא לידי ביטוי בפועל בנייר מודפס קונקרטי קריא לכל עין ומוח. על מנת לחסוך את התהייה המרכזית היא האם מתקיימת כאן עבודה אוצרותית או שיש כאן אוסף אקראי של עבודות שקובצו ביחד בלי חוט רעיוני מוצק. האם התערוכה הזו עוסקת בפרידה? עוסקת במקום הזר ההוא ובמבט מכאן עליו? או בכלל בחיבור האידיויסינקרטי בין העבודות, חוט רופף שעליו נתלו המחשבות על הפרידה בחסות בוב דילן שמזכירות את אמריקה ואז נתלית עבודה של ישראלית שמחוברת אסוציאטיבית? (אצל האוצרת) עם ג'ורג'יה אוקיף, וכך הלאה... למשל. או שאולי מדובר בתערוכה פוסטמודרנית שאין טעם לנסות לחפש את הנרטיב ו"מת המחבר" אם לצטט את רולאן בארת'. בין העבודות מצויים כמה פרטים יפיפיים, אבל החיבור ביניהם כל כך מפורק האם זו תערוכה דקונסטרוקטיבית החותרת תחת עצמה?

באופן מוזר מצאתי את עצמי יוצאת מן התערוכה שרה אנד בובס ומהרהרת בענת בצר ובמכלול שהיא מייצגת, כל כך דומה וכל כך שונה בסדר המיטיב שהיא יוצרת בקו התפר בין מה שהיא רוצה לאמר בין מה שהעין שלנו קולטת, בין האובייקט לפירוק שהיא פורעת בו ובאופן שמאפשר למסגר את האובייקט ואת פירוקו בדף רעיון. המסגור הזה חסר לי מאוד בתערוכה שרה אנד בובס.

לא רק יין זול 19.2.09 – המלצות השבוע של הדס רשף

19 בפבר', 2009 | מאת הדס רשף | קטגוריה: לא רק יין זול

יום השמחות החמישי פרה-פרטי מי שרוצה לראות את התערוכה סטרטר בעירוני ה' יכול לקפוץ היום בין 18-20 אלי יחכה לכם עידו מיכאלי כל כך מוכשר שזה מרגיז. זה שעידו מיכאלי הוא גם אדם טוב ומצחיק בכלל הופך אותו ללא אנושי. וזה שיש לו היום תערוכת יחיד ראשונה בגלריה רזנפלד (מנקר בשמירה), זה ממש ממש ממש [...]

לחובבי הציור מומלץ שלא לפספס את הפתיחה של **ענת** בצר – **גשם סגול** (אולי זה היה הדיסק שהדהד באזניה של **ענת** בזמן הציור?). טעם טוב במוזיקה, טעם טוב בציורים האפלים, המושלגים, הפנטזיונרים, הקרים, הרומנטיים והמרגשים. כדאי לבקר מהר לפני שהעבודות **ישלחו לטורונטו** ויתמקמו בבתי אצילים.

עיתון הארץ גלריה , 25.1.2008 כתב עוזי צור

קבוצתית – גלריה ג'ולי מ., תל-אביב

בקצה התערוכה מתבארים המסתורין של פני השטח המוכרים של מיכל נאמן, ההולכת אחורה וקדימה בזמן אל טרום עידן המסקינטייפ ומעבר לו. מתוך מבוכי המסקינטייפ האוצרים שברים של זיכרונות מלאי חיות של אחרים, מתחת לפני השטח הזה של הזמן הרבוד מפציע פתאום ציור שבו משתחררים הדימויים של נאמן מאסוריהם. כחיות בתום המבול המגיחות מתיבתו של נח אל עולם חדש-ישן שנמחק, כך מציגה נאמן ציור משוחרר המשמר עם זאת את שבר האמון של נאמן בדימוי הזקוק למלה הכתובה והמלה הכתובה הזקוקה לדימוי.

נאמן מציירת דימויים-מלים-חיות המשתבטים אלו מאלו כדי לברוא חיות כלאיים כגון טלהחתול, חתולטלה, שפן נפקני, דולפין שנסחף אל החוף, פינגווין מהדס, ראש ערוף של ברדלס, אווז נקמני ומערבולות פסיכדליות.

מעבר לסיבוב בג'ולי מ. מוצג גם הווידאו של דורון רבינא. בפריים נייה נראית שמירת מוך הפרושה על דשא לילי, אודבני, מוקפת בשאון העיר, רמז לאורות רחוב בשולי הפריים, ומתחתיה תנועה גלית עולה ויורדת שאפשר לפרשה כמחוסר-בית מאונן. בסוף, על רקע הכותרות, נשמעת זעקה לא מובנת, מצמררת. מעשה אונן בחיק הפרוץ של רשות הרבים? כתמיד אצל רבינא יש בתוך העצב, בתוך המרתיע, הומור חסר עכבות.

ב"ילדה מאחורי עץ" של גילית פיישר נראית משיכה אחת חומי-רית, אנכית, עבה, של צבע חום מטאלי המידללת בשוליה, ומעל סופה המשונן מציץ ראש ילדה ברישום עיפרון פרטני ונאייווי. אשד השיער ושחור האישונים המציצים מבין זיזי הצבע. פיישר יצרה ניגוד שירי יפה בין גולמיות משיכת הצבע המופשט לפרטי הרישום הנושאי.

מגזין אמנות כאן, 15.1.2008

מציאות ישראלית באמנות

קבוצתית//ענת בצר, מיכל נאמן, גילית פישר, זורון רבינא

מוזיאון היהודי בברלין

גלריה ג'ולי נ.

חומת מגן חשופה וקרה, מקבלת את פניהם של המבקרים בתערוכת "ישראל היום בצילום ובידיאו" במוזיאון היהודי בברלין. קבלת הפנים הזאת ה"ניטחת" בפניו של הצופה בצורה הישירה והבוטה ביותר, היא בעצם האמירה המרכזית על ישראל כאן ועכשיו. התערוכה, שהוצגה לראשונה במוזיאון היהודי בניו יורק ונודדת כעת במוזיאונים שונים בעולם, היא תמונה המנסה להראות את ישראל של היום, בראי צלמי סטילס וידיאו בארץ ובעולם. על אף שיש בתערוכה לא מעט עבודות חזקות וטובות, נדמה כי בסך הכל, אין אחדות מבחינת הרמה האמנותית והכל, כנראה נועד לשרת את התזה של האוצרת סוזן תומרקין גודמן (האוצרת הראשית של המוזיאון היהודי בברלין). נדמה שגודמן עסוקה בלהעלות תערוכה פוליטית שתמשוך את עינו של הצופה ולא דווקא תערוכה המראה את פני האמנות והאמנים היום בישראל.

כמה מהבחירות תמוהות במיוחד. עבודות של שרון יערי ויגאל שם טוב, תמונות נוף סתמיות המחקות מגמות דומות של צלמים אירופאים שונים, כמו גם העבודה "מיצמוץ" של מוטי מזרחי משנת 2000, יצירה חביבה, הרחוקה מלהיות חדשנית או מעניינת במיוחד.

לעומת זאת סדרת עצי הזית הנעלמים של אורי גרשט החי ויוצר היום בלונדון, מרגשת מאד, כמו גם סדרת הצילומים של ליאורה לאור המצלמת חרדים בירושלים בסגנון פיוטי של ציורים הולנדים. עבודת הוידאו של יעל ברתנא מ-2001 שהוצגה בארץ במרכז לאמנות דיגיטלית בחולון, היא עבודה מרשימה. ברתנא יצרה וידאו המתעד את תנועת המכוניות הנעצרת בערב יום הזיכרון בארץ. וידאו שכזה המוצג לקהל שאינו ישראלי והמצגי תופעה יוצאת דופן שאין שניה לה בעולם, הוא באמת יצירה המעוררת השתאות. צילומיו של בארי פרידלנדר - תמונות פנורמיות של תופעות ישראליות שונות חסרות כאן מאד. פרידלנדר מיוצג כאן ביצירה אחת בלבד וחבל. הייתי שמחה מאד לראות כאן יצירות נוספות כמו "מסיבת הגיוס", "פיצוציה" ועוד.

מעניינות במיוחד הן דווקא העבודות של האמנים מחוץ לארץ, כמו סדרת צילומים שצילם בירושלים הקולנוען הגרמני הנודע וים ונדרס. ונדרס צילם נופים בהר הזיתים המכוסה בפסולת תעשייתית. המראה של המקום המקודש בליווי הפסולת מפעים ומעורר הרבה מאד שאלות.

גיליאן לאוב, צלמת אמריקנית צילמה פורטרטים של צעירים ישראלים המספרים את סיפורים האישי על חייהם בארץ הזאת. השילוב של הצילום עם הטקסט, יוצר עבודה מעמיקה ומרגשת מאד. עבודתו של הצלם הבריטי מרק ולינגר, המצלם את ירושלים על מעץ משטחים ענקיים המזכירים פרגודי הפרדה בחזרים, מעורר הרבה מחשבה על הפרדה, גבולות ומה שבניהם.

גלריה ג'ולי נ. שמחה להזמין את התערוכה קבוצתית חדשה בהשתתפות ענת בצר, מיכל נאמן, גילית פישר וזורון רבינא. המפגש בין ארבעת האמנים נוגע בערכים כמו מעטה, כסות ומסיכה והופך את המושג "פני שטח" לנושא.

הפורטרטים של גילית פישר, העשויים בדיו צבעוני, פותחים מרחב ביניים ויזואלי שבין דיוקן לבין מסכה, מסתורין של נשף תחפושות - אבל כזה שקורה על בסיס יומיומי.

זהו ריאליזם משונה שחדור בדקורטיביות של הערבסקה. ציורי המערות של ענת מרחיבים את המוטיב הבית במעבה היער ומנסים על ידי יצירת שמיכת צבע, מעטה חומר מרובד, להתכנס יותר ויותר פנימה כדי שאפשר יהיה אולי להתחמם "בפנים", לגור בציור.

שמיכה של הומלס בפארק בברצלונה, המרקדת בוידאו של זורון רבינא, מסתירה פרפור מעורר תהיות: האם אנחנו חוים במעשה מביש בפרהסיה, או חודרים לצנעתה של התענוגות מוחלטות. מיכל נאמן בונה פיגומים לאפשרות היוצרתן ובה בעת חיסולן של השמות (the fig) הדימוי.

מיכל נאמן, "פי גלילוח", 2007, שמן על בד

ענת בצר, "נוף", 2007, שמן על בד, 120/150 ס"מ

גילית פישר, "תאומות", 2007, אקריליק על בד, 62/50 ס"מ

יעל ברתנא, מתוך עבודת הוידאו "ערב יום הזיכרון", 2001

ראשי « תרבות » במה ואמנות « תיאטרון

תערוכת יחיד במילאנו לאמנית ענת בצר

סדרת ציורי הנוף הכפולים של האמנית הישראלית ענת בצר יוצגו בתערוכת יחיד בגלריה ארמנו טדסקי במילאנו

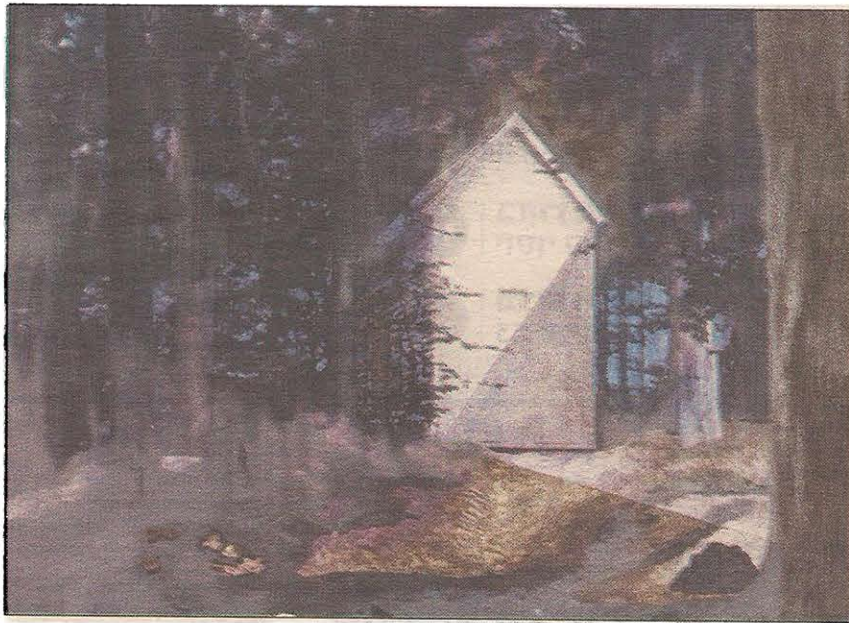
נועה רובין | 17:22 13/5/2008

האמנית ענת בצר, שידועה כפסלת, צלמת וציירת וכן כמרצה בבית הספר לאמנות "המדרשה", התמקדה בתקופה האחרונה בציור בלבד. בתחילת שנת 2007, הציגה בצר תערוכת יחיד בגלריה ג'ולי מ'. בתל אביב, "אנקת גבהים" שמה, ובה שנים עשר ציורי נוף שמתמקדים בבקתת עץ אחת ביער.

הסדרה החדשה שתוצג במילאנו, "המקום", ממשיכה את קו ציורי הנוף אך הפעם מחלקת בצר את הציור לשניים ומאפשרת הצצה משני כיוונים שונים לאותו נוף צבעוני. התערוכה, מחווה איטלקית לחגיגות השישים של ישראל, נפתחת היום (ג') ותימשך חודשיים ימים.

רח' אחד העם פינת בצלאל יפה 10, תל-אביב, טל: 03-5607005

בתמונה עבודה מתוך
התערוכה. נקודת
מוצא פורמליסטית

האחות ברונסה

ציורי הבתים שמרכיבים את "אנקת גבהים" ממוקמים ביער, מתחזים לריאליזם ומגיעים לשיאם באלומת אור בודדת

חמדה רוזנבאום

ולא אחידה של צבע, גזעי העצים במשיכות ארוכות ושטוחות. כציורי הבתים הבנויים על עץ הקורות כמו בולטות מתוך הציור, בעוד הבית שבנוי על הקרקע נותר בלובן כמעט בלתי מטופל, האמור למקד את המבט.

בצד בחנה את הנושא שלה מנקודה פורמליסטית למדי: היא ניסתה צבעים שונים וגדלים שונים עבור אותה קומפוזיציה, ואף בחרה להציג צמרים של ציורים שהם כמעט זהים פרט להיפוך מראה. בדרך זו, כששני הציורים מוצגים בצמידות, נהרכת האקספוזיציה לזיכרון של נקודת המגוון, שהופכת כפולה. בד בבד, הטיפול בציורים אינו מנסה לכוון לאלוזיות קולנועיות וספרותיות, המתקשרות כמו מאלהן לנושא כמו "הבית ביער". אין כאן משטחים שהואחדו כדי להתאים לטימולקרה קולנועית וגם לא קו איורי, הע"שוי לכוון קשרים עם תחום הספרות. ואף על פי כן קרויה התערוכה על שם הרומן הגותי של אמילי ברונטה.

מצד אחר, חסר בעבודת העומק של ציורי נוף קלאסיים, ומצד שני, אין בהן פנייה ניכרת לעין לתקדימים חזותיים אחרים. הניסיון שלהן לטפל בסוגיות של נפת, חלל, אור וצד, רה אינו משכנע תמיד, אבל הוא מגיע לשיאו תמיד באותה נקודה: אלומת האור השוטפת קיר בית כמעט ריק מפיגמנטים, שנותר כך כצורה גיאומטרית טהורה.

גלריה ג'וליה מ

ב"אנקת גבהים" תערוכתה החדשה בגלריה ג'וליה מ, מעמיקה ענת בצד את העיסוק שלה במדיום הציור, שבו לא הרבתה לעסוק בשנים האחרונות. היא אמנם הציגה בגלריה ציורים גם לפני כשנתיים (ציורי נוף על קרטוני פיצה משומשים), אך עבודותיה הבולטות ביר תר הן עדיין מיצבים. בייחוד זכור מיצב שיצר רה עבור הלל גדול במוזיאון הרצליה, שאותו איכלסה בנדיבות ברהיטי סלון יוקרתיים, שלא לומר יאפיים. בגלריה ג'וליה מ, היא בנתה לפי ני כמה שנים קונסטרוקציה מארונות מטבח אמיתיים, בכחינת רדיימייד פיסולי.

אין קשר מיידית בין המיצבים הללו, שהיו כה כרוכים אחרי אוכייקטים בגימור מלוטש, לציוריה החדשים של בצד, המתחזים לעבר דות ריאליסטיות. רואים בהם סדרה של בתים שנבנו בתוך יער – בית אחד שנבנה על עץ, ובית נוסף, הממוקם כמעבה היער, שהוא בעצם פסל סביבתי של רוברט וילסון הנראה כבית עץ קטן, אך הפרופורציות הצרות של הדלת והתלונות הופכות אותו לבלתי מנוכרי הציורים הללו מעוטי גוונים, כמעט מונוכרמיטיים, וכולם כהים. הפלטה שלהם נעה מכחול כהה דרך שחור ועד תערובת של כסף, שבעזרתה יצרה בצד ברק מלאכותי. הטכניקה משתנה בכל אזור של הציור ומותאמת למשטח שהוא מייצג: נגיעות מימיות ועדינות עבוד עלוות העץ, הקרקע כשכבה עבה

הטכניקה
משתנה
בכל אזור
של הציור
ומותאמת
למשטח
שהוא
מייצג:
נגיעות
מימיות
ועדינות
עבוד
עלוות
העץ, גזעי
העצים
במשיכות
ארוכות
ושטוחות

עיתון הארץ, גלריה, 16.2.2007

עוזי צור | עוצם עין אחת

החלום של כולנו

ענת בצר – "אנקת גבהים", גלריה ג'ולי מ', תל-אביב

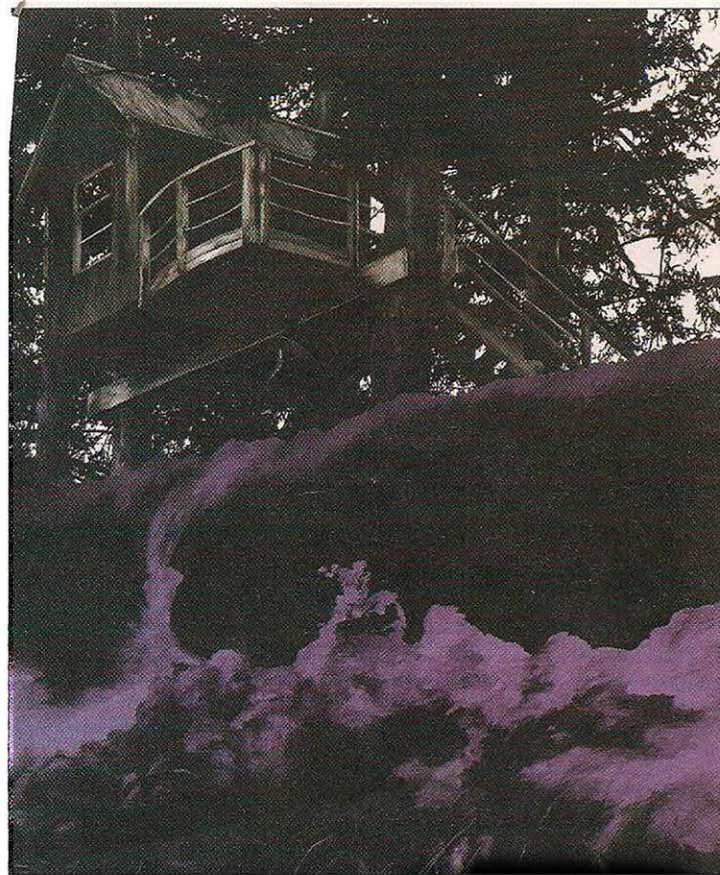
בציוריה של ענת בצר יש תחושה של אגדה ההופכת ממשית. כבכל אגדה יש בה אימה ואיום, וכדי להגיע אל הסוף הטוב יש לעבור דרכם. "היה היה בית עץ קטן בחיק יער לשפת פלג מים, ובו גרה..." – לכל אחד יש חלום על בית וחוף מבטחים בקצה סיוטי הלילה; בית העץ של ענת בצר נולד אולי מפסל החוץ של רוברט וילסון, המורצב ביער בשוודיה, אך הוא מגיע עמוק הרבה יותר, לרובד ראשוני המשותף לכולנו. בצר מציירת אותו שוב ושוב, בשינויי זווית ההסתכלות, החושך והאור. המחפש לא יוכל להיכנס לבית, אבל המבט מבחוץ הוא חצי נחמה.

האופן הגרפי החד שבו בצר רושמת את מתארי קירות העץ יוצר תחושה של כמעט צילום. לבית יש מכל צד חמש חלונות המחולקים למלבנים פנימיים, דלת וגג, בית עץ צבוע לבן כאור עצמו. האור, הניתן במשורה תיאטרלית, נאחז בקירות הבהירים ובמים. מה יש בבית העץ הזה שהוא מפתה כל כך? בתי עץ אחרים שוכנים על העצים, ומדרגות מוביילות אליהם מתוך מבול המים השוצפים לרגליהם ורק הם נותרו כתיבות נח.

בציורים ספורים גולשת בצר מהזיה מאופקת אל קולאז' ציורי; כזה הוא בית עץ שאור כסוף ומתכתי כרעל תלוי עליו בצמרת עץ. חושך ואור

ביקורות

מה נשמע בבית

אתנות

אנקת גבהים. פרט מצויר של ענת בצר

התערוכה "אנקת גבהים" של ענת בצר מוצגת בגלריה ג'ולי מ. תד 28.2

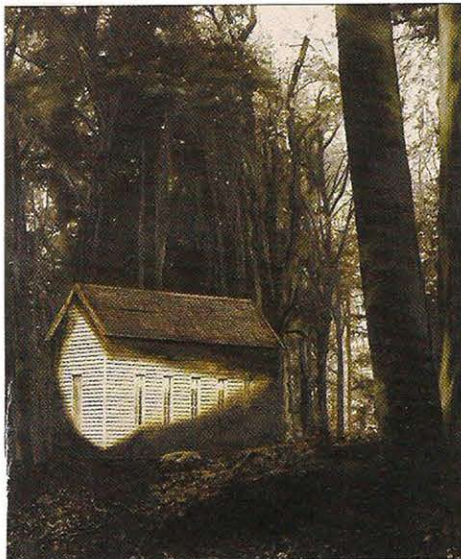
★★★★★

אלומות האור החדות המסרבות לחשוף את מקורן הן אחד מן האלמנטים המשמעותיים הנושאים את התיאטרליות של העבודות, השותלות דימויים ארכיטקטוניים במצע שהוא תפאורה, ומסרבות באופן עקבי לממש עצמן כציורי נוף. ההימנעויות הללו מצטיירות כעניין הקריטי בתהליך הצפייה, הן הדבר המתפעל את האיוון העדין בין ריחוק לפיתוי המצוי בהן, ובאמצעותן העבודות מתגלות פעם אחר פעם כווריאציות על מוטיב. הווריאטיביות הזאת מצויה בכל איברי הציור של בצר. גגות הבתים מצוירים פעם אחת בדגם של משבצות ופעם אחרת במשיחות מכחול קטנות. גם מצבורי השלג יכולים להתממש באמצעות הנחת צבע משתנות. הציורים התלויים זה מול זה או זה תחת זה, בסימטריה רורשאכית הפוכה, משתיקים את הקולות הנרטיביים שעדיין נותרו ומחצינים היטב את המנוע הפנימי המזין של הסדרה. התחושה היא שהמעמד המטאפורי המשמעותי בציור של בצר איננו טמון בעיסוק שלה במוטיב הבית או היער, אלא באופן שבו הציורים הללו מסרבים לעסוק בראייה, במקום ב"מבעד" הם בוחרים ב"לאחר", מכוננים את עצמם ואת מקורותיהם הלא טבעיים שוב ושוב באמצעות וריאציות על תחבירים נמנעים, אטומים. // לאה אביזר

אחרי מיצב הרהיטים הגדול במוזיאון הרצליה, שייצר סטיות מטרידות בתצוגת רהיטים כמו-סטנדרטית, ומיצבים נוספים ששילבו גם ציור וטקסט, מציגה הפעם ענת בצר סדרת ציורים סביב מוטיב הבית ביער. למרות הפנייה הנוכחית אל הציור, התחושות שליוו את מיצב הרהיטים בהרצליה מהדהדות גם בחלל הגלריה - בו זמניות של ריחוק ופיתוי, ניתוק וריחוף, הצטברות של סדרתיות חסרת נרטיב ועוד. גם התוכן דומה בעבודות (העיסוק בבית, כמבנה וכאידיאה, והיחסים שלו אל האדמה ואל הצופה-השוכן), אולם נדמה כי זהו דווקא הפן החלש יותר של העבודות, החלק המנומק והמורכב פחות. נקודות השכנוע של העבודות מצויות בטכניקה עצמה: במבט ראשון, מדובר בדימויים קנוהרנטיים, סצינות הנעות בין פסטורליה לאימה, של יערות משתרגים, מצבורי שלג ולוחות עץ המרכיבים בתים בעלי חלונות חשוכים או צרים מלהכיל. אולם בבסיס הציורים הללו מונחת הימנעות אינהרנטית וחזרתית: של החלונות לשקף את מה שבפנים הבית, של עליות העצים למסך משהו בעדן.

ארעיותו של הבית

ענת בצר יוצרת אמנות
בתל אביב וחולמת על בית
קטן ומבודד ביער
// יקיר בן־משה צילום איליה מלניקוב

ענת בצר של ענת בצר

המסה שלהם יכולה בכל רגע לקרוס לרצפה. ובתערוכה הנוכחית, לצד הבתים שמוצגים על עצים, יש גם בתים שצוירו על האדמה. הם אולי מעניקים בהתחלה רושם של יציבות ארצית, אך גם בהם קיים פוטנציאל רעוע. "אם תשים לב, הבתים שמצוירים על האדמה הם בעצם לא בתים רגילים אלא פסל", אומרת בצר. "צייירתי העתק מפסל של האמן רוברט וילסון, שהציג בשנת 2000 בשבדיה בית שהפרופורציות שלו מעוררות הדלת והחלונות צרים מדי, ואי אפשר באמת להיכנס פנימה אלא רק להציץ. דווקא בתוך הרומנטיקה הספרותית הזאת שמצוירת על הכד - נוף של בית קטן בלב היער - דווקא שם יש עיוות. כנראה שאין בית שהוא פשוט".

אז איך מתקנים את העיוות?

"אם אתה הולך בתוך הטיול שלי ביער ופוגש את הבקתה ואת הבית על העץ, אתה מבין שהישועה תבוא רק מתוך האמנות. בתערוכה הזאת אני בודקת את המשמעות העמוקה של גיואנס ופרספקטיבה של הגדלה והקטנה, כדי לדבר על אמנות. בגלל זה היה לי חשוב שהבית על האדמה יהיה קשור לפסל אמנותי, לא, נניח, לקן אוהבים רומנטי".

את סדרת העבודות המרשימות הללו ציירה בצר בשנים האחרונות בסטודיו ברחוב יהושע בן נון, לשהיא עובדת במקביל על כמה ציורים, ולכל ציור אקזישישה כחודשיים-שלושה של עבודה. את הדימויים היא שאבה בעיקר מספרי צילום על בתים ביערות. 'בארצות הברית וביפן יש לאנשים יער עצום, בערך בגודל של חצי ישראל, ובשבתות ככה בסבבה הם לוקחים את השכנים והילדים ובונים בית על העץ', היא מספרת. "אז אני מתבוננת בספר ומציירת. התחלתי כבר לעבוד על דברים חדשים, אבל הראש שלי עדיין לא שם, אני עוד עסוקה בתערוכה. כשביל לעשות אמנות צריך להיכנס פנימה, ותערוכה היא מקום חשוף. פתאום החוץ משתלט עליך, וקשה להירגע".

עד שבצר תמצא דרך להירגע מהחיים בתוך בית מתבודד ברוח, אני שב וקורא בשיירה של סירקה טורקה, הטוענת ש"בכל אחד מאיתנו גר מלאך פועט הנכסף לביתו, והבדידות נכרכת סביבנו כמו שהיא נכרכת סביב חיית היער. אי אפשר לקחת אותה מאי נגו, את החיה מהיער" - ונזכר בבצר. לא בכל יום מתהלכת בקרבנו חיית יער נדירה שכזאת. ●

אנקה גבהים, גלריה ג'ולי מ. (גליקסון 7).

ילא מועד סימו

לא שמעה על פונינט. ענת בצר

"לכל אחד יש הבית שהוא בנה לעצמו, שהוא גר בו לבד ואולי עם חברים. אבל אצלי, מאז ומתמיד ראיתי את הבית כמקום טעון ומטריד מאוד, שיש לי שאלות אליו. זה מקום שבת אחת יכול להיות רעוע, כמו מערכת יחסים, שאותה אתה בוחן דרך שאלות כמו אם היא נכונה בשבילך או לא, כך גם הבית. הוא נדמה אולי כמשהו יציב מאוד, אבל הפוטנציאל של הקריסה כל הזמן קיים בו. ולכן 'אנקה גבהים' ציירתי סדרה של ציורי בתים על עצים שלא קשורים לאדמה. העץ קשור לאדמה, אבל הבית לא. הוא באוויר".

גיואנס ופרספקטיבה

העיסוק בארעיות של הבית מלווה את בצר כבר שנים. בגיל 25, לאחר שסיימה את לימודי המדרשה, היא נסעה ללונדון לארבע שנים, ואף שהיתה רשומה לבית הספר Saint Martin, היא לא טרחה להגיע לשיעורים. היא חזרה לארץ והתחילה ללמד במדרשה, ובמקביל העלתה סדרה של תערוכות שמתייחסות לנושא הבית. לפני ארבע שנים היא הציגה במוזיאון הרצליה את התערוכה הפיסולית "שלוש, שתיים, אחת" (אוצר: דורון רבינא), שבה הוצגו רישומים כתלויים באוויר, שמאיימים על הצופה בתחושה שכל

תמיד שנאתי ללכת לתערוכות. מה שהכי מתסכל באמנות היא העובדה שהיצירות הללו, שנעשו בידיהם המיוענות של האמנים אי שם באיזה סטודיו מאובק, מוצאות עצמן לבסוף כלואות בחלל סגור, סטילי ומעוצב. הלב משוער לגרוח את ה"מונה ליוה" מחוץ ללובר ולהעמיד אותה בחזית של איזה בניין צרפתי, מול כיכר הומה באנשים, אלכוהול וחשמליות. אולי אז, כשתיפגש עם העולם, תפסיק סוף סוף הגברת להיך את החיך היעני מסתר רי שלה. ולכן, נגררתי לתערוכה "אנקה גבהים" של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ. כמעט באי רצון, אבל כשנכנסתי לגלריה נבלמתי בבת אחת. הרגשתי שאני נכנס לתוך אקווריום של עצים, לא פחות. קשה לדמיין את הציורים הללו מוצגים במקום אחר אלא בתוך הגלריה. לאורך כמה ציורי שמן על בד, העמידה בצר סדרת דימויים של בתים ביער, שמיד מעלים תחושה של נשגבות נינוחה ורומנטית, אך גם של אימה דקה ועזרת שלווה.

בעוד המבט שלי טיבל בענן של יער, שמעתי מיר-כתי הגלריה מחיאות כפיים ומצאתי את האמנית המקסימה הזאת יושבת על הרצפה עם קבוצת תלמידים מהמדרשה, שאבו בעקבותיה לראות את התערוכה לפני סוף הסמסטר. כמה דקות אחר כך, כשכילים התפזרו, נשארנו לבד ונזכרתי במשוררת הפינית סירקה טורקה, שזיהי וכתבת בתוך היער, לצד ענפי האשוח והאורן הקטן, שמתבונן מהחורש בעיניים שחורות כפחם. אותה משוררת קסומה הודתה באחד משיירה שיש לה "עייפות בגודל יער", וניסיתי להבין מה בכלל מחבר בין האמנית התל אביבית שיושבת כעת מולי, לזוגת מיץ גיואנס ומעשנת בשרשרת ובין בתי עץ אנדיים ביער.

"כל אחד רוצה בית ביער", אומרת בצר (41), "בגלל הפיתוי של הבדידות והרצון להתנתקות ולהיות לבד עם עצמו. זה גם קצת המצב הטבעי שלי. גדלתי כבת יחידה ברמת גן, ילדה בודדה בבית גדול. ההורים עבדו ואחר כך, כשהייתי כבר גדולה, הם התגרשו. בבת אחת הבית קרס. איך זה לגדול בתוך בית ריק? שקט מאוד. אבל העסקתי את עצמי, הייתי ילדה חנונית וקראתי ספרים. הבית הספרניו באשר הן. בית שקט זה אומר ארוחה שקטה. אתה יודע מה זה לשבת ליד השולחן ולא לדבר? משפחה קטנה, אז אוכלים בשקט. בגיל 18 כבר לא הייתי יותר בבית, עברתי לתל אביב והלכתי לצבא. כך שבנוגע למושג בית ביער, את זה אני מכירה טוב. את הבדידות הזאת. גם להיות אמן בסטודיו הומה לתחושה של להיות בתוך בית על עץ. אני מרגישה את זה חזק, את החשש שבכל רגע יכול משהו לקרוס ולהיגמר".

בית חייב לקרוס?

האמן 17: ענת בצר

היא לא מבינה בנשיות וגבריות, שומעת פי ג"י הארווי בסטודיו והיא אוהבת לקחת קונסטרוקציות ולפרק אותן

מיכל וילצקי

יום חמישי, 24 במאי 2007, 11:17

ענת בצר, אמנית, מורה במדרשה, ומשתתפת סדרתית בתערוכות קבוצתיות, מציגה בימים אלו בתערוכה רבת המשתתפים "זאת לא אמנות ישראלית" בתיאטרון תמונע, אותה אצרה מעין אמיר. התערוכה היא נסיון לברר מהי אמנות ישראלית דרך זיהוי הנגיב שלה.

אמנות ישראלית

(שמן על בד)

בית

עבודות של ענת בצר (שמן על בד)

אמנות שנעשית כאן, פשוט עניין של גיאוגרפיה. זה דומה לספורט של ישראלים, שמגיעים לחול' ומזהים ישראלים אחרים ממש מרחוק. אני נוסעת הרבה לחול', ורואה הרבה תערוכות שאי אפשר היה לראות פה. אני לא יכולה להסביר למה, אילו תבלינים שמו בתבשיל הזה.

הרגלים מגונים

יש מלא, מי סופר?

אמנים משפיעים מוערכים

(שמן על בד)

פנטזיה לא ממומשת

יש מלא, מי סופר?

היצירות המשפיעות ביותר בארון הספרים שלך

האמריקאים - פוקנר, סלינגר, המנגווי, בלו, רות, קרבר, הרוסיס-דוסטויבסקי, טולסטוי, גוגול, צ'כוב, היהודים - שלום עליכם, ברנר, מנדליי מוכר ספרים, הצרפתים, הגרמנים, האנגלים, המזרח רחוקים, הישראלים. אוי אוי - יש כל כך הרבה וצריך גם לקרוא שירה, פולנית, סקנדינבית, יוונית...

(שמן על בד)

פי ג"י הארווי

(שמן על בד)

תיק עתונות:

(שמן על בד)

נשיות וגבריות

לא מבינה בזה.

מדרשה

מקום עבודה נעים, נוח וקרוב ללב.

רפי לביא

עצב עמוק.

אנקת גבהים

(שמן על בד)

מסוג הספרים שלא קראתי בגיל ההתבגרות, כך שהמפגש הנוכחי שלי איתו היה ראשוני ומלבב. אי אפשר כמוכח לקחת את הרומנטיקה הזו ברצינות, אבל את האלימות כן, וגם את תיאורי הנוף ומורכבות הדמויות. ואפשר וכדאי לאמץ את השם לתערוכתך.

צורת הקריאה הזאת חשובה במיוחד להבנת העבודות של בצר, שביצעה לאחרונה מעבר לא ברור מאליו: מציור קונספטואלי, הכולל שימוש בטקסטים מקוטעים ומפורקים, דרך עבודות מיצב שכללו קונסטרוקציות שבנתה במו ידיה, ופריטי ריהוט מין המוכן ועד לציור במובן המסורתי יותר, לכאורה - בתערוכת היחיד האחרונה שלה, "אנקת גבהים" שהוצגה בגלריה ג'ולי מ' לפני מספר חודשים. "השבירה הזאת יכלה לעלות לי ביוקר- כי היא מבלבלת", מסבירה בצר, "אבל הרבה אנשים ראו את התערוכה, והאינטליגנטים שבהם הבינו מיד".

היא מנסה להבהיר את המהלך שביצעה: "אני לוקחת קונסטרוקציות ומפרקת אותן, בין אם מדובר בטקסטים או אובייקטים. השאלות שאני שואלת הן שאלות של פירוק ובניה: טקסט קיים שעשיתי בו שפטים, רכיבים של בית מגורים שפורקו למשהו גולמי, ובעבודה האחרונה - צילום פסלו של האמן רוברט ווילסון, אותו פירקתי והרכבתי בעזרת הציור, כל פעם בצורה מעט שונה. חיפשתי גם פן חווייתי- שאנשים יכנסו לגלריה וירגישו 'וואו', ולאחר מבט מושכל, שהצופה יבין את העיסוק המעמיק בציור, בניואנס, בסימטריה. אלו מקומות שהרבה אנשים לא ראו. בשביל להבין את זה צריך לשחות בתערוכה".

- נדמה שאת מבקשת פיענוח של העבודה בעיקר דרך ה"איך", אופן ביצוע העבודה, הצורה, ופחות דרך התוכן, כלומר דרך משמעות הבית שציירת.

"ה'מה' וה'איך' הם אותו דבר. פריצה של אמנים תמיד היתה ביחס לאיך. כשחושבים על וורהול, מה שמשמעותי הוא המהלך שהוא עשה לציור. כשבוחרים תמונה שלו לסלון כבר אפשר לחשוב אם אני מעדיף את מרילין או את ליז טיילור. כל אמן חשוב, למשל ג'וזף בויס, רועי רוזן או רפי לביא, יצק תוכן לתוך הצורה. כשבוחנים עבודה על ציר של זמן מבינים שמה שחשוב הוא ה'איך'. ה'מה' הוא רכיב בתוך העבודה. התכנים הרבה פעמים דומים, אהבה-שנאה-קנאה-ידידות, הדברים הכי בסיסיים שמרכיבים את החיים. כל אמן מסתובב סביב נושא מסויים. אצלי למשל הנושא הוא בית, אבל עיקר העשייה שלי היא הצורה. מי שיראה עבודה שלי יכול להשאר עם המימד החווייתי. אם זה ימשוך את הצופה הוא יוכל להמשיך 'לחפור'.

"יצירת אמנות טובה, ואמנים גדולים, הם אלה שמתייחסים למכלול: גם גבוה וגם נמוך. אחרת העבודה היא טקסט אקדמי שמשעמם את התחת. הגאונות היא להיות פיקסו כזה, שמדבר גבוה, חוקר את מושג הציור באופן מאוד עמוק, וגם מצליח בחייו להגיע לקהל מאוד רחב".

- מה המשמעות של התוכן, של הנרטיבים שאפשר לקרוא בעבודה?

"אפשר לפרש את היער באופנים שונים: היער אצל פרויד הוא מטאפורה ליחסי מין, אפשר גם להזכיר בהקשר הזה את הספר 'מאהבה של לידי צ'טרלי' של ד.ה. לורנס, אבל סוג הפרשנות הזאת הוא קיטש נוראי, לא מעניין בעיני. אני שואלת שאלות על חיפוש של מקום, מסמנת טריטוריה שחוזרת לקהל בהפוך על הפוך: לא מדובר במקום אמיתי, אלא בפסל. אני לא מאמינה באמת שיש ישועה.

"זאת פנטזיה על להיות לבד. אני בת יחידה, כך שהמקום הזה מושך ומפחיד אותי כאחד, אבל גם מאוד טבעי לי. המון אמנים והוגים פרשו כדי להתבודד, הפילוסוף ויטגינשטיין, המוזיקאי ג'ון גולד. העולם הוא הרי רצף של הפרעות, ובני אדם הם משאבות אנרגיה".

הפסל של ווילסון המוצב ביער בשבדיה, אותו היא חוזרת ומציירת, נראה כמקרה מבחן מובהק לתערוכה "זאת לא אמנות ישראלית", אלא שבצר מעלה סימני שאלה: "לא הייתי בנופים ובמקומות האלה. הציור הוא סוג של משאת נפש, געגוע, דימוי של משהו רומנטי. אולי דווקא הכמיהה הזאת היא מאפיין ישראלי. מבחינתי אלו עבודות ישראליות לגמרי, שעשתה אמנית ישראלית בחיה בארץ, ולחיות בארץ זה סוג של בחירה. בחירה קשה.

"זאת לא אמנות ישראלית" - תערוכה בתיאטרון תמונע, אוצרת: מעין אמיר

יום רביעי כ" בטבת תש"ע, 6.1.2010 -- שעות ישראל: 16 46

יופי של מוטציה

מאת **דנה גילרמן**

*** לעומת אמנים מעשורים קודמים שביקשו לזעזע, העיסוק בגוף בשדה האמנות כיום הוא שקט יותר, מינורי. כמה תערוכות ואירועים חושפים את ייצוג הגוף בעידן תוכניות הריאליטי, הטורר ועוד פרובוקציות שמייצרות המציאות**

[twitter עקבו אחרי אתר הארץ בטוויטר](#)

בכיר טרפולר בלונדון ניצב מאז אוגוסט האחרון פסל שיש של אשה עירומה קטועת ידיים בהריון. את הפסל יצר מארק קווין בדמותה של האמנית הנכה אליסון לאפר. הצבת הפסל בכיכר כה מרכזית הפכה את הגוף הקטוע, הפגום, לסמל של גבורה - "הפסל של אליסון יכול לייצג מודל חדש של הירואיזם נשי", אמר קווין. לא במקרה מכיר הפסל את נוס, גיבורה אחרת מההיסטוריה של האמנות. הפער בין נוס המושלמת לבין לאפר קטועת הידיים מבטא את השינוי שחל במאה ה-20 ביחס אל הגוף: הגוף היפה הוא לא דווקא זה שטול הפגמים אלא הגוף האנושי, הקטוע, החסר.

עבודה של אסי משולם

הגוף המוטציוני, השעיר, המפורק, הממוכן הנפך לדימוי מרכזי באמנות העכשווית. אפשר לראות אותו בימים אלה בתערוכה "דו"ח מחלה" המוצגת בגלריה באוניברסיטת בן גוריון ובה עבודות של 19 אמנים ישראלים העוסקות בנגע, במגיפה, במחלה. העיסוק בגוף נכח השנה גם ברצף תערוכות בגלריה לצילום של המדרשה בבית ברל שאצרה האמנית שפי בליה. כמו כן הוא עומד במרכזם של שני ימי עיון: "מעשה הגוף" שיתקיים היום בבית הספר לאמנות ויצו חיפה ו"גוף אני מבינה" שיתקיים במדרסות ביום שני הבא.

עבודה של אלי גור אריה

תערוכות ואירועים אלו חושפים את הייצוג העכשווי של דימוי הגוף, שמושפע מהתפתחות הרפואה והטכנולוגיה, מהקולנוע, מתוכניות הריאליטי ומהטורר. הם גם מציגים יחס שונה לגוף ממה שהיה בעבר. הרי הגוף העסיק אמנים מאז ומעולם, מליאונרדו דה וינצ'י שרשם סקיצות מדויקות של גופות מנותחות ועוברים, דרך מיצגי הגוף המהותיים של שנות ה-70 - שיוצריהם פגעו בעצמם על הבמה לעיני קהל - ועד לתוצרים הפרובוקטיביים של אמני שנות ה-80 וה-90: צילומי האגשים המעוותים של ג'ואל פיטר ויתקין, אנדרה סראנו שהנציח את הגוף המת, ריקה דייקסטרה שצילמה אמהות מיד לאחר הלידה ודמיאן הירסט שביטר חיות והציג את גופן הפתוח.

מאורן עד "הברבור"

ואולם, נדמה שבשנים האחרונות העיסוק בגוף נעשה באופן שקט יותר, מינורי. האמנים שינו כיוון, אולי לנחם הפרובוקציות שמייצרות המציאות. הם עוסקים יותר בעצמם ובדוקים את האספקטים השונים שקשורים לגוף מבלי לחולל מהומות ומבלי לרצות לזעזע. "אז העיסוק בגוף היה בקונטקסט של אוונגרד", אמר הצלם בועז טל. "זה בא מתוך חברה ליברלית, הם היו חלוצים. היום אין יותר מה להפתיע ואיך

להמם. המתאבדים השיעים חזקים הרבה יותר מכל מיצג שמשפריצים בו דם. הגוף חוזר בצורה הרבה פחות מאוית. זה גוף שכבר עבר את הפרובוקציה, את התקשורת, את המהפכה הפמיניסטית והמדגרת".

אסי משולם, למשל, עסוק ביצירת מוטציות מופו תוך כדי הבלטת השימוש במחשב. פעם הוא הופך את עצמו למעין זן חדש של דג טורף ופעם אחרת לחייד. אלי גור אריה יוצר פסלים של דמויות ממוכנות, שמייצרות מתח בין האורגני למכני. איה בן רון יוצרת אובייקטים אסתטיים צבעוניים ומפתים מחליק גוף קטועים, מפורקים, אך לגמרי לא מאיימים.

העיסוק בגוף נוכח באופן אחר בעבודות הווידאו של אריאלה פלוטקין ועינת עמיר, שתי אמניות בוגרות המדרשה, שמציבות את גופן במרכז. אף אחת מהן אינה עונה על הסטנדרטים המערביים הראויים: פלוטקין מציגה גוף שופע שמפלט עם הזפחה ועם המציגה עמיר מציגה מודל של דמות אנדרוגנית שכבר הפנימה את ההתחלה ועכשיו בעיקר משתעשעת עם תוצאותיה (למשל בסרט שבו היא מנסה להתחיל נשים עם דתיות כותלת המערב).

גופיהן של עמיר ושל פלוטקין, כמו גופי הלא-מושך של משולם (שרוזנו ושעירותו היו לסמן הניכר שלו), עומדים בניגוד למודל הרצוי שמוצג, למשל, בתוכניות כמו "הברבור" או "ירידים בודוז", נדמה שבין שתי הגישות האלה, המתקיימות במתח שבין שמרנות לפיה, יש סתירה, אך בסופו של דבר הן מייצרות אותה תובנה. אמנם בתוכניות

הריאליטי, ששואפות למראה המושלם, מוצג הגוף הרופס באור שלילי, אך אין ספק שרעוע שבו התמודדות כ"ברבור" מביאות בדמותן החדשה הוא הרגע המוכן: הגוף החדש, שנוצר מתפישות של גוף מושלם, נעוה עוד יותר פגום ממה שהיה לפני כן.

קשה שלא לחשוב בהקשר הזה על ניתוחיה של אורלן, האמנית הצרפתייה שעשתה כבר בסוף שנות ה-80 ניתוחים פלסטיים פומביים בגופה. בכל ניתוח היא שניתה חלק אחר בכפיה או בגופה בהתאם למיזות נשיות מההיסטוריה של האמנות. היא הפכה את ניתוח למופע אסתטי ותרבותי - ששודר אף בסי-אן-אן - ויצרה אובייקט שטלו מורכב מהכלאות של מה שנתפש כיפה. עשור אחר כך, המעשה הרדיקלי שלה הנפך לתוכנית טלוויזיה. באופן פרדוקסלי העבודה הביקורתית של אורלן יצרה אותו תוכניות שהיא יצאה נגד הרעיון העומד בבסיסן.

שחרור וחרדה

יש משהו משחרר בעבודות העכשוויות שעוסקות בגוף. "קיימת היום לגיטימציה שלא היתה קודם לזאת בגוף ממקום אחר, מקבל יותר, שמסוגל להחזיק את עצמו עם המומר, ביקורת ומחלה", אומרת האוצרת תמי כץ פרימן. "פלוטקין לא מחדשת דבר כשהיא מציגה גוף לא תקני, אבל היא יוצרת משהו מאוד אמין ואותנטי עם הגוף שלה, שמייצר הרבה מומור, פתיחות וחשיפה. כמעט ממכיר לב בעיני האופן שבו הגוף נחשף, אחר לגמרי מאשר האופן שבו הילה לולו לב בשנות ה-90 פירקה את גופה ויצרה ניכור וריחוק".

השחרור בא לידי ביטוי גם ביכולת לדמיין את הנורא, אך לא להיות מעורב בו באמת. לדבר על כאב אך לא לחוות אותו. למשל סדרת התצלומים של איתי זין, שהוצגה לא מזמן בתערוכה במוזיאון הרצליה, שבה הוא מביים את עצמו כחולה המאושפז בבית חולים. מעניין להשוות זאת לסדרת התצלומים של שמחה שירמן משנות ה-90 שבה הוא מציג בריצנות רבה את ההכנות שעבר לקראת ניתוח.

חלק גדול מהעבודות העכשוויות גם מבטאות את החרדה והפחד של הדור הצעיר ממחלות, כמו הממציאות שבה הם חיים. "כול להיות שזו תגובה פוסט-טראומטית לפגועים ולמראות קשים", אמר חיים מאור, אוצר התערוכה "דו"ח מחלה". "צורי האישינו של יוסף קריספל, שעברו עיבוד והפשטה, מבטאים בסופו של דבר את החרדה שלו מפני מחלת עיניים מסיימת. צילומי הגוף ורישומי הגוף הגרוטסקיים של איה בן רון מבטאים את הפחדים שלה ממחלות. זה מזכיר את המושג 'המטפל הפצוע'. הם עצמם נהפכים אחר זמן להלומי קרב".

פנייה לתבונת הצופה

אך לצד ביטויי החרדה יש באמנות המקומית גם מידה רבה של שלמה עם הגוף האנושי. הגוף השעיר של אסי משולם יכול לשמש "מטאפורה לגוף המגמיל של החברה הישראלית", כפי שהסביר משולם למאור. אך אין ספק שבהצגה הזאת יש גם סוג של השלמה עם גופו, שכל מודעת פרסומת או תוכנית טלוויזיה מציעה היום לתקן בזול.

מאור מציין שההשלמה הזאת היא אחד הדברים שמאפיינים יותר ויותר אמנים. "יש הרבה אמנים ישראלים שפגועים בגוף ממחלות, ממלחמות, ועכשיו יש להם נכונות לדבר על זה", אומר מאור. "למשל כמו יורם קופרמניץ, שפתח לפני כמה שנים את כל השיח על הלם הקרב, או לארי אברמסון, שמתנתף בתערוכה ומוכן היום לדבר על הקשר שבין הצירוף 'ראש-רגל' שמופיע בעבודותיו לבין היותו קטוע רגל".

מאין נובעת הנכונות הזאת לחשיפה?

מאור: "יש פחות בושה להגיד שהגוף שלי לא מושלם. חלק ניכר מהחברה הישראלית כיום פגוע בדרך זו או אחרת. זה כבר לא ההירואיזם הגדול של שנות ה-40, ה-50 וה-60 של הגוף הצברי המושלם עם העיניים הכחולות. זה חלק מהתהליך שתיאר הפרופ' דן בראון, פסיכולוג חברתי, בנוגע לחברה הישראלית. התפישה המונוליתית - שכולם צריכים להתור למודל מושלם, גם של הגוף - התפרקה לגורמים. הוא קורא לה 'אחרים בתוכנו'. אתה לומד לקבל אותם ולהשלים אתם אף על פי שהם סותרים את התפישה המקובלת".

אך נדמה שההשלמה הזאת היא לא רק עם הביוגרפיה הפרטית, אלא גם עם הידיעה שאין מקום להתחרות בטלוויזיה, בקולנוע או במציאות. מתוך כך האמנות היום לא מנסה להתחרות על הדימוי הגרנדיוזי אלא דווקא על תבונתו של הצופה. בניגוד למסך הטלוויזיוני או הקולנועי, שמייצר צופה פאסיבי, האמנות דורשת צופה אקטיבי. היא מפעילה אותו וברגעה הטיבס היא גם יכולה לספק לו נקודת מבט אחרת על חולו, אסתטיקה, כאב, חרדה ויופי.

"הקהל של הטלוויזיה הוא קהל שהעמדה שלו פאסיבי ולכן גם אין לו אחריות למושם דבר", אומרת חנה פרינד שרונק, חוקרת של אמנות גוף רדיקלית. "במיצגי הגוף הקשים, לדוגמה, יש ניסיון להפוך את הצופים לאקטיביים, לתת להם תחושה שמה שהם רואים זו בעיה שלהם. יש זימון לקחת אחריות, כדי לאתגר את תחושת הקהות שיש לזוועות במציאות. האמנות, בניגוד לטלוויזיה, לא משתמשת בזעזוע כדי לבדר וכדי להעלות את הרייטינג, אלא יש בה זימון מוסרי שמטרתו להגביה את סף הרגישות ולקווא לעשייה".

יום רביעי כ" בטבת תש"ע, 6.1.2010 -- שעות ישראל: 16 17

פרסום ב- 24/10/06 00:00

גלריה 9 לזום | תערוכה

הדחקה בלול התרנגולות

מאת **סמדר שפי**

"הפרעות סדר" במוזיאון פתח תקוה

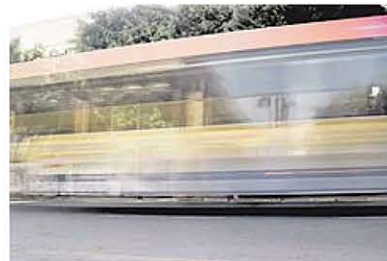
[twitter](#) עקבו אחרי אתר הארץ בטוויטר

"לול", מיצב של אסי משולם

"הפרעות סדר" אינה מהתערוכות שמציעות סדר יום או תפישה חדשה. לפי הקטלוג, התערוכה עוסקת ב"חיים במרחב מאוים", כלומר מדברת עליו, הישראליים, שחיים במצב תמידי של איום. לפעמים הוא סמוי, כמו במה שקרוי אצלנו "עתות רגיעה", כלומר תקופות שבהן רק אחת לכמה חודשים מתרחשת פורענות זו או אחרת. לפעמים האיום מוחשי ונוכח יותר. למשל, בצפון במלחמה האחרונה או בשדרות וביישובים שסביבה מאז החל ירי הקאסמים.

ההתרכזות בישראלי היהודי אולי חוטאת לכל תקינות פוליטית, אבל בתערוכה הזאת יש בה משהו כן. האמנים, מקרן רוסי ומלני דניאל הצעירות ועד פיליפ רנצר ויאיר גרבוז המבוגרים יותר, עוסקים בפחד, בחשש שדבר מה ישטע ויהרוס את השגרה, בתחושה שכוחו להתגונן מוגבל. לא רק המרחב מאוים. גם השקט הנפשי התערער ויכולת ההדחקה

תצלום של גיא רז

היא שריר מאומן היטב. העובדה שהתערוכה נאצרה ותוכננה בלי קשר למלחמה האחרונה, שנותנת לה מעין הילה עכשווית, רק מדגימה שוב עד כמה מדובר במצב מתמשך, שלמעשה הוא חלק מהתודעה והתת מודע שלנו.

"לול", המיצב של אסי משולם, הוא חלק מהתערוכה אך באופן מסוים הוא גם הקדמה וגם הרחבה שלה. המיצב

מוצג בחלל שמימין לכניסה לחללים המרכזיים. התחושה הראשונית שהוא מעורר היא רתיעה. משולם יצר בריאליזם רב תרנגולות מדממות, המתרוצצות קרועות איברים, שביניהן שלוליות דם ועורבים. רק אחרי רגע מתחוויר שבמרכז החלל מוטלת גופת גבר שפניה לקרקע ולרגליה מגפי גומי של עובד חקלאי.

מבט מקרוב מגלה גם את האופן שבו משולם חורג מהריאליזם - הביצים השבורות על הקרקע עשויות כביצי עין מטוגנות. הפנייה לשימוש בתוצרת של התרנגולות, מעבר לשימוש בבשרן, משנה את ההשקפה על מה שברגע הראשון נראה כסצינה מבית מטבחיים.

כמו בעבודה קודמת שלו, "ריר", שבה הציג סצינה אכזרית שבה כלבים פראיים נלחמים זה בזה וסביבם איברים קטועים, שלוליות ריר וזבובים, משולם נשען על עולם החי כדי לעסוק ביחסי כוחות, שליטה, אכזריות ורוע. במיצב הנוכחי הוא מדבר על היחס בין האנושי לחייתית מתוך התייחסות למצב היפותטי של החלפת תפקידים.

התרנגולות קמו על מנצ'ן והרגו אותו, אבל האכזריות ביניהן, ובינן לבין העורבים, אינה הופכת אותן לטובות יותר מבני האדם.

מבחינה זו משולם מבחין את עצמו ממה שנדמה שנהפך לסוגה דווקא בתחום האנימציה לילדים - סיפורים על בעלי חיים שמורדים בשיטה המנצלת אותם ומביאה להשמדתם שלהם (לא מעט ארגונים להגנת בעלי חיים כבר מתחו את ההשוואה לשיטות ההשמדה הנאציות). סרטי ילדים פופולריים כמו "חברים על הכוונת" ו"מעבר לגדר" או "מרד התרנגולות" עוסקים ברגע שמשולם מתאר. זה רגע של מרד, שבו מופר מה שמצטייר בעיני רבים כמין סדר טבעי - האדם מנצל את הטבע ובעלי החיים. האמירה של משולם אינה אופטימית כלל - הטבע כבר הושחת, כך שבעלי חיים שביתו, הונדסו ונוצלו אימצו את המנטליות של מדכאים ועכשווים הם מפנים אותה אלה נגד אלה.

המיצב הזה טוב מהמיצב הקודם של משולם, מפני שהוא מרובד יותר. נראה שמשולם מפתח שפה משלו. זו שפה ישירה ובוטה יותר מזו שמרבית האמנים הישראליים מוכנים לאמץ, והיא קרובה יותר לשפה הדוקומנטרית שמפתחת בצילום ובקולנוע בארץ. כמו תצלומי פיגועים ומלחמה, שביניהם לבין נושאי התערוכה יש קשר ברור, גם משולם מהלך על החבל הדק שבין תיאור אלימות לבין פורנוגרפיה של אלימות. כאן, באמצעות הכנסת ממד פנטסטי, כמו ביצי העין - שקשה לראות בהן אמירה הומוריסטית - משולם נמנע מכך.

העבודה של טל בן-בסט בכניסה מרככת לכאורה את הרושם הזה, אבל למעשה גם היא מציעה אמירה פסימית במיוחד. בן-בסט יצרה טפט קיר, שנראה מרחוק כדגם קישוטי מתקתק מעט, עם עצים קטנים וקישוט אדום. מבט מקרוב מגלה מכוניות בוערות ועצים עירומים. הרכב הצבעים, אדום, שחור ולבן, מאזכר את צבעיהם של סמלי הנאציזם.

בן-בסט מציגה שני ציורי נוף פסטורליים לכאורה, שבתוכם הפרעה בדמות קווים של נזילות צבע. הציורים מזכירים את ציוריו של וילהלם ססל, אמן פולני שמצויר נוף עם "הפרעות", שהציג כמה פעמים בגלריה זומר. זה כשנה שבן-בסט (בתערוכה "הירקון", בכמה הזדמנויות בגלריה החדר וכאן) מתגלה כאמנית שהעניין שמעוררות עבודותיה הולך וגובר. היא משתמשת ביופי הראשוני שאיפיון בעבר את עבודותיה כחומר לניסוח זווית ראייה על המציאות, שמביאה למיצוי את הנקודה שבה מופרת השלווה.

גם בתצלומים של גיא רז ניכרת זווית חדשה בעבודתו. רז, שהיה מזוהה במיוחד עם צילום ישיר, מציג שלושה תצלומים של אוטובוסים. בשלושתם האוטובוס צולם והחשיפה נמשכה שתי שניות נוספות, כך שהדימוי נהפך למין משיכה של דימוי האוטובוס, לזיכרון של גוף ותנועה במרחב העירוני.

התמונות הנוצחו במקומות שבהם אירעו פיגועים באוטובוסים. לאחד התצלומים מוצמד טקסט שנכתב באוקטובר 1994, אז אירע פיגוע בקו 5 בכיכר דינגוף. הפיגוע נחרט בתודעה הציבורית, מכיוון שהיה אחד הראשונים בקנה מידה רחבני כן. העבודות של רז מתאפיינות בצבעוניות אינטנסיביות, כמו פרסומות. הן מודקות תחת פרספקס מבהיק, שונות באופן מהותי מהסגפנות המסוימת שאיפיינה עבודות קודמות שלו ובהחלט יוצרות סקרנות לקראת ההמשך.

עוד עבודה בולטת בתערוכה היא E-10 של פיליפ רנצר. רנצר משתמש ברכב טרנזיט מסחרי ויוצר בתוכו עולם פנימי משלו, שבו הוא כולל עבודות של ילדיו ושלו, דימוי של אביו ואת הראשים הקטנים השחורים עם העיניים הלבנות שהפכו לדימוי חוזר בעבודותיו.

רנצר מנהל דיאלוג מרתק עם עבודות של אמנים אחרים. הטרנזיט מזכיר באופן מובהק את שני הטרנזיטים ב"הפתרון האין-סופי" של סיגלית לנדאו. מה שמונח כמו גוף בלתי מוסבר בתוך הטרנזיט מזכיר את הספק יצור חי שיצרו הלית מנדלבלית ונגה אלחסיד בארטפוקוס לפני שלוש שנים. רנצר מצליח להטמיע את הדיאלוג בתוך העבודה, כפי שהשפעות המציאות האישית והכללית מוטמעות בשפה שלו. שוב ושוב הוא חוזר למוטיווים של הגירה, נדידה, נסיעה וכמיהה פנימית למחוז אחר, שטמונה באופן כזה או אחר בכל העבודות בתערוכה.

"הפרעות סדר". מוזיאון פתח תקוה; אוצרת: יהודית מצקלי; שעות פתיחה: ימים שני, רביעי, שישי ושבתי, 10:00-14:00; ימים שלישי וחמישי, 16:00-20:00. עד 23.12

אמן על האש: הסיגריות שאחרי

ענת בצר וסיגריות

עודכן 30/06/2005 11:56

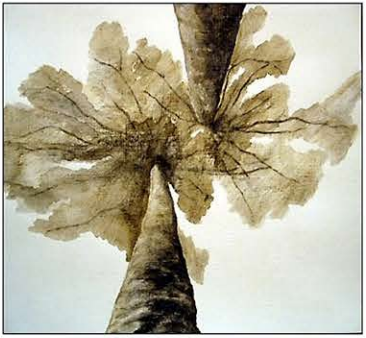
איתן בוגנים

איתן בוגנים שוחח עם האמנית ענת בצר על סקס, אמנות, החיים וסיגריות: "עישנתי קאמל בלי פילטר, עד שיום אחד הרגשתי שחונה לי טריילר על הצהה"

מה השאלה הראשונה שהיית שואלת עצמך?
חברה טובה שאלה אותי אתמול למה אני אמנית? השאלה נורא הפתיעה אותי כי יש לי תשובה כל כך ברורה, אני ממש יודעת את הרגע בו זה קרה, רגע כל כך עוצמתי שמאז אני רק מחפשת לחזור אליו. זה היה בכתה ב' וכבר לא ראיתי כל כך טוב אבל עדיין לא היו לי משקפים, הייתי מה שנקרא קצת חלשה ומפונמת. היה לנו מורה לציור שקראו לו אפרים שיקריץ, מפחד נורא עם זקן שחור וקול חזק. הוא היה נכנס, מחלק דפים קטנים והולך. תוך שניה כל הבנים היו הולכים לשחק כדורגל והבנות התנתות היו נשארות לצייר. באותו יום לקחתי כמה דפים וחיברתי אותם עם סלוטייפ. ציירתי אישה בפרופיל עם שיער מתנפף, זה היה דיון בהפשטה. בסוף השעה המורה נכנס, נורא נבהלתי, הייתי בטוחה שהוא יכעס עלי שלקחתי דפים של אחרים. הוא לא כעס, הוא מיסר את זה ותלו את זה בחדר של המנהל. השעה שצירתי היתה שעה מדהימה, הייתי באמת בעולם אחר, שם דבר לא עניין אותי כמו לפצח את הציור הזה. מאז אני מחפשת את הרגעים האלה, בהם אין כלום, רק את העבודה

הנסימות לשחרר את הרגע צולחים?
לפעמים, לא תמיד. זה קשה, ויש לי קצת טכניקות. אני חושבת שכל פריצות הדרך המשמעותיות בעבודה "שלי הם בעקבות רגעים כאלה

ויש קשר נייח "הצלחה" של אותו ציור אצל המנהל לאימפקט שהוא יצר?
לא. זה בבירור התהליך שעברתי בשעה הזו. רומטיקים יקראו לזה השראה או הארה, אבל אלו מילים שרזות לי. יש לי בעיות קשב וריכוז לכן אני על ריטלין. החוויה שהייתה לי באותה השעה קרובה לזו של "ריכוז מוחלט. אין עולם, אין הפרעות פנימיות

בואי באמת נדבר קצת על הפרעות
החיים הם הפרעה אחת גדולה, יש מעט מאוד רגעי נחת. כל הזמן צריך להתפרנס, לדבר עם אנשים,

ענת בצר היא מלכת הכיתה של הניאנסים. עבודותיה שקטות, מינוריות כמעט, מחפפות מעל כולם ומעל עצמן. ענת בצר היא הילדה הבודדה בשכונה. עבודותיה הן בקנה מידה נרחב, מרשימות ומתפשטות כמו שלולית בתוך שלולית של מים עכורים, ואצרות את האינטימיות והיאוש בתוכן, רושמות את הזמן שהסתלסל ונעלם. ענת בצר היא הילדה יפה כי בגן - מעשנת בשרשרת, ספקנית כרונית, רומטיקנית ללא תקנה, מרגשת

מה עושה אמנות לטובה?
יאיר גרבוז נתן לי מחמאה, הוא כתב שהאמנות שלי היא יותר מאשר אתגר לפרשנות, היא אתגר להתרגלות. כלומר, הפרשנות מגיעה מתישהו אבל המפגש הראשון הוא תמיד מפתיע, מוזר, בין אמנות לשלול, ומשהו על המעשה עצמו. זה המקום שאלי אני. אני מזהה די מהר מתי האמן משתעמם מעצמו, "זה יכול להיות מרהיב ואינטליגנטי, אבל משעמם

דווקא לא זמנן משהו אמר על משהו שעשיתי שהיה משעמם, אני לקחתי את זה כמחמאה. יש משהו נורא פשוט בעבודת שלי. אני מאוד מכבדת פשטות, אז משהו אחר יכול לחשוב שפשוט הוא משעמם או לא מורכב, אינטלקטואלית או רגשית. מספיק מבט אחד על העבודה שלי כדי לגלות על מה מדובר- אין חידושים, יש רבדים. אחד האסיסטנטים שלי סיפר לי שהוא הזמין איזה חבר שלו לתערוכה שלי בהרצליה ושהוא נורא התבטעס ממנה. מה הביג דיל הוא שאל? שהייתם? האסיסטנט ניסה להסביר לו אבל הוא היה מאוד אנוטי. בדרך, הוא פתאום הבין משהו על הבית שלו עצמו, שבעצם כל הדירה שלו היתה מסודרת בבודדת. אז הוא עצר בהום סנסר, קנה אדוקונים, ופשוט חיבר את כל הרהיטים. אז בדיוק "המשמעות הרגשית שמתפענחת אחרי

אז אין זה להיות אוצרת?
אני לא אוצרת, אני לא חושבת שיש לי את היכולת להיות אוצרת כמו שהייתי מצפה מהאוצרת שלי להיות. אני בסדר, אני יכולה לעשות דברים נחמדים, אבל אצרות זה מקצוע רציני מדי. אבל באוצרות הבוגרים של המדרשה שאני עושה היום עם גליה יובא מעניין לי. יש הרבה עבודות מעניינות ומאתגרות בכל המדינות

מה היית רוצה לראות בעתיד הרוד?
לעשות תערוכות איהם שאני רוצה ומתי רוצה, שיהיה לי הזמן והכסף. אני גם רוצה לרדת עשרה "קילו במשקל

ענת בצר ממליצה על למונצ'לו על פי המרשם של הוהנת הגדולה שרי אנסקי, כי זה טעים, זול וזה עושה את העבודה
לימונים מהם מקלפים את הקליפה הצהובה - לתוך 3 כוסות אלכוהול נקי 97% למשך 4-6 ימים. 8-10 מוסיפים 1 כוס סוכר ו2 כוסות מים, מערבבים קצת ומשאירים 36 שעות. בפריזר לשבוע ואז להשתכר

ענת בצר אוצרת את תערוכת הבוגרים במדרשה לאמנות בבית ברל, שתפתח ב-19 ביולי.

לעשות כביסה. יש מעט מאוד דברים בחיים שלי שיכולים להתחרות בהי הטבעי שאני נמצאת בו בסוף יום "עבודה טוב, וזה לא קשור לעבודה שלמחרת מה שעשיתי יראה דבילי ומטער

מה מתחרה באמנות בחיך?
קודם כל התאהבות, זה הדבר הכי טוב, הדיאטה הכי טובה. לקרוא ספרים טובים זו שמחה גדולה. סקס "עם מישהו שאוהבים זה גם לא רע בכלל

סקס?
"בזמן האחרון התחלתי לעשות אז אני פחות מדברת"

יש סודות מחדר המיטות?
"אני מאוד אוהבת נשים אבל לא אוהבת לעשות סקס עם בנות אלא עם בנים, זה נורא רדיקלי, לא"

לא ממש...
"אני לא מכירה הרבה טרזיטים, זה גם רדיקלי, אני פתאום נבוכה"

מה עוד מביך אותך?
קהל לפעמים מביך אותי. דברים שאני נמשכת אליהם מביכים אותי. הפסיכולוג שלי לפעמים מביך אותי כשהוא רואה לי, כשהוא מפשט אותי. לרוב בגדי הם עם תחילת העונה כשאני לבנה, זה מאוד מביך אותי

אני שם לב שאת את מעשנת הרבה.
אני שותנת. כשחיתי בלונדון עישנתי קאמל בלי פילטר זמן רב עד שיום אחד הרגשתי שחונה לי טריילר "על החזה והחלתי לעבור לסגריה יותר קלה כי להפסיק אי אפשר. אני לא יודעת איך התגלגלתי לעשן את הסיגריה המפגרת שאני מחזיקה כי צריך לעשן שלוש שנים להרגיש שאתה מעשן, היא יקרה, ובגלל "שהיא דקה אי אפשר למלא מאפרות איתה

המאפרות המלאות נהפכו לימון היחיד שלך, איך?
המאפרות מלוד בתערוכה שנקראה 'בברים בבית' שם שחרתי מין חדר של גבר ננטש. הקלטתי דיסק שבו אני עושה קאברים של שירי אהבה, ערגה ונטישה בסגנון סוף שבע רגע. העישן והנורוזה, היאוש ומשאלת המוות הקטנה שמתלווה ללב שבור, היו בעצם הסיבה להולדתן של המאפרות. בעבודות מאוחרות יותר, המאפרות סיכמו את הליחות הלבנים, את העיסוק שלי לאורך הרבה שנים בשאלות של "פירוק שאולי נובע גם מהאוטוביוגרפיה שלי, שהבית של הוריי התפרק

TIME OUT תל אביב | 25 בנובמבר - 2 בדצמבר 2004 עמ' 86

אמנות ביקורת והמדריך

יעל ברנאט: YOU COULD BE LUCKY
גלריה זומר, עד 24.12

לפי משנת הסדרה של הצלמים הגרמנים ברנד והילה בכר, נדרשו תלמידיהם לאמץ נושא למחקר צילומי בעל ערך מוחי, ולדבוק בסגנון צילום אחיד. זאת כדי להימנע ממפגש חד פעמי עם המציאות. הכתרים האמינו בשיטה ובסטרקטורה יותר מאשר באר ביטוי המצולם. לפיכך, על כל מבט כפיסת מציאות ספציפית נגזר להפוך לחליה ביצירת מודל. ריבוי של דימויים ספציפיים דרך הפרזמה של נקודת מבט נלמחת יצר אבטיפוס שממנו אפשר לנמדה ולהסיק מסקנה.

עבודתה של יעל ברנאט (וידיאו, 7:40 דקות), אמנית השוהה בהולנד, מעלה על הדעת אפשרות מקבילה לחלוץ מודל מתוך דימויים שמצולמים וערוכים באופן מגמתי. האינסטינקט עבודתה החודשה בגלריה זומר יוצרת תחושה עזה של מבט שמוטט ודינמי. היא מתמקדת באירועי חברתי קונקרטי (יום בגרנד נישויל, מסלול המירוץ המפורסם בכריסטינה) ומתחילה לפרק את המרכיבים הסוציולוגיים שלו לפרגמנטים הכריזמטיים פעילות אנושית, פרטי לבוש, אינטימיות והיבט פנים.

המשמעות מצטברת אצל הצופה דרך משך העבודה ודרך החזרתיות שבצפייה שנייה ושלישית. ברנאט חושפת בהומור דקיק מחווה טקסטית: מסלול המירוץ נבחר כצומת חברתי קונקרטי (יום בגרנד נישויל) בריטית בת זמננו. הכאוס המלבב משקף ריטואל חברתי מקודד שנושען על שרירי היסטוריה ומורשת תרבותית. המרחב התרבותי-החברתי החדש שנוצר מורכב וטעון, ויש הצופים בו דווקא בדכדוך. ההיאורטיקה האמריקאית נגמין ככולו מתעכב על נקודת הדכדוך שבחברונות כמראות חברתיים, כבואו להסביר את האופן שבו כל ילדי חברי המרחב החברתי בצילומי הרחובות הברי קים של צלם גרמני נוסף, ומואס שטרט. ככולו מבט מרחיב החברתי כבבואות ראי עגמומית של העבר, שעדיין נרדף על ידי אשיפות אוטופיות כלפי חוויה ציבורית ופעולות גומלין חברתיות.

הניסיון לחיות מסורת בתנאים של עידן פוסט מודרני חושף שבר. השבר הבלתי ניתן להתעלמות יוצר פער בין הפעולות עצמן ובין המקור ההיסטורי בעבודת הווידיאו של ברנאט סיבת

המפגש מתעוררת בין היתר הודות לעריכה שבחרת להתמקד בקהל צבעוני, ובעיקר בנשות הברה. המירוצ עצמו נדמה לרגע כתירוץ, כמסגרת בה כבימים שמכילה את המפגש האנושי. היאור המירוצ עצמו הוא מינורי, החיי תוכים בין קבוצת צופים זו לאחרת יצר רים דיאלוג נימי שמקטע מתעלם מהמי סלול עצמו.

בתוך הדימויים הוויזואליים מצבצב ערוץ קול שיוצר הזרה בין הצופים לדרמה המתרחשת על המסלול: כרוך אחו אקסטזה להגנית מתאר את המלך המירוצ - מעין מחווה של אמנותי קול לעבודות הסאונד של מרדית' מונק. העבודה מייצרת בהיחאב מערכי כוח "ודשים". זהו סליקון יקוף מישרי מבט אל סוס זכרי, חברותא נשיית מגובשת ומשחורת נונת מענה לאוהדים הגבי ריים שעל המסלול, כשהאינטימיות הזוהרת של הנשים פרועה וחזקה.

הכאוס המלבב משקף ריטואל חברתי מקודד שנושען על שרירי היסטוריה ומורשת תרבותית

פנים הגלריה מעוצב כהכלאה בין לאונג' בריטי הביב למועדון חברים אקס' קלויסיבי שמכילים בתוכם את חלל הקה"ק נה לעבודה, כך שהשחית במקום הופכת לצפייה אקטיבית מרובדת: קהל הצופים בגלריה צופה במבטא של האמנית על קהל צופים אחר. המבט הישיר של ברנאט אינו חותר בהכרח למסקנה, אלא בני לשם יצירת אפקט כדי להותיר בנו רושם. הוא פורט באיטיות את המפגש הרועש. הודות למבטא החף משאפתנות היתר של התייר (זה המנסכ לעצמו את המקום המצולם, רואה בו כבשלה, קולוניאליסטי כפוטנציה), אפשר להשתכנע שברנאט עוסקת ביצירה מחדש של מודל חברתי מודל הקשור למושגים של התשוממות ופליאה מן המראות תוך כדי שמירת מרחק הנותנת כבוד לנושא המצולם.

מגדלי הגו או המים שתיעדו הכתרים הצהירו על עידן תעשייתי הולך ונמוג, על כלכלה אירופית חדשה ועל האוביי קט שנותר משום כך מיותם והסר תכלית. אם למתוח את ההקבלה לצמד הגרמני, גם מגרש המירוץ של ברנאט הוא מרחב שמתאר שינוי, פעילות חדשה שממירה תכלית ישנה. דרוו דאום

עבודה של יעל ברנאט

המדריך

● לתשומת לב הקוראים

המדור מכסה את ההתרחשויות בתחומי הציור, הפיסול, הצילום, העיצוב והמדיה הדיגיטלית. רשימת התערוכות מוצגת על פי הקטגוריות הבאות: **מוזיאונים לאמנות, גלריות וחללי תצוגה**, בסוף רשימת התערוכות מופיע יומן **אירועי אמנות**.

● לידיעת המארגנים

ההודעות במדור זה **אינן כרוכות בתשלום**, אך פרסומן יבוצע על פי שיקולי המערכת. **מידע למדור יש לשלוח אך ורק במקט 03-5420080 או באימייל guide@timeout.co.il**. על ההודעה ללא תשלום קצר על התערוכה והאמן, תחנות ומועד מדיקים ומספר טלפון ליצירת קשר. הודעות ללא פרטים אלו לא יפורסמו.

★ מסמל תערוכה מומלצת.
▲ מסמל את מועד סגירת התערוכה.
● מסמל שהכניסה היא ללא תשלום.
■ מסמל מסמל תערוכה חדשה.

מוזיאונים

המוזיאון לאמנות ישראלית רמת גן (03-7521876)

אבא הלל סילבר 146 רמת גן, ראשון חמישי 14:00-8:30, שלישי גם 20:00-17:00, שישי 13:00-8:30, שבת 13:00-10:00, ש"ח 15:8.
רפי פלד "משחקי קובייה": מיצב פיסולי באצירת מאיר אהרונסון. 15.1.05. **חוג'ה ביאליק** 10 רישומים ושיר של רוני סומק כמחווה למשורר הלאומי. 15.1.05. **עיר שנאחזה** **האהבה** רישומים וצילומים של בני באוואוס ובתיים לשימור ברמת גן. 15.1.05. **אסתר דר** 11 צילומים בשחור-לבן של 15.1.05.

המרכז לאמנות דיגיטלית עכשווית (03-5568792)

ירימה 16 תלון, שלישי, רביעי 20:00-18:00, חמישי 14:00-10:00, שישי-שבת 15:00-10:00.
★ **משח** **מלחמה** **אמנות** תערוכה קבוצתית גינת מלחמה. בהשתתפות נירה פרג, אמנים ללא גבולות, הארון פארוקי (ברלין), מיכל הימן, רנדי ג'ונס (שטוקהולם) ואחרים. ראו הוצבה. פתיחה: 27.11. 1.1

מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית (09-9551011)

הבנים 4 הרצליה, ראשון, שלישי, חמישי 20:00-16:00, שני, רביעי, שישי 14:00-10:00.
★ **VIDEOZONE 2** 14 תערוכות יחיד חדשות, בהן של קארד עטיה, ולרי מרז', סנטיאגו סירה, היראקי סאוה, דורון סולומונס, נטי שמייעופר, מריה מרשל, ואטורסקי-אטורסקי, סקי, אורי צינג וגיל יקובסון. 12.2.05.

מוזיאון פתח תקווה לאמנות (03-9286300)

אלחורוב 30, קריית המוזיאונים פתח תקווה, שלישי, חמישי 20:00-16:00, שני, רביעי, שישי-שבת 16:00-10:00, 14:00-10:00, ש"ח 10:20.
מחטן יתן תערוכה קבוצתית בהשתתפות רויתל בן אשר פרץ, יעל ברנאט, ורדה צבוב, אריז שראלי, רוית כהן נת, יהושע נוישטיין, שיי צורים ואורית רף. 12.2.05.

מוזיאון תל אביב לאמנות (03-6077000)

ש"ח שאלו המלך 27, שני, רביעי, שבת 16:00-10:00, שלישי חמישי 22:00-10:00, שישי 14:00-10:00, ש"ח 40 (כולל כניסה לביתן הלנה רובינשטיין).
★ **אורי ריימן: רטרוספקטיבה** תערוכה לאמן שבמנה עם ציירי דור קום המדינה וזכה להכרה רק לאחר מותו. אוצרים: יונה פשר ואלן גינתון. **התבוננות סוחפת בנופים ובדיקצאות, שמתבססים על צבע כמו ליד דומיננטי של משמעות** (אירנה גור). 1.1. סוף ינואר 2005. **ג'ונתן ליטן** "זיו אוהו האור": ציורים גדולי ממדים המתעמי

חיים עם "נושאים עכשוויים באספקלריה רוחנית". אוצרת: פרידה עוזאל. ◀ סוף ינואר 2005. ★ **ינאב בינאל** תערוכה רטרוספקטיבית לאמן ומבקר אמנות המנוח (1933-1977). התערוכה מבקשת להקיף את עולמו המגוון של כראל: ציורים, רישומים, ספלים, תבליטים, תרשימי רעיונות, סרטים בהם היה מעורב כחסידיא וכיועץ אמנות, ולקט מתוך כתיבת הביקורתית. אוצרת: אירית הדר. ◀ סוף ינואר 2005. ★ **שמה זקרון** "לחיות בצל": למעלה מ-90 צילומי דיוקנאות עצמיים, רובם הדפסי כסף, אוצר: פרופ' מרדכי עומר. ◀ סוף ינואר 2005. **רלי אבנרבימ** "הצלומים": תערוכה מוזיאולית ראשונה לצלמת חיתומות, זוכת פרס לילאון קונסטנצ'ר, הכוללת סדרת צילומים חדשה שבה נראים ילדים ונערים שמוכרים פרחים ברחובות העיר. אוצרת: גילי גורן. ◀ סוף ינואר 2005.

גלריות

אייקים (03-5292386)

גורדון 25, ראשון חמישי 10:30-13:00, 17:00-20:00, שישי 14:00-10:30.
קשר נוסף תערוכה משותפת לפסל יעקב אפשטיין ז"ל ולחננו, הצייר יעקב כרמלי. 9.12.

אלון שבב (03-6090769)

המשכן לאמנויות הבמה, שד' שאול המלך 23, שני חמישי 12:00-19:00, שלישי 13:00-10:00.

★ **סטלה יין** "Petat": פרסונה של בת עשרה תועה, עושה קצת צרות מודרדת והיותו בלוק פיגורטיבי שמאושר בחלקו המלנכולי ראו הזדמנות ראשונה. פתיחה: 2.12. 14.1.
הזדמנות אחרונה: **דיוקן עצמי** תערוכה קבר צחית של דיוקנאות עצמיים, בהשתתפות אמני הגלריה, בהם אריאל אסאן, אריז גרשוני, גמי ברנר, ניר הוד, סגילית לנדא, עידו שמי וצבי גבע. 26.11.

אנונימי (03-6205225)

העבודה 10, ראשון חמישי 12:00-24:00, שלישי 10:00-18:00, שבת 20:00-24:00.
הזדמנות אחרונה: **תערוכה קבוצתית** עובר שירי, שמוליק סולומון, דבי קאופמן ואחד רים. 27.11.

בית אהרון גולוש (03-5171012)

שלוש 32 נווה צדק, ראשון חמישי 10:00-17:00, שישי 18:00-10:00, שבת 14:00-10:00.
★ **אורי קסירר** "אהילים": אבירים ב"אווירה רכה של רומנטיקה בורגנית, בהש" פעת סצינות קולנועיות". 20.12.

בית האמנים ע"ש רייצקי (03-5246685)

אלחוריי 9, שני חמישי 10:00-13:00, שלישי 19:00-10:00, שישי 13:00-10:00.
★ **ביאנקו אנאל גריסוני** "מסע צב": מוטיבים נוצרים ביצירתה עם דגש על החד קרן, סמל החסד הנוצרי וטוב הלב הבדוינו הקודים. ראו הזדמנות ראשונה. אוצרת: רעה זומר. פתיחה: 2.12. 14.1. **ליאת קורן** "זמן בניים": אוצרת: אורלי הפמן. פתיחה: 2.12. 14.1. **רבקה מאיר** "אבן, ניר ומספרים": הזדמנות אחרונה: **פני האדם** תערוכה משר תפת לפסלת בני קשטוק שיינפלד ולצלם ניב שיינפלד. אוצר: אריה ברקוביץ. 1.12. **הזדמנות אחרונה: רחל שביט בנוטאיף** "האור של הצל של האור": תערוכה רטרוספ קטיבית הכוללת ציורים ורישומים משמשים 1969-2004. אוצר: יזה פשר. 28.11. **נחמה גולן** "לוח ק"ק בני ברק": מיצב בצורת

בחירת המערכת אמנות

ענת בצור

גלריה ג'ולי מ., ללא מועד סיום תערוכה מינורית, מהודקת, לקונית, שמגיעה אחרי תערוכת "3 2 1" במוזיאון הרצליה (2003) כמסקנת היום שאחרי.

אמנות

TIME OUT תל אביב | 25 בנובמבר - 2 בדצמבר 2004 עמ' 88

ג'ולי ת. (03-5253389)

אמנות המדרין

גליקסון 7, שני-רביעי 12:00-19:00, חמישי 18:00-22:00, שישי 10:00-13:00, שבת 11:00-13:00

★ **המש** **ענות בצר** ציורי אקוורל אינטלקטואליים על מגשי פיצות, הדפסות גדולות של ציורי מים ואח ביתית שלא בדיוק מתפקדת. ראו הזדמנות ראשונה. פתיחה: 2.12. ללא מועד סיום. הזדמנות אחרונה: **עלושה בוגרי בצלאל** ראובן שיראל ארון אליאב ונטעלי שלוס בתערוכה קבוצתית. ◀ 26.11

לוח מודעות טיפוסית לבני ברק, "המשמש כלי הפצה למידע כלכלי, תרבותי, חינוכי ופוליטי" ברחבת הכניסה, ללא מועד סיום.

בועון (03-5225427) גורדון 35, שני-חמישי 10:00-13:00, ראשון ושישי 10:00-19:30, **עלושה בוגרי בצלאל** ראובן שיראל ארון אליאב ונטעלי שלוס בתערוכה קבוצתית. ◀ 26.11

גורדון (03-5240323) כן יהודה 95, שני-חמישי 10:00-13:00, שישי 10:00-20:00, **שמחה שירון** * צילומים מעבר 1979-1985: כ-15 צילומים ששירמן צילם לאחר חזרתו מניו יורק, בהם צילומי הסוסים שפגפו לסימן החיך של שירמן. אוצר: אמון ידוב. ◀ 11.12 * **מתח גנז** "עזרת ורגשקה" ציור ועבודת ודיא. ◀ 11.12

גיא (03-5444150) זיונוף 255, שני-חמישי 12:00-21:00, שישי 10:00-14:00, או כתיאום מראש **נחמ** **נופם במגזע נאיבי** תערוכה קבוצתית בהשתתפות 50 אמנים מרחבי העולם. נופים כפריים קסומים לצד נופים אורביים קסומים. פתיחה: 2.12. ◀ 21.11 **הזדמנות אחרונה: אבולוציה פנימית** "קולות מחוז למסגרת" 40 ציורים מהעשור האחרון, שבהם בא לידי ביטוי סגנונה הפוסט-סבי, רב הדמיון והצבעוני של האמנית, לידה ברזיל. ◀ 26.11

דביר (03-6043003) חום 11, שלישי-חמישי 11:00-18:00, שישי-שבת 10:00-13:00 **מתח** **לאהבה ראשונה (מס' 3)** עבודות של אבנר בן-גל, ציור קולומבוס, כבל וולברג, אלי פטל, יהודית לוי ואחרים. ◀ 25.12

הגלריה האוניברסיטאית ע"ש שרייבר (03-6409222) אוניברסיטת תל אביב, רמת אביב, ראשון-חמישי 11:00-19:00, תיאום מראש של סיורים מודרכים 03-6408860 **היברידי: אדם וחיה, השניים שבאחד** מכתר של פסלים וכדים מהאמנות היוונית והרומית, המצג את הפריזמה שאפיינה את תרבות המערב במרוצת הדורות: הכרה בשניות שבטבע האדם, והחשיתלות בין יצר לרצון. אוצרת: מיטל אומן. ◀ 6.1

הגלריה לעיצוב חוקין חנקין 109 חולון, ראשון-חמישי 10:00-19:00, שישי 10:00-12:30

ברזין - שוהם הסטודיו להכשרת מעצבי פנים

בואו אלינו לשאוף עיצוב פנים לפתח גם קורס העשרה מ-הכבל ופתיחה: להריון ולגעת בחומרים מהם עושים המקצוע המרתק

לפרטים והרשמה 03-5666160 מונטיפיורי 30 תל אביב

1. **סמלה ויון: "PETA"** בציור פניורטיבי שמאשר בחלקו המלכותי ומתנזר בין דכדוך ובין עליונות נקמנית, יוצרת ויון פרוסנה של בת עשרה תועה, ששונה קצת צורת ומודרת הוויות, ויון, אמנית בריטית כעשורית, מעידה על עצמה כמי שנמשכת לעצבות גדולה, לאנשים שאיתרע מזלם ומתו צעירים ויפים. יש סכיני שזו גם סקטיקת יחסי ציבור מצוינת, לאור הגל התקשורתי שהתעורר בבריטניה השנה, סביב דיוקן של הטיסה דיאנה שצירה ויון. ראו גלריות, אלון שגב

2. **ביאנקה אנל גרשוני: "מסע צב"** אחרי 12 שנים של עיסוק מתמשך בדימוי הצב, אשל גרשוני מורידה את המל"ד ואת הכפפות, מונה לעבודות נקיר שטוקות בדימוי החך קרן, אותו יצור דמיוני המסמל הן את שו, עצמו, הסוד, חרום ומלאי, והן את בתוליה של מריה. ראו גלריות, בוק האמנים

3. **ענת בצר** עבודות משתי סדרות חדשות: אקוורלים על גבי מגשי פיצות משומשים, אקוורלים פסאודו מסורתיים בנוסח ציורי נופים, המודפסים על ריעות גדולות, בנוסף, אובייקט פיסולי - אח כבויה, תת תפקודית, קרה. עירוב הטכניקות ומדרגי השפה מנוכסים לרוחן המאופק ומזדה האיתה שמאפיין את ההומור (האפור כהה) של בצר ואת הדייקנות הלאקונית שלה, בהלחטה בתקדימים

4. **אינ עם חדש** התערוכה "מבקשת לפורע - ולו גם ברמת הסקיצה - את העטר התיאורטי שהניחה שרה חניסקי למכתנו", כותב האוצר ד"ר גדעון עפרת. הכוונה היא למאמרה המבריק מסמלת לעבודת הנרכשת בשדה 2002 "ענינים עצומות לרווחה: על תשומת לבקנות היריפה על מדיניות האמנות הישראלית". בעוד חניסקי עסקה בביקורת חריפה על מדיניות ההכחשה ושליטת הגלגול, מפנה עפרת את תשומת הלב לנראטיבים רצופים המצויים ב"שוליים המוצללים של המודרנה הישראלית", הוא אינו בא לתקוף את הדיכוי הממורסתם בין "אמנות יהודית" ובין "אמנות ישראלית", אלא להפריך אותה מן הצד. שווה יכוח. ראו גלריות, זמן לאמנות

גיא ינאי גלריה 33, 25.11

שבירים - פסיפס ואקטואליה זמן לאמנות, 26.11

בית האמנים, 2.12

נופם במגזע נאיבי ג'ינג, 2.12

אורלי מיברג ורית קומלר נגא, 2.12

לינה גרונ 12:30-14:00, שבת 11:00-14:00, **פסלים ואסמבלאזים** מחפצים יומיומיים. ◀ 5.12

הוראם ריכטר (03-6825842) סימטת מול אריה 24 יפו התעוקה, שני-שישי 10:00-14:00, חמישי גם 17:00-20:00, שבת 11:00-14:00

אורנה בן שושן "השפעות היוביות" ציורי שמן מטפזיים עם נגיעות של היתול פתיחה 2.12. ◀ 28.12 **הזדמנות אחרונה: אדו אצט** "הסמפונדה האנטישית": 4 סדרות ציורי שמן העוסקות בייצוג תווי האנטישית שכלל את מתמקדת בפן אחר של המרקם ההיברידי-אנטישית. ◀ 30.11

החדר לאמנות עכשווית (03-5224408) גנטליכ 11, שני-חמישי 13:00-19:00, שישי 14:00-17:00

לי ינון "Forget me not" תערוכת יחיד לוכת פרס קונסטנטינר לצילום 2002. אוצרת: מילנה בעיראזים שתי סדרות של תצלומי שתורילבן החלומיים על בד שישון. ◀ 31.12

החדשה בתל אביב (03-6203129) זיונוף 34, שני-חמישי 12:00-19:00, שישי 13:00-17:00

מרתה לאמנות בקלמיה (09-748701) מכללת בית ברל, ראשון-חמישי 10:00-16:00

מתח לוי "Post 9/11": עבודות ציור הדשות העוסקות בעירוב זנוג: 7.12 **יני מיכלוביץ** "בין" שפת נוף: צילומים של ריצודי ידים מעל לוככות של מכונת צילום. אוצרת: שפי בלייר. ◀ 7.12

הסדנה לאמנות רמת אליהו (03-961477) שולמית 1, שני-חמישי 10:00-14:00

שאלו המלך 5 נווה אליהו, ראשון לציון, ראשון של רביעי-חמישי 09:00-15:00, שלישי 09:00-13:00, **אשה חזב** בעירוב מחשב. ללא מועד סיום.

נגא (03-5660123) אדו 60, שני-חמישי 10:00-14:00

הקיצוץ (03-5232533) דב 25, הן שני-חמישי 10:00-13:00, 13:00-17:00, **חמשה יומיים** "שושנת מים יפת העיניים" סדרת ציורי שמן גדולים ולבנים, שנטענת במשמעות בעקבות מחה שנוצר בין הדימויים הילדותיים משהו (פרחים, שפנים, תרנגולות) לסמני מחיקתם. ◀ 10.12 **אמנת בן שלום** באור אחר: סדרת ציורי שמן של נשים פלמסמיות. התערוכה מעגלית במקביל לתערוכה הירושלמית האקטואלית. למו שגארת חלידי רוכה הרטרופסטימית לאביה של בן שלום, אורי רימן ויל (ראו מניאון תל אביב לאמנות). ◀ 10.12 **ורלנד ון דן ברג** "טוטופות": עבודה של האמן ההולנדי, לציון יום השנה התשיעי לרצח ריבן. ◀ 10.12

זמנר (03-5606330) שר רוטשילד 64, שני-חמישי 12:00-20:00, שישי 10:00-14:00, שבת 10:00-17:00 **על ברתנא** "You Could Be Lucky" מיצב ודיא. ראו בקורת. ◀ 24.12

זמן לאמנות (03-5684450) שר מונטיפיורי 36, שני-חמישי 10:00-19:00, שישי 10:00-17:00 **פסיפס ואקטואליה** תערוכה בתחומים ההיסטוריות והשכר בהגדרת הזהות הישראלית האקטואלית. למו שגארת חלידי נופם אלמנטריים באמנים המצוינים: טל אמיתן, ציני בנע, שריף ואבד, סימה מאיר, דינה שנתן, אצרת: נטן אל עשקן. פתיחה: 26.11. ◀ 15.1 **אינ עם חדש** תערוכה קבר צחיה על הפיכת הדיכוי הממורסת בין "אמנות יהודית" לאמנות ישראלית" לכלל רצף היסטורי. באמנים המצוינים: נפתלי בום, יוסל ברבר, מילכה ברעם, יוזף וירטאל, אכל פן ורתי ורן. אוצר: גדעון עפרת. ראו הזדמנות ראשונה. פתיחה: 26.11. ◀ 15.1

זמן לאמנות (03-5601807) יהודה הלוי 101, שני-חמישי 11:00-19:00, שישי 10:00-14:00 **אנדר מרנתי** "קיקלופ": אלמנטים תפארי רתיים וכאלה המבוססים על תחשיבים ולאיכורו במה השעשע על מהוה של אורפיסוס מהמאה ה-6 לפנה"ס, לצד עבודות ודיאן שאליה מתייחס מרומם כאל "אופרת ווק מועד בינוני". ◀ 31.12

לשני (03-5165570) רוטשילד 19, קומה 1, ראשון-חמישי 10:00-19:00, שישי 10:00-13:00 **יגאל שם סוזן** "נוף מנוך מצאיורה מוכח": צילומים שהתערבו האחרון. פתיחה: 3.12. ◀ (2.N)

לימבו (03-5220678) כן יהודה 161 (המקלט בנינה), שני-חמישי 10:00-19:00, חמישי גם 10:00-13:00, שישי 10:00-13:00 **אחה לא וראה לי** * הזדמנות אחרונה: **אחה לא וראה לי** רבע תערוכה קבוצתית המתמקדת בנושאים הקשורים במצב הברברי והכלכלי בישראל.

מצא (03-6112000) ז'נוטינסקי 7 מגדל משה אביב, קומה 21, רמת גן, ראשון-חמישי 10:00-20:00, שישי 10:00-13:00, שבת 12:00-20:00 **80 למפתח בום** 80 עבודות, כולל רישור מימן מוקדמים ונריים שטרם הוצגו. ◀ 5.12

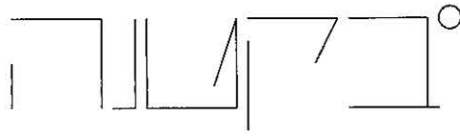
מרתה לאמנות בקלמיה (09-748701) מכללת בית ברל, ראשון-חמישי 10:00-16:00 **מתח לוי** "Post 9/11": עבודות ציור הדשות העוסקות בעירוב זנוג: 7.12 **יני מיכלוביץ** "בין" שפת נוף: צילומים של ריצודי ידים מעל לוככות של מכונת צילום. אוצרת: שפי בלייר. ◀ 7.12

הסדנה לאמנות רמת אליהו (03-961477) שולמית 1, שני-חמישי 10:00-14:00

שאלו המלך 5 נווה אליהו, ראשון לציון, ראשון של רביעי-חמישי 09:00-15:00, שלישי 09:00-13:00, **אשה חזב** בעירוב מחשב. ללא מועד סיום.

נגא (03-5660123) אדו 60, שני-חמישי 10:00-14:00

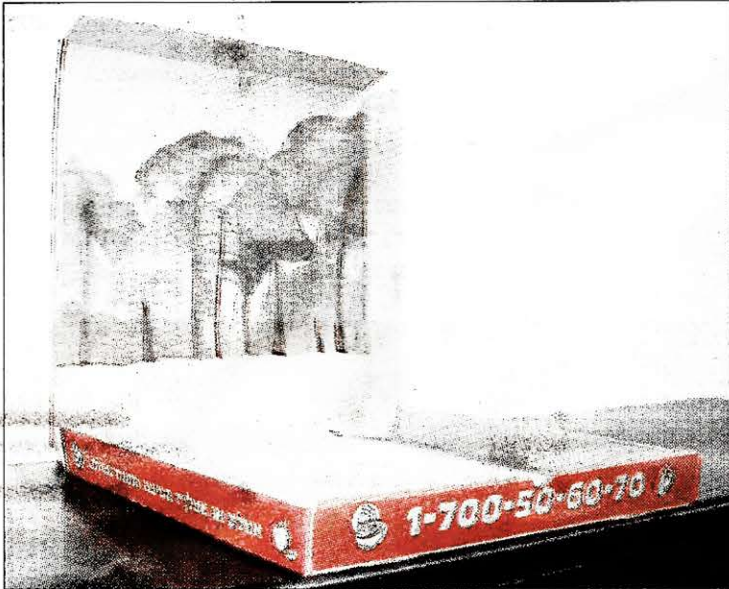
מגזין 360° - גיליון נובמבר 2004

לילות הסהרורים האלה, שמתחילים במשקאות אלכוהוליים נקיים וצפייה חסרת תכלית בכחול הגדול הטלוויזיוני, הולכים מצוין עם תרבות הטייק אווי המקומית. אם היינו אוספים את סך כל מגשי הפיצות, אותן רוקנו בלילות סהרוריים מפיציות שונות שהפעילו שליחים מהירים על קטנועים הצופים, היינו יכולים לבנות ערים שלמות. מודל ארכיטקטוני-גסטרונומי מרהיב הבנוי מהחומרים מהם מורכבים החיים שלנו: מתכלים, מהירים, חמים ומשאירים תחושת מחנק בבטן. ענת בצר פותחת בתחילת דצמבר תערוכת יחיד רביעית בגלריה ג'ולי מ. בתל אביב. בצר מציגה שתי סדרות חדשות: ציורים בצבעי מים על מגשי פיצה פתוחים וציורים גדולים המודפסים על יריעות בד סאטן גדולות, כשבמרכז החלל מובטח "אובייקט פיסולי מעניין". הכנסת מגש הפיצה אל תוך חלל של גלריה אינו מעלה סימני שאלה: השימוש בחומרים טריוויאליים, צרכניים במהותם, לצרכים אמנותיים נעשה פעמים רבות בעבר, ובחינת העבודות של בצר מחייבת הסתכלות פרטנית אישית ולא קונספטואלית. בעבודות אפשר לראות את כתמי שומן הפיצה שהטביעו את רישומם על תחתית הקרטון. כמה נגיעות של צבע משרגות את הג'יפה של הפיצה למיקרוקוסמוס של העולם בו אנו חיים: שליחים על קטנועים שמגישים מזון מוכן שממלא את הפה ברוק שמחכה לצלול השליח שמחייב הוצאת שטרות מזומנים ומטבעות מצלצלים. סחר חליפין. אכול ושתה כי מחר תמות. רוצה משפחתית? עם פטריות? שמעת על המבצע שלנו? אצלי או אצלך; "הפיצה הטובה בעולם" משודרגת לציור עם עצים אדמדיים עדינים בצבעי מים. כתמים מופשטים קלים נמתחים מן האדמה על גזעים רזים כמו בלוניים על חוט. האדמה דקה כמו פיסה של מחשבה, מחזיקה את בלוני העצים שלא יתנתקו ממנה ויעופו החוצה היישר לתוך פיו של המביט הרעב, שכל מיצי העיכול שלו נכנסו לפעולה בזמן שציפה למעדן החם, לאטרקציה הלוהטת. וסתם בשביל השעשוע - התקשרו אל המספר המופיע בציור ונסו להזמין יצירת אמנות מנציגי שירות הלקוחות שיענו לכם. הפערים בין הגבוה והנמוך מעולם לא היו נהירים כל כך... איתי מאוסטר ג'ולי מ., גליקסון 7 תל אביב, מ'2 בדצמבר. בתמונה: ענת בצר, אקוורל על מגש של פיצה, 2004

עיתון הארץ, גלריה, יום חמישי 2 בדצמבר 2004 / כתבה דנה גילרמן

מסננים בדרך לנוף

עבודה של ענת בצר בגלריה ג'ולי מ' בתל אביב

עמוסה בפוטנציאל שלא מתממש. היא מסורסת. גם האח היא לא בדיוק אובייקט שכיח במקומותינו; גם היא באה מטיוול במקום אחר, מפנטסיה. האח משויכת למצב של התכנסות ביתית, מקום שאמור לייצר את הביחד. הכמיהה שלי לחיות בטבע באופן שאני לא יכיר לה היום מתקשרת לכמיהה שלי למדרג רת השבט, למדורת הבית. שוב אני חוזרת לאותם נושאים, ולא משנה כמה אנסה לברוח מהם."

דנה גילרמן

לחשוב עליהן בתור סוג של מתנה. תארי לך שהיית מזמינה פיצה ומקבלת אותה עם ציור בפנים. יש איוו נחמה בכך שאמנות יכולה לצאת פתאום מדבר שהוא כל כך לא תרבותי, נחות מכל בחינה. חוץ מזה, פיצה תמיד מגיעה עם שלית. וזה שוב משהו, שכמו האינטרנט, מאפשר לי לא לצאת מהבית."

והאח?

"גם האח, כמו האינטרנט, כמו הפיצה, מעוקרת ומנוכרת. היא לא פעילה, לא חמה, היא דמויית את. האח הואת

ידנית. התקופה שאחרי התערוכה זרקת אותי לכיוון השני. לא רציתי לצאת מהבית, לא לדבר עם אף אחד, התכנסתי. התחלתי לצייר אקוורלים. יש משהו בקצב של המדיום הזה – יש לו קצב קשה שמצריך המון סבלנות וריכוז. אני שמה כתם ומחכה, אחר כך עוד כתם ומחכה. אם אהיה חוזרה – יילך הציור."

למה נופים שלקוחים מהאינטרנט? "נופים ציורתי תמיד, אבל נהיה לי יותר ויותר קשה לצייר את הנופים המקומיים, הטעונים כל כך. אין נוף תמים, כמו שאין מקום בעולם שיש בו בני אדם ואין בו אפליה. האינטרנט יכול להיות תמים כי הוא לא משויך; אני אפילו לא יודעת איפה צולמו הנופים האלה. זה עובר כמה מסננים בדרך, ומצאתי שזו כמעט הדרך היחידה שלי להתחבר לדבר הזה שנקרא נוף."

את מתבכשת לנוף המקומי ומוי צאת נחמה בנוף הווירטואלי?

"אני חיה פה ומגדלת את הילדים, אבל הפסקתי לטייל בארץ. הנופים טערי גים מדי בשבילי. אני מעדיפה לטייל באינטרנט. זו חוויה אחרת, אבל זו חוויה שמתאימה לי היום. אני לוקחת את הקר, המנוכר, הטכנולוגי, והופכת אותו מחדש לחווייתי."

ואיך מתקשרים לכך הציורים על קרטוני הפיצה?

"הפיצות הן גם סוג של כמיהה, אפשר

שנתיים לאחר התערוכה "אחת שתיים שלוש" של ענת בצר במוזיאון הרצליה, נפתחת היום תערוכה חדשה של האמנית בגלריה ג'ולי מ' בתל אביב (גליקסון 7). שתי תערוכות יחיד, האחת גדולה ושפתנית, שמילאה את החלל הגדול של המוזיאון במערכות סלוניות ומאפרות מלאות בדלי סיגריות, האחרת מינורית ושקטה ובה כמה ציורי נוף מוגי דלים, מעט ציורים קטנים על קרטונים של פיצה, ואובייקט דמוי את. האחת עוסקת במוצהר בקריסת התא המשפחתי ובצד השקרי של תחושת המשפחתיות, האחרת עוסקת בו בהיבא.

החידוש בתערוכה הנוכחית הוא הציור. בצר ידועה בעיקר במיצבים גדר לים, מרשימים, שרובם רדימידי. ואף על פי שהנופים הועתקו מהאינטרנט, נסרקו מחדש והוגדלו מאוד, היא מפתיעה הפעם בציורי אקוורל של נופים, במגע אינטימי עם חומר.

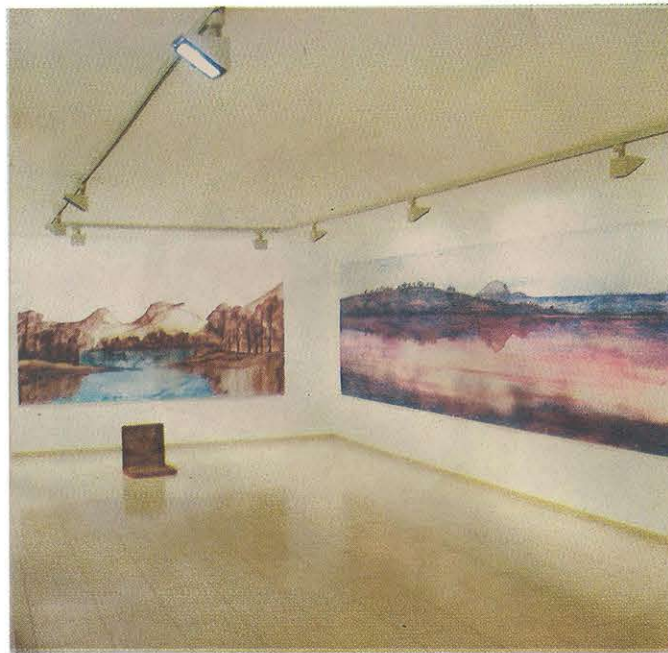
"שנים אני מצוירת ולא מציגה, אבל בדימוי העצמי שלי אני צוירת", אומרת בצר. "באתי מציור, למדתי ציור, מעולם לא הפסקתי לצייר. אבל כמדויק, ציור היה לי קשה."

למה עכשיו החלטת להציג ציור? "המיצבים כרוכים בהפקות גדולות, שמצריכות שינוע של כספים וניהול. אחרי תערוכת הענק במוזיאון הרצליה הייתי זקוקה לקצת אינטימיות, לעשייה

אמנות רוחי דירקטור

הנביעה המימית שלה עולה על גדותיה. עבודה של ביאנקה אשל-גרשוני

נטולת הדבר המימי ההוא. מתוך הערוכה של ענת בצר

נית שמקורות יצירתה הפרטיים יוצרים מיתולוגיה משל עצמם ומתקיימים מעבר לאופנות וללא קשר לשיח. מול האמנות השכלתנית מחושבת של בצר, שלעתים נדמה כאילו היא נעשית על פי ספר הוראות, התעורכה של אשל-גרשוני מעמידה את הצד הפנימי חויה שונה לגמרי. למעשה, אם מעוניינים בחויה, יש להישאב פנימה ולהתמסר, אחרת נשארים בחוץ. עם זאת, גם את אשל-גרשוני טוב לראות מבט מצטבר לאחור. בעוד שהמבט לאחור על בצר מייצר את הדגש החומל החסר, המבט לאחור על אשל-גרשוני נימצא מעט את הרבים, ממקם אותם בהקשר היסטורי. התעורכה בבית האמנים מתמקדת במוטיבים הנוצריים בעבודתה אבל מכיוון שצוגות בה עבודות מתחילת שנות השמונים ועד היום, נוצרת מעין רט-רוספסקיבה קטנה. העבודות המוקדמות (אשר לא הר"צוגו עד כה) הן על נייר, רובן דיוקנאות עצמיים. ישנם גם תבליטים ואובייקטים, ובלטת עבודה גדולה של 1985, "פרימורה" מ'84', שהוצגה באחרונה בזמן לאמנות הבוקעת מתוך בד, ראשו שמוט, מוקף ציפורים ופר"חיים מלאכותיים, ציורים, הרבקות ותבליטים. יחד עם היצירה המוקדמת של אשל-גרשוני - עומס של די"מיים ותומרים, אינטנסיביות של רגש, תכנים דרו"סיים, מוות ותשוקה. בדיעבד מתברר שלמרות הממד האישי המובהק העבודות הן גם תוצר מובהק של אס"תסיק שנות השמונים. העבודות החדשות כתערוכה הן פסלים מעיט נייר בצורת חר קרן, חיה בריונית שגראית כמו הכלאה בין סטון לכבשה, עם קרן מוה"בת היוצאת מהמצח, כנפיים וצלב המסומן על החוה. אחר לבן, שני כתום, הגדול מכולם כחול והרביעי "א"רום) שוכב על גבו כשרגליו מונפות באוויר. החד קרן נרמה כתחליף לצב, שהיה הרימוי הדומיננטי ביצירה של אשל-גרשוני בעשור האחרון. לכאורה תקופה חד"שה, אך המבט לאחור על 20 שנות יצירה מבהיר שאצל אשל-גרשוני מדובר במבוע אחד, אישי ופנימי, שאינו משתנה. בתקופות שונות הוא מתגלם בשי"בויים קלים, ובכל זאת גם הוא ממוקם בתוך הקשר של זמן, מקום ושפת אמנות.

הוצבו מערכות ישיבה סלוגיות בנות שלוש יחידות, שתי יחידות, יחידה אחת; ספות, כורסאות, מנורות ושולחנות, ריהטי ענקרדי מייד, הבל בגוני חום, ורוד ואפור. מושג הבית הוצג ברוב הורה כתצוגה מתוך חנות רהיטים, נענה באלגנטיות רבה מדי לריבור רוח על בית כמוצר צריכה, על סינתטיות וצרכנות, על ארוטיקה שאמורה להסתגן מבעד לבורגני התקני ביר"ת. אבל התעורכה חסרה את הקינקיות הדרושה כדי להטריד לאחור: נשארנו עם הצבה עיצובית. המבט לאחור רולה לפתע מהיכרון ציור מתעורכה שבצר קראה לה בשם האולטרה מתוחכם מתחכם "רוד: זה נכח, ריכטר" - ציור שחור וגדול שעליו מו"פיעים קטעי משפטים הלוקחים משיחה שדובריה הם דגנית נרוד. המילים הקטועות שהם מחליפים ביניהם נשמעות כמו ציטוטים מביקורת עבודות במדרשה, ומיותר לציין שדגנית היא דגנית נרוד הוא דוד גינתון, ריכטר הוא אחד מגיבורי התרבות של עולם האמנות המקומי, ומילא מצטיירת ענת בצר כתוצר הבילתי מעורר של המדרשה, מיזוג של מוריה, תלמי"דיה ורובריה. בדיעבד עושה רושם כאילו הבית שאלי"היא מכוננת בכל הדיהיטים, המטכחם, שתיחוני הכב"סה, דלתות העץ והפורמיקה הוא הבית של האמנות, והמשפחה המיוחלת היא משפחת אמנות המדרשה, משפחה הירועה ביחסי גילוי עריות ובקשרים הפתל"תלים שסטוים בין אבותיה האמהותיה-בניה-בנותיה. הרגש הסמי העולה מהעבודות, שאותו אפשר לאסוף רק מבט לאחור, ומתוך הצטברות העבודות המתוכנ"ת, הוא הכמיהה לשייכות, וגם הכמיהה לייצר סוף סוף, מתישהו, אמנות בעלת ברק. ציורי הגוף המופר"כים בגלילי מ' יפים, חיוניים וצניינים, נטולי ברק מעט בעיקרון, מכניעים לבסוף את הצופה המתמרי: אחרי כך וכך תעזוב, כך וכך שנות עבודה, מתפצח"השור" אמיתי", שמתחיל לאמנות האלגנטית-מעוצ"מת-מחונדסת. מקוריותו? אונטיות? מושגים מיוש"נים שאבד עליהם הכלח...

להישאב פנימה ולהתמסר

מרב פיוס והשלמה עם האמנות ללא תכונות של בצר מצאתי את עצמי כמעט במבוכה מול התעורכה של ביאנקה אשל-גרשוני בבית האמנים, אמנית אשר מצטיירת כאחרונת הנציגות של הקוטב המנוגד, מי"שהי נביעה הפנימית שלה עולה על גדותיה, אמ"

פלאשבק

מבט לאחור באמנותה חסרת התכונות של ענת בצר דולה מתוכה את הכמיהה לייצר סוף סוף, מתישהו, אמנות בעלת ברק. נבירה ב־20 שנות היצירה של ביאנקה אשל-גרשוני, לעומת זאת, מבהירה שאצלה מדובר במבוע אחד, אישי ופנימי, שאינו משתנה

והי תערוכת היחיד הרביעית של ענת בצר בג'ולי/מ', כשנה לאחר המיבץ הגדול והשפתני שלה, "ש"לוש, שתיים, אחת", במוזיאון הרצליה. הפעם היא מצטיירת ציורי נוף על פי דימויים שאותם מצאה באי"ב טרנט. את דימויי הגוף הפכה בצר לאקורלים, את חלקם הרפיסה על ניירות בגדלים שונים (אחד מהם הוא פנורמה המשתרעת לרוחב קיר שלם), חלקם מצוירים בצבעי מים על קופסאות קרטון של פיצות. בין הציורים ישנו גם רהיט גבס לבן דמוי את, צמוד לקיר, כביכול נטמע בקיר אבל גם נבדל ממנו, שרדי"ת תקופה הקורטת שלה באמנות. הנופים חסרי זהות, כל נוף בנונים ארומים, צהובים או פסטליים, נופים פסטורליים מפוכקים, מעין ממוצע של נוף הולמי, כיאה לנופי אינטרנט סינתטיים. כצפוי, אלה ציורים יפים, מנוכרים ועצובים. עזר"ביס: העצב נובע לאו דווקא מההוראה כמובנות הציור, אלא ממה שמשמע לגבי האמנות של בצר - ההחצנה של ההיסטוכות על מקור אחר. בהוראה הפומ"בית בצורך להישען, להיאחז, להיטפל למקור כלשהו כדי ליצור בהשראתו, יש גם הקלה. העבודות של בצר נדמות תמיד כמו הרהור לאילנות גבוהים אחרים (מיכל נאמן, גיל שחר, דורון רבינא, ג"קונס, חיים סטיינברך). האמנות שלה הצטיירה בעיני"באמנות ללא תכונות, לעולם יפה ונבונה, אימוץ איני"טליגנטי של משהו/מישהו אחר אך נטולת הדבר הפ"נימי ההוא, גם בעידן מות המחבר עדיין מכנים "ליבה" או "גרעין". הפעם, לנוכח תערוכת ציורי האי"נטרנט, הצלחתי לראשונה להתבונן באמנות שלה מכיוון אחר - רק מבט לאחור, ומתוך הערכה לצעם ההתמדה, אפשר לזהות שגם התנהלות יזוגית מחפ"

16.12.2004 TIME OUT TEL-AVIV

בדימוי שמולו כסוג של מפלט. הנוף אינו אסקפיסטי. הוא הצהרה שכוללת קינה על המקור כפי שאולי קודד בזיכרון.

את מגשי הקרטון מציגה בצר כבדרך אגב, כמשטחי ציור אלטרנטיביים. המגשי שים בגודל פיצה משפחתית פתוחים כלפי הצופה, ומתגלים בתוכם כתמי צבע ורודים וצהובים שיוצרים דימויים של חורשות קטנות. תחתיהם, בדיוק במקום בו נכה הבצק, משחזרת בצר בעזרת עט כחול דק את שרידי השמון שהותירה הפיצה, ויוצרת רישומים בעלי חזות משור עממת לכאורה שעוקבים בקנאות אחר שרידי האוכל.

בשימוש במגשי פיצה מושם דגש על הימנעות מיציאה פיזית מחלל הבית (באמצעות הזמנת שירות משלוחים), כך שאפשר להסביר את מבטה בעולם כמתוך בועה, כפרספציה הנשענת על זיהוי מוקדם, להבדיל ממפגש חסר פניות עם החוץ.

אובייקט נוסף, שכעת כבר מתבררת זיקתו לחלל הבית, הוא מסגרת צבועה בלבן המזוהה כאח לחימום. המסגרת

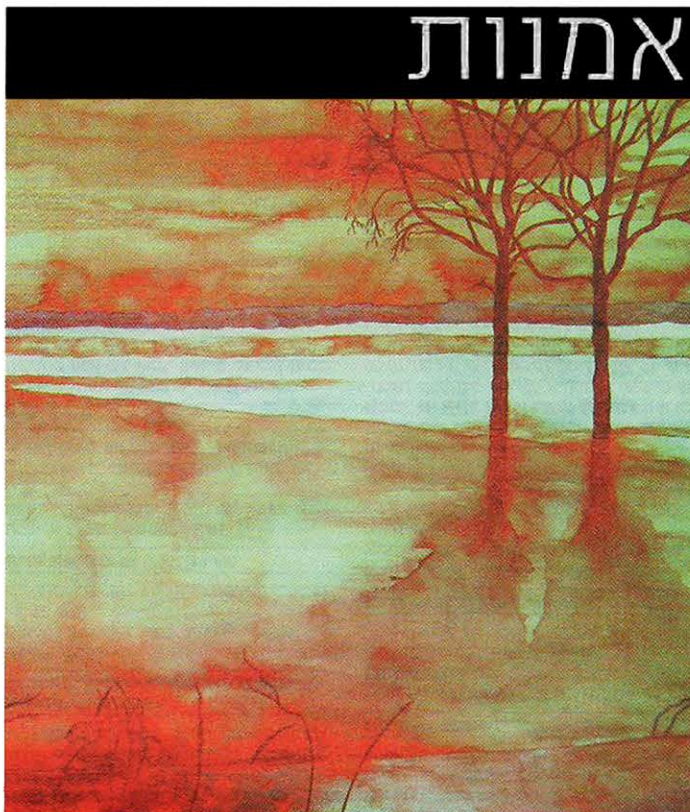
בדימויים של בצר יש משהו טורד מנוחה - הם חסרי פניות ומשוטחים, ומציגים בפנינו נופים לא מזהים. היא מנווטת מהלך מורכב במערכת היחסים המורכבת ממילא שבין ציור לצילום

הלכנה עוטה חזות ברזית ומפזרת ארומה בורגנית. בין שהיא מתחפשת לאבן מסותתת ובין שהיא עשויה מגבס, עניינה העיקרי הוא לשמור על תחושת החמימות ולנסוך שלווה בין יושבי הבית. אלא שהיא ריקה ומשדרת קור.

במבט כולל, זו חוויה שיש בה ערגה לדברים הבסיסיים ביותר - שייכות, ביטחון והגנה, חום. מתוך רשימת הצרכים הקיומיים הללו, חזרת התחושה שמהו עמום היה כאן ונמוג.

לא לחינם מוצבת האח בסמוך לציור הקולני ביותר, זה שגונוני עזים באדום-כתום. את שלהבות האש המודרות, שראוי היה להן להימצא בתוך האח הלבנה, ניתן לפרק לפריזמה של צבעים, וללקט אותם באופן מסוננו דרך ציורי הנוף - כחול, צהוב, אדום. גם מגשי הפיצה מכילים זיכרון אמורפי ושמונני, שמסגיר את החום שהפיץ המאפה, ומשדרים כיסופים לחום. קשה להבין או לתפוס את מושג ה"חסר" כלי הנוכחות של מה שהיה שם עברונו קודם. בצר מספקת לצופה, מלבד נוכחות החסר, גם את העדות או ההיכרות המוקדמת, בכדי שזנה את עזיבתו של דבר מה. מסך כל התערוכה עולה שעצם תפיסת מקום בחלל היא בבחינת צריכת נתונים חושית או עובדתית אליה חוזרים כדי לאשש את ה"אין". דרור דאום

אמנות	
הזדמנות ראשונה	86
הזדמנות אחרונה	88

אתניות

ביקורת

ענת בצר: בחוץ אין חדש

גלריות, ג'ולי ת.

האמן, שיקוף נטול אמוציה. ככל שמביטים בנופים של בצר כציורי נוף גמורים, כך הם ממשיכים להדיף ניהוחות של מתווה, של מקום לא מושג ממנו ניתן יהיה ליצור את ציור הנוף הקר ובנציונלי בעתיד.

עיון קצר בטקסט הנלווה לתערוכה מסביר את תהליך יצירתם של הציורים ומצהיר על שליפתם מתוך בנק דימויים גלובלי באינטרנט.

הצילום, אם כן, חוזר לשמש כבסיס נתונים וכמקור של מקומות ריקים שנתד פשים כדימויי נוף. אצל בצר אלה דרי-מיידס יד שנייה, שנועדו להסוך את המפגש הפיזי או את עצם היציאה מהבית. ככאלה, הם עומדים בתווך שבין התמסרות למניפולציה הדיגיטלית, לבין עשיית שימוש בתכונותיו האנלוגיות של הצילום הקונבנציונלי (כזה שרואה רק את מה שקיים במציאות).

הציורים מודפסים באופן דיגיטלי על גבי חומר פלסטי המשמש לשילוט חוצות. התכונות קרובה מגלה קירבה צורנית בין פני השטח של הקנבס לבין הפיקסל.

אם הצילום הקונבנציונלי משקף אובייקט קיים או מצב נתון בזמן, הרי שהדימוי הדיגיטלי הוזר לציור ולוחץ את ידיו בחום: גם הוא, בדומה לציור, עשוי להיבנות או להיות מומצא באופן ידני (מניפולציה/עיבוד), ולכן מחויבותו למציאות מוגבלת.

ועוד בעניין הנופים, בצר בוחרת לצייר או לטפל בדימויי הנוף באופן שמחלק אותם לשתי קטגוריות צבעוניות: עבודות בעלות גוון חום-צהוב חלבי, המזכירות בעקיפין את צילומי הנוף של הצלם הגרמני העכשווי אלגר אסר, ועבודות בצבעי סגול-כחול, גוונים חמים ופסטליים המציגים את הנוף כחזיון אקספרסיבי (שנראה מרחוק כשרידים של מכה יבשה או לחלופין שריד מתוח).

המשותף לנופים הוא מעין תחושה מעוקרת שלא מאפשרת לצופה להאמין

את עבודתה הנוכחית של ענת בצר ניתן להגדיר, אם נדרש, כשייכת למרחב שבין ציור לצילום ולמיצב. בחלל הגלריה תלויים ארבעה דימויי נוף אנונימי, מי מגשי פיצה עשויים מקרטון ומסגרת של אח הניצבת אל הקיר.

לעומת מבט חטוף בתערוכה, שמזמן הגנה אסתטית גולמית, במפגש שני ולא פורמלי ניתן להחיל דיון פנימי על הקשרים המתקיימים בתוכה, ולהתמסר לעור מקה.

כל אחד מהאובייקטים דורש הבנה בתהליך שיצר אותו, במובן זה שהאמנית נוהגת בהם סימנים, ברמות נוכחות שונות. חלק מהעבודות מסגרות במודע את עבודת היד כבוד חלק אחר מצפין בתוכו את זהות היוצר ומשרה תחושה של פסיביות, נטול מאמץ גלוי לעין.

התהליך האבולוציוני של תולדות האמנות דן את הצילום לתפקיד יחידי בשירות הציור. הצילום נתפש כמכשיר אופטי ליצירת ציורי הכנה בלבד, ציורים ששימרו שו כעצמם ללימוד צורני של פרספקטיבה, גודל ומרחק. במתווה המכין היה משהו ראשוני, קדום לציור הסופי. בדימויים של בצר יש משהו טורד מנוחה - הם חסרי פניות ומשוטחים, ומציגים בפנינו נופים לא מזהים. מתוך כך מתברר שהיא מנווטת מהלך מורכב במערכת היחסים המורכבת ממילא שבין ציור לציור. לום. דימויי הנוף התלויים לאורך הקירות מקיימים זיקה ישירה לצילומי נוף במסורת האמריקאית של "הטופוגרפים הישנים" - צילום טבע רומנטי, נשגב והירואי, בנוסח אנסל אדמס וקודמיו, נבדל מ"הטופוגרפים החדשים" שצמחו מאמצע שנות השבעים, בעלי הגישה היר בשנית לנוף. אצל "החדשים" זהו מבט ממפה, סורק, מאופק, נטול חותם של

עיתון הארץ, גלריה, 24.12.2004

עוצם עין אחת / עוזי צור

חורף של ציור בגלריות בתל-אביב

ענת בצר - גלריה גזילי מ.

ציור רבותי, ציור

ענת בצר יצרה מיצב ציורי המסיט את הציור מבר על צבע אל פיסוליות וחומריות, בוראת חידה שבין שיגרה לחריג, אך בסופו של דבר זה מיצב ציורי. את הנופים שלפה והעתיקה מהאינטרנט (נמנעת מלהתמודד עם נוף ממש) וכך כמו החזירה לנוף האנונימי, האבוד בתהום הנשייה של הרשת, את הייחודי, האמנותי - ואז שוב טישטשה את הגבולות שבין מקור להעתק, והדפיסה את ציורי המים הקטנים על ידיעות פלסטיק ענקיות המשמשות בפרסום חוצות. ההדפס נהפך לכתמיות, אבל כבר בציורי הנוף העדינים יש החספוס של שילוט החוצות. וכך ההרים והעצים המשתקפים במים נדמים למשקעים של נודים שהתייבשו והשאירו קווי משקע מול ריקנות השמים. נוף של ארץ המים, כמו מספרו של ברוס צ'טוויין, ובצר מקצינה את התמונה ומציירת אותה בגוני אדום בלבד. שוב, ההגדלה המעולה מעצימה את תחושת המשקע. להרים בציור הרחוק מכולם יש גוון זהוב-חום כאטיודים של דלקרואה, וההגדרה מבליטה את האבקה הפיגמנטית שבצבע המים. ולרגלי "הציורים" מפוזרים קרטונים ריקים של פיצה בגדלים שונים, שדפנותיהם מוכתמות בשר-מן; בצר הופכת את הכתמים לתמונות נוף, את הלכלוך ליופי, לאמנות - וכך היא מדגישה עוד יותר את תחושת הלכלוך שב"ציורים" הגדולים, את הגבול הדק בין כיעור ליופי. כתמי השומן היו לצמרות עצים של חורשות צהובות, תכולות וורד דות בטריפטיך של שלוש קופסאות במתאר רמברנדטי. לבסוף מתגלה אח ללא אש, כמתווה למאגריט, כפסל של יופי עקר נטול שימוש. היא יכולה לשמש טבור התערוכה, אבל היא נותרת בבדידותה.

עבר העיר 2.12.04

הפוך על הפוך

שתי סדרות של עבודות תציג ענת בצר בגל' ריה ג'ולי מ.: אקוורלים על גבי מגשי פיצות פתוחים, והרפסות על יריעות גדולות של ציורי נופים,

שנעשו במקור בצבעי מים. בנוסף יוצג אוברייקט פי' סולי של אה כבויה. נראה כי מבעד לטכניקות השרות עוסקת בצר קודם כל ביהסים שבין קור וחום, פנים וחוף. היא מעבירה את הדימויים שלה סדרה של המרות, פירוק והרכבה מחדש: נופים שמצאה באינטרנט, מנוכרים וחסרי אינטימיות, מצוירים בצבעי מים מעודנים ונפגשים עם מגשי הפיצה; אקוורלים הופכים להרפס צילומי; אה פונקציונלית לית מופיעה כאוברייקט פיסולי. "האינטימי והמגור כר נפגשים וממירים עצמם, משנים את פניהם, הר פכים את עורם, ולו כדי לחזור ולהיות הם עצמם", נכתב בדף התערוכה, "הריבוד הלשוני והטכני מר ביל בסופו של דבר אל הממד הקונקרטי, אל הנוף המצויר ובהזרה אל עמידה מול הנוף".

ציור של ענת בצר. ג'ולי מ.

ענת בצר. ג'ולי מ. פתיחה: ה' 2.12, 20:00.

בית | תערוכות | ענת בצר

ענת בצר

ענת בצר | שלש, שתיים, אחת, מיצב, 2003

אוצר: דורון רבינא

1 בנוב' 2003 - 14 בפבר', 2004

(...) אפשר לחשוב על שלש, שתיים, אחת כמיצב "טוען" כלומר כמיצב עקרוני, ביקורתי, שממש מבט מפלח על ה'תרבות' (מיצב שעניינו בסטרוקטורות של טעם, של חתך חברתי, בורגני, של עיון במושג חלל התצוגה המוזיאלי, בערוצים הצרכניים של האמנות – צריכת אמנות ואמנות כסחורה וכו'). עם זאת, משהו בעבודה רומז על מוגבלות העניין שלה בעקרון ביקורתי כזה. באותה מידה של שרירות ניתן לחשוב על המיצב הזה כמיצב המתריע על רגש – מיצב שמנצל רטוריקה אדישה, הקשורה בסטנדרט, במוכר עד זר, כדי להעלות מעליו אד של רגש, מקרה פרטי של הבטחה נכזבת. אם ייצוג של הביתיות, באשר היא, מייצר נגיעה בחמימות שמושג זה מוכשר ליצור בכל אחד מאתנו –אזי, לחשיפת השלד העקרוני שבבסיס הביתיות – הבית – מתקשרת כמעט אוטומטית המחשבה על קריסתו (הערכית, הפוליטית) ומעלה רגש של אי נחת (...)

מה שמרמז על המיצב של ענת בצר כמתריע על רגש, כמקום שלא רוצה להניח לצופה להישבות בחזות הקרה והטכנולוגית, הוא ההבאה של המיצב למקום בו השלם קטן מסכום חלקי, מקום שבו הוא צובר וצובר לשווא. ערכו של הריבוי (עוד ועוד רהיט, עוד אביזר ועוד מאפיה) קשור בזיגוג שלו בין עוצמה (אפקטיביות הנולדת מגודל ושפע) ובין מופרכות או חוסר תכלית. כך גם בעיקרון המתגלם במימוש המיצב, שמזמין את האמנית לפעול כמייצרת דימויים וכמעצבת פיוט סלון: ההכרעה האמנותית מוחלפת לסירוגין בפעולה הריקה, בפורמליזם חילוני, בלתי אידיאולוגי, באמנות המחשבה השימושית. הדמיון לדבר עצמו (אולם תצוגה של רהיטים) מכונן ביעילות את הצופה לתהות על התכלית, לתבוע את מימוש המטאפורה (...)

הצירוף שלש, שתיים, אחת מסמן סטנדרטית מבנה של ספות המרכיבות סלון – יחידה של שלשה מושבים, של שניים ושל אחד. כשהוא מחזמן אל תוך טריטוריה של משמעות, מצליח הצירוף הלשוני לאחוז גם בערכים של "ספירה לאחור" ובהתמעטות. התמעטות או התרוקנות מקושרות לסוג של רפיון, לאיבוד דם של תוכן. אבל הצירוף השמי המסוים הזה מייצר דריכות. הוא מערבל קיום אדיש במתח. מול הנוכחות ההחלטית של המיצב מייצרת הכותרת הלך פרשני של משך, של דינמיקה נרטיבית. ה'ספירה לאחור' מקדדת את ההופעה האחת, הבו זמנית של המיצב, ברצף של זמן נסוג, בנימה "ביוגרפית". לתוצר יש לב היסטורי, יש לו עבר. הוא נצבר לכדי היות דבר בעולם בעקבות אחת.שתיים..שלושה דברים. במונח הזה, צופה המתהלך בתוך העבודה מוזמן לממש מקום חומד ומקום מפענה, מאתר. על התובענות הזאת מוגש לו פיצוי קטן – המיצב מוסר בריחוק, הוא לא מאמץ את שריר הפיתוי, והוא דומה, באופן מסתכן, "לדבר עצמו" – חנות רהיטים. זאת לא זרה קורעת לב. להפך – היא ממדרת, ממיינת, מציגה לראווה את הראווה, היא מעצבת כמו בטעות מכוונת, צופה שקול (...)

יש משהו קסום בכישלון פתאומי של תרגום של רגע אנושי פרטי, לערכים אוניברסליים. כישלון כזה מבהיר/מזכיר שוב ושוב את העובדה הקיומית הטורדת ש'אנחנו בעצם לבד'. השימוש המושחז והיעיל בערכים אוניברסליים וקונבנציות תרבותיות יעמעם תמיד את הנגיעה בידיעה שלא ניתן להשיק באופן מוחלט קיום בקיום. המעטה הסמיך שנקרא "תקשורת" או "שפה", הוא מבנה המתחזה לסחוס הקושר בין אינסוף התמשויות של לבד. בתוך שלל הדימויים שמייצר הבית, הנעים בין אינטימיות ופומביות, הסלון הביתי, יותר מכל, שותף להכחשה הזאת, ליצירת אשליה מובנית של "ביחד". מכאן אנב קסמו של הצירוף "שירותים ציבוריים", למשל, שמעבר למטעניו הארוטיים, מבזר גם את ערכי האינטימיות והפרטיות ומסוכך פעם נוספת על האפשרות שנגלה עצמנו, לבד (...)

דורון רבינא (מתוך המאמר "התרעה על רגש" המופיע בקטלוג התערוכה)